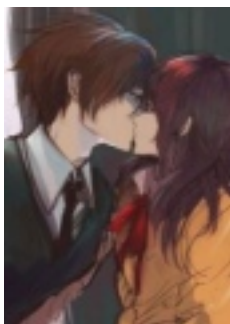

Tay Níu Chặt Tay 1: Anh Ấy Là Bếp Trưởng Đại Nhân

Contents

Tay Níu Chặt Tay 1: Anh Ấy Là Bếp Trưởng Đại Nhân	1
1. Chương 1: Giới Thiệu	2
2. Chương 1-2: Mảnh Ghép Hoàn Hảo	3
3. Chương 2: Tái Ngộ Sau Mười Năm	5
4. Chương 3: Tôi Là Người Làm Ẩm Thực	7
5. Chương 4: Một Ngày Nắng Đẹp	9
6. Chương 5: Nơi Lưu Giữ Ký Ức	11
7. Chương 6: Tôi Chỉ Quan Tâm Kết Quả	13
8. Chương 7: Gà Quay Mật Cay	15
9. Chương 8: Không Hi Vọng Nhưng Lại Thất Vọng	17
10. Chương 9: Khoảng Cách Vô Hình	19
11. Chương 10: Tôi Không Buông Bỏ Được	21
12. Chương 11: Chỉ Cần Anh Ấy Là Thế Cảnh	22
13. Chương 12: Súp Cà Rốt Bí Đỏ	24
14. Chương 13: Anh Ấy Là Người Nắm Giữ Chìa Khóa	27
15. Chương 14: Đi Hẹn Hò!	29
16. Chương 15: Không Cần Thiết Báo Cáo	31
17. Chương 16: Canh Sườn Nấm Tuyết	33
18. Chương 17: Buông Tay Để Trưởng Thành	36
19. Chương 18: Không Phải Là Mơ	38
20. Chương 19: Mời Ăn Trưa	40
21. Chương 20: Lời Tỏ Tình	42
22. Chương 21: Em Không Có Quyền Từ Chối	44
23. Chương 22: Trời Sinh Một Cặp [dề Nam - Elen]	47
24. Chương 23: Bởi Vì Anh Yêu Em	49
25. Chương 24: Bữa Ăn Do Cô Ấy Nấu	52
26. Chương 25: Bếp Trưởng Đại Nhân Cầu Hôn	54
27. Chương 26: Chuyện Nhà Cửa Đề Đại Nhân	57
28. Chương 27: Vùng Đất Hoa Dã Quỳ	59
29. Chương 28: Ngoại Truyện Vợ Chồng Họ Thế	62
30. Chương 29: Ngoại Truyện Vợ Chồng Họ Đề	63

Tay Níu Chặt Tay 1: Anh Ấy Là Bếp Trưởng Đại Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Ngược tâm nhẹ, nấu ăn, nữ lời thôi, từng ly hôn; nam cao ngạo, gương vỡ lại lành, HENhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-niu-chat-tay-1-anh-ay-la-bep-truong-dai-nhan>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Nv chính: Thế Cảnh x Bạch Nhược Hạ

Khi con tim đã tổn thương...

Bạch Nhược Hạ nói: “Tôi xin lỗi”

Thế Cảnh nói: “Tôi chỉ quan tâm kết quả, không cần lời thừa thãi”

Có những chuyện dù không muốn nhưng cũng đã xảy ra, đã trở thành sự thật và sẽ chẳng ai có thể thay đổi được. Bạch Nhược Hạ luôn cho rằng bản thân đã phụ Thế Cảnh, dù là vì lý do gì, đó cũng là sự thật.

Ngày gặp lại Thế Cảnh, cô trong bộ dạng thật ngờ nghệch và lời thôi, vô cùng bối rối và hoảng loạn không dám đối diện, còn anh thì vô cùng điềm tĩnh, diện mạo vô cùng anh tuấn.

Cô lắp bắp gọi: “Thế... Thế Cảnh”

Anh nhắc nhở: “Gọi tôi là Thế tiên sinh”

Thế Cảnh giờ đây là một vị đầu bếp trứ danh với tên là TC, nổi danh khắp nước với biệt tài: Không cần nhìn, chỉ cần ngửi có thể phân loại gia vị, được phẩm,... Không cần ngửi, không cần nhìn, chỉ cần nghe có thể phân loại thảo dược khô... Không cần ngửi, không cần nhìn, không cần nghe, chỉ cần dùng tay cảm nhận là có thể phân loại gia vị, thảo dược khô... Dùng mũi để đánh giá độ đậm nhạt, nặng nhẹ của món ăn, chuẩn sát 100%.

Anh là vị bếp trưởng cao ngạo không ai có thể mời tham dự các chương trình quay hình.

Anh sở hữu một nhà hàng duy nhất ở Lục Bắc với tên là “Nhất Cảnh Hạ”, cấu trúc vừa theo lối hiện đại phương tây vừa theo phong cách cổ kính, giá thành rất đắt, chỉ dành cho thượng lưu.

Có rất nhiều cô gái chủ động theo đuổi nhưng rất tiếc, trong tim của Thế Cảnh chỉ có hình bóng của một cô gái, người đã khiến anh tổn thương sâu sắc. Anh cho rằng, đối với cô ấy, anh chỉ là người qua đường.

Thế Cảnh luôn đi vào sâu trong giấc mộng của Bạch Nhược Hạ, cô không thể nào với tới nhưng cũng không muốn thức giấc. Vì khi tỉnh dậy, quanh cô chỉ còn là bóng đêm lạnh lẽo. Một sự thật tàn nhẫn mà cô phải gặm nhấm.

Nhưng Thế Cảnh lại nói: “Đã có lòng phụ, có gì còn có lòng khổ đau?”

Nhân vật: Thế Cảnh, Bạch Nhược Hạ, An Tuệ, Elen, Trịnh An Trạch, Tạ Hoàn, Đề Nam

(Trước khi vào câu chuyện, An Ni muốn nhắc lại là các địa danh trong truyện của An Ni đều tự mình đặt, thời tiết theo tháng cũng tự mình viết theo ý, không có đất nước nào cả nha ^^ cảm ơn nè)

2. Chương 1-2: Mảnh Ghép Hoàn Hảo

Nước Tuyên Lạc, tỉnh Châu Thành vào tháng hai...

Mưa xuân đầu năm khiến cho khí trời trở nên mát mẻ. Nhưng cũng gây phiền toái không nhỏ cho những phóng viên bận rộn lấy tin cả ngày ngoài trời.

Tiếng giày cao gót lộc cộc va chạm trên sàn nhà mỗi lúc một rõ hướng về đại sảnh của đài truyền hình VMT.

Chạy vào cùng Bạch Nhược Hạ là Trịnh An Trạch. Cơn mưa buổi sáng đến bất chợt làm cho cả hai đều ướt. Bạch Nhược Hạ phủi phủi nước thấm trên chiếc áo vest đen, vô tình làm rơi chiếc kính giả cận xuống sàn, để lộ ra cặp mắt to tròn, đôi lông mi cong dày đẹp mê người mà bấy lâu bị che giấu bởi tròng kính kia.

Trịnh An Trạch cúi người xuống nhặt kính rồi đeo lên giúp cô. Bạch Nhược Hạ đứng đờ người ra nhìn anh ta. Một giây bối rối, cô cười cười để trừ. Nụ cười của cô lại càng làm cho tim Trịnh An Trạch đập nhanh hơn khi để lộ ra chiếc răng khểnh bên trái và hai má lúm thật sâu.

Trịnh An Trạch mỉm cười ôn hòa, nụ cười này có thể giết chết bao trái tim của phụ nữ nhưng lại không thể nào thu hút được Bạch Nhược Hạ. Đôi mắt sáng như sao của anh nhìn Bạch Nhược Hạ, trầm giọng nói: “Đi thôi. Chuyên mục quý sau của chúng ta là chương trình ẩm thực, sẽ quay hình ở nhà hàng để giới thiệu món ăn. Em tìm hiểu thông tin về thực đơn trong các nhà hàng, nhớ phải có điểm đặc biệt”

Ánh mắt của Bạch Nhược Hạ trở nên tinh nghịch, vui tươi nhìn Trịnh An Trạch hỏi “Ẩm thực sao? Khi lên hình chúng ta có được thưởng thức không nhỉ?”

Trịnh An Trạch gõ nhẹ lên trán cô một cái, ôn nhu nói “Em đó, vẫn không thể trưởng thành nổi. Chỉ cần thấy đồ ăn là như con nít”

Bạch Nhược Hạ chỉ cười cười cho qua chuyện.

“Nhà hàng Nhất Cảnh Hạ nằm trong con đường mang tên “thế giới ẩm thực Lục Bắc” ở phía cuối Lục Bắc, phong cách kết hợp giữa hiện đại và cổ kính. Thực đơn phong phú, 100 món chè, 100 món bánh ngọt, 100 thức uống, 500 món mặn, tất cả đều là món chính, có thành phần thảo dược, chưa kể những món phụ của nhà hàng. Tất cả đầu bếp trong nhà hàng đều là nam học trò của bếp trưởng đại nhân TC. Nhân viên phục vụ cũng được đào tạo bài bản theo phong cách riêng của nhà hàng...”

Bạch Nhược Hạ chăm chú nhìn vào màn hình của chiếc máy vi tính trên bàn làm việc ở văn phòng. Sau khi xem một ít thông tin về nhà hàng này, cô lẩm bẩm ba chữ “Nhất Cảnh Hạ” vài lần, nghe qua lại cảm thấy giống như được ghép từ tên của mình và người ấy...

Tự cho mình là hoang tưởng, Bạch Nhược Hạ cười khuấy rồi lắc lắc đầu, xua tan ý nghĩ điên rồ ấy.

Nghiêng người sang nhìn màn hình vi tính của An Tuệ ngồi ở bàn bên cạnh.

Dòng chữ “Đệ nhất đầu bếp TC” trên thanh tìm kiếm. Bạch Nhược Hạ tò mò hỏi: “Cậu tại sao lại mặt ử màm nheo như vậy?”

An Tuệ không những là đồng nghiệp mà còn là bạn thân từ thời đại học của Bạch Nhược Hạ. Cô ta tính khí giống hệt Bạch Nhược Hạ, người ta hay đánh giá là năng động, dễ gần, không chín chắn.

An Tuệ thở dài, trong thanh âm có chút chán nản, nói: “Quý này có buổi quay về đầu bếp nổi tiếng, suy đi nghĩ lại, nếu muốn lượt xem cao, chương trình chất lượng thì chỉ có TC là thích hợp nhất”

Bạch Nhược Hạ tay tựa lên trên tay cầm của ghế, chống cằm nhìn An Tuệ, nhỏ nhẹ hỏi: “Thế thì liên quan gì đến tâm trạng hiện giờ của cậu?”

“Đương nhiên là liên quan rồi. Là TC đó, TC đó, cậu không biết à?”

Quả thật thì ngoài chuyện suốt ngày bôn ba ngoài đường tìm kiếm thông tin theo chủ đề để quay hình, Bạch Nhược Hạ không còn thời gian để quan tâm những chuyện khác. Thậm chí nhà cửa của cô cũng rất bừa bộn, không hề vừa mắt nhưng cũng không có thì giờ để dọn dẹp.

Vậy thì TC rốt cuộc là ai, người như thế nào, đến cái tên cũng giấu nhem, giới tính lại càng không rõ? Điều đó làm cô càng không thêm bận tâm phải tốn thời gian tìm hiểu.

Bạch Nhược Hạ im lặng đợi An Tuệ nói tiếp “Xưa nay chưa có đài truyền hình nào mời được TC đại nhân cả, vì thế nếu chúng ta mời được TC thì trở thành tiêu đề nóng rồi, là hạng mục bản quyền đấy. Nhưng... Làm sao để mời được TC đây?”

Nói đến đó, An Tuệ liền xoa người xuống mặt bàn với bộ dạng chán chường.

Bạch Nhược Hạ gật gù đồng tình với ý của An Tuệ.

Con người của Bạch Nhược Hạ ngược lên trên trần, các ngón tay vân vê chiếc cằm nghĩ đến hạng mục của cô.

Nếu quay ở nhà hàng Nhất Cảnh Hạ nổi danh cả nước thì sẽ là chương trình đáng được chú trọng. **PHẢI CẦN NHẮC!!!**

Quay về với màn hình vi tính để xem lại vị bếp trưởng của Nhất Cảnh Hạ là ai, cô nghĩ chắc hẳn không thua kém gì TC.

Đôi mắt của Bạch Nhược Hạ bỗng tròn tròn, khoe môi giật giật đôi chút, tự lẩm nhẩm với bản thân “Bếp trưởng TC! Nhà hàng Nhất Cảnh Hạ!”

Khắp Tuyên Lạc này, chỉ có Nhất Cảnh Hạ là nhà hàng nổi tiếng nhất với mức doanh thu cao nhất. Làm gì có bếp trưởng nào ngoài đầu bếp trứ danh TC cơ chứ.

Thôi xong đời rồi, mối lo của An Tuệ đã trở thành mối lo chung với Bạch Nhược Hạ.

Đang lúc bối rối không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào thì Trịnh An Trạch bước đến đặt ly cà phê sữa nóng lên bàn của Bạch Nhược Hạ. Anh vẫn luôn là chu đáo đối với cô như thế. Anh trầm giọng hỏi “Em đã tìm được thông tin nào chưa?”

Bạch Nhược Hạ cảm ơn về ly cà phê rồi cười nhẹ, dùng ngón trỏ nâng đôi kính lên, đưa tay chỉ vào màn hình vi tính, nhẹ giọng nói “Em thấy nhà hàng Nhất Cảnh Hạ đáng được xếp hàng đầu trong hạng mục của chúng ta. Nhưng chủ nhà hàng lại kiêm luôn bếp trưởng, đó là đầu bếp trứ danh TC. Em nghe nói vị đầu bếp TC này rất khó để mời”

Trịnh An Trạch gật đầu đồng ý. Nhưng anh lại nói “Em chưa thử làm sao biết? Ngày mai chúng ta đi Lục Bắc một chuyến”

“Ngày mai?”

Chiếc xe riêng của Trịnh An Trạch chạy trên đường để đến Lục Bắc. Thời tiết hôm nay cũng không khá khẩm hơn hôm qua nên chỉ chạy chậm chậm.

Bạch Nhược Hạ ngồi bên ghế lái phụ chống tay lên nhìn ra ngoài cửa kính. Hiếm khi được an nhàn ngồi thảnh thơi, mưa lại rơi tí tách vô tình làm Bạch Nhược Hạ nhớ đến quãng thời xuân tươi trẻ của mình.

—

“Thế Cảnh, sao anh lại đến đây? Hôm nay anh được nghỉ mà”

“Em đó, sống ở Châu Thành 20 năm rồi mà cũng không biết thời tiết mỗi mùa”

“...”

“Anh biết em sẽ không mang theo ô nên mới tới đưa em về đó”

“Thế Cảnh, anh nói xem, em cái gì cũng tệ, tại sao anh lại chọn em?”

“Em cái gì cũng tệ, vừa hay anh cái gì cũng tốt, vậy chẳng phải là một mảnh ghép bởi khuyết hoàn hảo sao?”

“Dẻo miệng!”

Khóe môi Bạch Nhược Hạ hơi cong lên, trong lòng vẫn còn cảm giác xao xuyến của quá khứ, mơ hồ chưa phát giác chỉ là ký ức tươi đẹp.

Trịnh An Trạch gọi nhưng cô không nghe, lại gọi thêm tên cô lần nữa, Nhược Hạ liền quay đầu lại nhìn anh ta.

Có chút chua xót, thì ra chỉ là hồi tưởng của riêng cô.

Bạch Nhược Hạ nhìn quanh ra ngoài, mơ hồ không biết đây là đâu, dịu dàng hỏi “Chúng ta đang ở bãi đỗ xe?”

Trịnh An Trạch gật đầu cười, chỉ ngón trỏ về phía bên phải, là lối vào của nhà hàng Nhất Cảnh Hạ, nói: “Đúng rồi, xuống xe thôi”

3. Chương 2: Tái Ngộ Sau Mười Năm

Mở cửa xe bước ra cùng với Trịnh An Trạch. Hôm nay Bạch Nhược Hạ mặc áo sơ mi trắng ngắn tay ôm sát khoe điểm mạnh của đường cong cơ thể mình, điểm nhấn là cái áo hình chiếc vương miện màu đen nho nhỏ bên ngực trái phối cùng với chiếc quần tây đen. Trông cô chừng chặc, rất đúng tác phong của một phóng viên.

Nhưng với cái thời tiết ẩm ướt này, mang đôi giày cao gót khiến cô hơi khó chịu.

Thật may là vừa vào trong sân vườn của nhà hàng Nhất Cảnh Hạ đã không còn tồn tại cảm giác khó chịu ấy nữa.

Khoảng sân rộng lớn tầm 200 mét vuông được lát gạch xi măng hơi nhám để đi không bị trơn trượt. Theo nhận định của Bạch Nhược Hạ, kẻ hở giữa các viên gạch hình như là cỏ nhân tạo. Bên trên được lợp một lớp gì đó màu trắng để che mưa mà vẫn không gây tối cho sân, cô không biết là nó được làm bằng chất liệu gì. Quanh sân vườn được trồng rất nhiều loại hoa màu sắc khác nhau. Trên tường là các loại cây leo xanh um, được chăm sóc rất tốt. Bên các góc có bể đá và thác nước nhỏ, hình như là mô hình thu nhỏ của các con suối hay thác nước của Tuyên Lạc.

Bạch Nhược Hạ vừa đi vừa nhận xét “Bề ngoài đã đẹp như vậy rồi. Chắc hẳn chủ nhân nhà hàng cũng có thú vui điền viên”

Trịnh An Trạch nhếch môi cười nhẹ, ôn nhu nói “Những người như vậy, e là rất khó tính”

“Khó ư? Em lại nghĩ người này rất trầm lặng, ôn hòa, hay cười”

An Trạch quay người nhìn Nhược Hạ, lặp lại hai chữ “Hay cười?”

Vì Bạch Nhược Hạ rất thích xem phim kiếm hiệp của Trung Quốc. Những người có thú vui tao nhã như câu cá, trồng hoa cô thường liên tưởng ngay đến một lão gia nào đó ăn nói nhỏ nhẹ, hay cười với mọi người trong giang hồ.

Bước vào trong nhà hàng, quả thật là được bày trí rất khác lạ và đẹp mắt. Vừa bước vào, đột nhiên có một loại cảm giác thoải mái, không gian này làm cho người ta cảm thấy dễ chịu, dường như trút bỏ mọi mệt mỏi của cuộc sống, quên đi mọi ưu phiền.

Bọn họ tìm được một vị trí yên tĩnh, tầm nhìn để dễ ngồi xuống.

Trên bàn có một chậu hoa đá nhỏ xịu và hai cuốn thực đơn.

Sau khi cầm qua thực đơn, có một nhân viên nữ mặc sơ mi trắng đeo nơ đen trước cổ áo phối váy cạp ngắn ngay đầu gối dịu dàng bước tới tươi cười với khách hàng.

Bạch Nhược Hạ cười một cái rồi lên tiếng vào chủ đề ngay “Chào cô, tôi là Bạch Nhược Hạ, phóng viên của đài truyền hình VMT, đến đây để xin gặp chủ nhà hàng này, cô có thể chuyển lời tới giúp chúng tôi được không ạ?”

Cô nhân viên vẫn giữ độ cong của môi, trả lời lại bằng một giọng nhỏ nhẹ mà rõ ràng “Xin cô Bạch đợi một lát, tôi sẽ vào báo ngay”

Bên trong nhà bếp, một đội ngũ nam nhân mặc trang phục đầu bếp trắng tinh khôi đang đứng xếp thành một hàng ngang dài thẳng tắp để nghe hướng dẫn của vị bếp trưởng đứng phía trên.

Cô nhân viên lúc nãy bước đến cửa nhà bếp đứng đó, không dám lên tiếng cắt ngang lời của bếp trưởng đại nhân.

Sau khi hướng dẫn công dụng của từng loại thảo dược xong, vị bếp trưởng TC này bước tới, hỏi với một giọng không cao không thấp, âm thanh rất lạnh nhạt “Có việc gì?”

“Bếp trưởng, có phóng viên bên đài truyền hình VMT muốn gặp ạ”

Không cần suy nghĩ, TC trả lời “Không gặp, bảo bọn họ về đi” rồi quay lưng vào trong ngay.

Không chịu thất bại ngay khi chưa gặp được người. Bạch Nhược Hạ lại tiếp tục nhờ chuyển lời “Có thể nào nói ngài ấy cho chúng tôi mười phút thôi được không? Chúng tôi từ Châu Thành đến đây cũng mất gần năm tiếng”

Bếp trưởng TC đang ngồi ở một góc yên tĩnh của nhà hàng, view cực đẹp. Ánh mắt vô định không biết là đang nhìn gì. Một tay để trên bàn, một tay cầm cốc cà phê mà thưởng thức.

Cô nhân viên lúc nãy lại bước đến nói “Bếp trưởng, cô ấy nói là từ Châu Thành đến đây, chỉ xin anh mười phút”

“Châu Thành?”

Ký ức giữa cô và anh vốn dĩ đã bị chìm sâu vào lãng quên, nhưng trong chớp mắt những hồi ức buồn vui thăng trầm suốt bao tháng năm bên nhau lại hiện rõ mồn một.

Chính hai từ “Châu Thành” mà suốt bao nhiêu năm qua anh chưa hề dám nghĩ về, đã đánh thức nó dậy. Thế Cảnh mơ hồ nhìn lại quãng thanh xuân nắng ấm của mình.

“Sau này nhất định em sẽ trở thành một phóng viên ẩm thực”

“Anh nghĩ điều này không khả thi”

“Tại sao chứ?”

“Dựa vào thực tế mà nói, về khoảng ăn uống, em là một người rất biết thưởng thức, nhưng lại không am hiểu gì về nó, ví dụ như muốn nấu món này thì cần nguyên phụ liệu gì, chưa kể đến nhận ra được từng loại gia vị, vậy thì liệu em có thể không?”

“Tại sao lại không? Chẳng phải là có anh rồi sao? Kiến thức ẩm thực của anh còn nhiều hơn sách vở em đọc. Anh sẽ giúp em biên tập, quá tốt rồi còn gì?”

“Bạch Nhược Hạ! Em đang lạm dụng quyền sở hữu sao?”

“Phải đó. Sau này anh sẽ là đầu bếp, em sẽ là phóng viên ẩm thực, quá tốt rồi còn gì?”

Thế Cảnh chìm mình vào trong miền ký ức ấy, cảm xúc vẫn rất mãnh liệt, nhưng không thể chối bỏ thực tại.

Khóe môi của Thế Cảnh hơi nhếch lên, anh nhướn mày, trầm giọng nói: “Châu Thành là quê tôi, dù sao cũng là đồng hương, đến gặp họ một lát coi như là tiếp đãi”

Bạch Nhược Hạ lỡ tay làm đổ ly nước lọc xuống người cô. Vội lấy khăn giấy lau qua chỗ bị ướt ở đùi. Trịnh An Trạch khần trương hỏi “Em không sao chứ?”

Bạch Nhược Hạ cười nhẹ đáp không sao. Nhưng thật không may, khi cô vừa ngước người lên thì vô ý cánh tay trái vươn ra làm ly nước cam ngã không thương tiếc mà đổ hết xuống chiếc áo trắng tinh của cô.

Bộ dạng lúc này của cô thật thê thảm. Nhưng cô vô cùng hớn hởi và vui sướng khi cô nhân viên phục vụ bước tới nói bếp trưởng đã đồng ý gặp bọn họ.

Bạch Nhược Hạ vui mừng quay sang nói với Trịnh An Trạch là cô phải vào phòng vệ sinh để xử lý vết dơ trên áo trước.

Nhưng chưa kịp đứng lên bước đi thì vị bếp trưởng TC mà cô muốn gặp đang từ xa đi tới.

Khi cô đứng lên quay người định bước đi thì bắt gặp vị bếp trưởng đang đứng đối diện. Khoảng cách của hai người chỉ là hai mét.

Vị bếp trưởng đưa mắt lên nhìn đối phương. Trong giây lát, cả hai đều sững sờ, thời gian và không gian xung quanh như lắng đọng lại, dường như chỉ có hai con người ấy.

Sau giây phút sững sờ đó, Bạch Nhược Hạ nghe rõ tiếng tim mình đập mạnh, mỗi lúc một nhanh. Cô thấy cổ họng mình tắc nghẽn, không sao thở được.

Gương mặt trong ký ức và hình ảnh người đàn ông trước mắt hài hòa, đan xen lẫn nhau. Những khi anh cười nói, khi anh giận, khi anh chiều chuộng cô,... Tất cả đều luân phiên nhau ùa về trong giây lát.

Suốt mười năm qua, dù là đau khổ đến tận cùng, nỗi nhớ nhung về anh khiến cô quặn thắt nhưng chỉ biết cố chôn chặt vào trong lòng. Cô chưa hề dám nghĩ đến, rồi sẽ có một ngày được gặp lại anh, chưa hề...

Cảm thấy có chút ngọt ngào, chân như không thể đứng vững nữa, cô lấy tay bám chặt vào chiếc ghế, các khớp tay nắm chặt đến nỗi trắng bệch lên. Cô cảm thấy khóe mắt ướt ướt, cổ nhấp nháy mắt không cho nước trong hốc mắt chảy ra, cứ thế mà ngẩn ngơ nhìn vị bếp trưởng đứng đối diện kia.

Từng đường nét trên gương mặt anh thật sắc sảo, khóe môi hơi nhếch lên, chiếc mũi cao thanh tú, chiếc cằm kiêu ngạo trông nghiêm nghị, ánh mắt sắc lạnh hơn trước rất nhiều. Một gương mặt sắc cạnh dường như không có góc chết, tướng mạo hoàn mỹ đang đứng đó. Anh mặc áo sơ mi trắng giản dị, hai tay để vào trong túi quần, đứng thẳng lưng không hề nhúc nhích, nhìn thẳng về phía cô.

Bạch Nhược Hạ hoảng loạn khi nhớ ra bộ dạng hiện tại của mình, trông rất lồi thối và nhếch nhác, hoàn toàn đối lập với vẻ cao ngạo của anh.

Tại sao lại giống với lần đầu tiên cô gặp anh ở trường đại học thế này. Khi đang ở căn tin trường, bắt cần làm đồ ăn vào áo, lúc đó anh đang đứng trước mặt cô. Đến bây giờ, đã nhiều năm như thế, cô vẫn không cho anh một ấn tượng tốt của lần gặp mặt đầu.

4. Chương 3: Tôi Là Người Làm Ẩm Thực

Là anh thật ư? Anh luôn đi vào trong giấc mộng của em hằng đêm, một giấc mộng thật đẹp, để rồi khi giật mình tỉnh giấc, chỉ còn mình em lạnh lẽo cô đơn với màn đêm. Một thực tại tàn nhẫn!

Bạch Nhược Hạ trong vô thức lắp bắp được vài chữ “Thế... Thế Cảnh”

Đã mười năm, mười năm rồi! Đây là lần đầu tiên gặp lại anh và cũng là lần đầu tiên em mở miệng gọi tên anh sau gần ấy năm xa cách.

Em đã từng mơ về anh rất nhiều lần nhưng chưa lần nào dám gọi đến tên của anh, vì em biết, khi nhắc đến hai từ “Thế Cảnh” em sẽ không sao chịu nổi sự dày vò đau đớn ấy, và đầu lưỡi cũng sẽ tê dại, không sao uốn lên để phát ra âm thanh tên anh.

Dù cho Bạch Nhược Hạ có thành tro bụi, anh cũng nhận ra, hướng gì là người đang từng từng đứng trước mặt anh chỉ thay đổi đôi chút về ngoại hình.

Nói thay đổi thì cô cũng không thay đổi mấy, chỉ là làn da đã hơi ngăm đen vì công việc phóng viên khiến cô phải đi ngoài trời suốt ngày, không còn trắng nõn như thời đi học. Mái tóc cũng đã cắt ngắn ngang mép tai, không còn dài mượt như xưa. Ăn mặc thì đã chắc chắn nhưng vẫn ngờ nghệch, vụng về như ngày nào.

Nói cô trưởng thành thì không đúng, chỉ là tuổi nhiều hơn mà thôi. Cô vẫn rất trẻ con với đôi mắt kính giả cận của mình.

Nhớ năm xưa, khi Thế Cảnh nhìn thấy bộ dạng của cô, cứ nghĩ là cô rất chăm học, học đến nỗi đầu tóc rối lên, không đi vào nếp, còn phải đeo cả chiếc kính cận mọi lúc. Mãi đến khi phát hiện là kính giả cận, anh đã thầm cười sự trẻ con của cô.

Đã nhiều năm như vậy rồi, anh không đi nước ngoài, cô vẫn ở trong nước, vậy mà chưa một lần họ chạm mặt nhau. Nay cô lại cố tình đến đây, cố tình tìm gặp bếp trưởng TC thì lại vô tình người đó là anh.

Không ngờ cái ngoảnh mặt của cô ta đã mười năm rồi!

Khuôn mặt của Thế Cảnh lạnh như tảng băng. Anh nhếch môi lên tiếng, giọng nói vẫn rất trầm ấm như ngày xưa nhưng sao lạnh nhạt quá.

“Tôi là chủ nhà hàng, bếp trưởng TC, Thế Cảnh, người mà hai vị muốn gặp. Có thể gọi tôi là Thế tiên sinh hoặc bếp trưởng Thế”

Sự lạnh nhạt đó khiến cô chờ người ra. Nó khiến cho cô giật mình nhìn nhận sự thật, từ lâu anh đã không còn là Thế Cảnh của cô nữa rồi.

“Bếp trưởng Thế, rất vinh dự được gặp anh” Trịnh An Trạch lập tức bước đến chào hỏi, bầu không khí căng như dây đàn bỗng lắng xuống.

Thế Cảnh bước tới nhìn thấy hiện trường đồ nát mà cô gây ra, anh nhếch môi cười lạnh. Cô ta quả thật vẫn không có chút thay đổi, vẫn luôn vụng về, gây rối loạn như thế.

Thế Cảnh đứng trước bàn ăn không ngồi xuống, cũng không nói gì, hai tay vẫn để trong túi quần. Quay người về nhìn kẻ đã gây ra hiện trường này, khóe môi anh cong lên.

Bạch Nhược Hạ cuối đầu nhìn xuống sàn rồi từ từ quay ngược lại nhìn Trịnh An Trạch bối rối như cầu chì việ.

“Bếp trưởng Thế, chúng ta qua bàn bên này nói chuyện một lát được không?” Trịnh An Trạch chỉ tay qua bàn bên cạnh, lên tiếng chữa cháy.

Thế Cảnh không nói không rằng, từ tốn bước tới bàn bên cạnh rồi ngồi xuống. Trịnh An Trạch vỗ nhẹ vào vai Bạch Nhược Hạ như có ý nói “đi thôi”

Bạch Nhược Hạ ngồi hơi chếch về phía đối diện với Thế Cảnh. Anh đang nhìn thẳng về cô, ánh mắt anh thâm sâu khó đoán, cô vốn dĩ là không đủ sâu sắc để hiểu những gì anh đang nghĩ.

Trịnh An Trạch vào thẳng vấn đề cần bàn luận giữa bọn họ, đập tan đi sự ngọt ngào vô hình này.

“Bếp trưởng Thế, lần này hạng mục chương trình của chúng tôi là về ẩm thực. Đây là kịch bản chương trình, mong anh dành chút thời gian để xem qua” An Trạch đưa kịch bản đặt xuống bàn, trước tầm nhìn của Thế Cảnh.

Thế Cảnh liếc mắt xuống, khóe môi nhếch lên có ý cười như không cười. Anh đẩy kịch bản chương trình về phía người đối diện là An Trạch, cất lên một giọng nhạt nhẽo không nhanh không chậm “Tôi đồng ý gặp các người không có nghĩa là sẽ tham gia vào chương trình của các người”

Câu nói này quả thật như đập mạnh vào lưng của An Trạch và Nhược Hạ.

An Trạch lại nói “Mong anh hãy đọc kịch bản chương trình rồi hãy đưa ra quyết định”

Một cô gái mặc chiếc đầm màu hồng phấn thướt tha bước tới từ phía sau lưng của Thế Cảnh. Tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà tạo ra một âm thanh vừa phải, cứ thế mà bước tới vị trí của Thế Cảnh.

Cô ta có làn da trắng nõn nhưng đầy sức sống. Đôi mắt to tròn, tròng mắt có màu nâu rất đẹp. Đôi lông mi dày cộp được vuốt cong lên điểm tô cho đôi mắt. Cô ta cười rất tươi, khuôn mặt rất tây.

Chớp mắt đã đứng bên cạnh Thế Cảnh, sau đó dịu dàng gọi “Thế Cảnh”. Giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng, êm tai, trong vắt như nước chảy trong khe suối.

Bạch Nhược Hạ đưa mắt lên nhìn cô ta, con người hơi đảo, khóe mắt hơi run lên, không dám nhìn cũng không biết trốn tránh ở đâu. Cô gái kia trên tay cầm một chiếc ví nhỏ màu đen, diện bộ đầm toát lên sự sang trọng mà thanh lịch đứng bên cạnh Thế Cảnh.

Thế Cảnh không định giới thiệu, mà phải, anh giới thiệu để làm gì?

Một lần nữa Thế Cảnh lên tiếng, trong thanh âm có sự kiên quyết “Tôi là người làm ẩm thực, không phải làm giải trí. Cho nên... có đọc kịch bản hay không thì tôi cũng không lên hình”

Bạch Nhược Hạ sớm biết anh sẽ trả lời như vậy, vì cô quá hiểu anh. Nhưng cô không quen với thái độ lạnh nhạt này của anh, cảm thấy không sao chịu được.

Dứt lời, Thế Cảnh liếc mắt qua nhìn Bạch Nhược Hạ, không quá ba giây, anh đứng lên xoay người bước đi cùng với cô gái kia.

Bạch Nhược Hạ cảm thấy nhói nhói trong tim. Nhìn bọn họ đi với nhau thật xứng đôi! Hình như cô nghe thấy giọng của Thế Cảnh dịu dàng gọi cô ấy là Elen.

Ôi! Sao đau đớn quá! Đúng là giọng điệu ấy rồi! Giọng điệu ấy mới chính là Thế Cảnh ngày xưa của cô. Thế Cảnh...

Trịnh An Trạch đưa mắt nhìn Bạch Nhược Hạ, anh nhận ra được giữa hai người là có vấn đề nên lên tiếng hỏi “Nhược Hạ. Em quen bếp trưởng Thế sao?”

Bạch Nhược Hạ cảm thấy như bị một vật nhọn đâm thẳng vào tim thật mạnh, thật bất ngờ một lần nữa.

Câu hỏi này sao khó trả lời quá!

Bạch Nhược Hạ bưng tỉnh lại trong giây lát, cô cười nhạt. Nụ cười của cô rõ là không vui, nhưng chiếc răng khểnh đã giúp cô ngụy tạo được điều ấy. Cô khẽ lắc đầu, nói nhỏ đến mức chỉ mình cô mới nghe thấy “Bọn em từng rất thân thiết... Có điều, bây giờ đã là xa lạ, không hề quen”

Chính miệng cô phải thốt ra những lời này làm cho cô càng hận bản thân mình hơn. Ngậm ngùi chua xót mà nuốt chửng những lời yêu thương vào trong, thốt ra những lời mà cô coi là rất tuyệt tình, rất tàn nhẫn với bản thân.

5. Chương 4: Một Ngày Nắng Đẹp

Những tia nắng ấm áp đầu tiên của ngày chiếu lọt qua khung cửa sổ trong căn phòng nhỏ của Bạch Nhược Hạ. Nhưng bị cản lại bởi chiếc rèm cửa sổ màu kem không thể xuyên vào bên trong, cả căn phòng bỗng sáng rực. Cô vươn mình mở mắt ra đón ánh nắng ngày mới.

Hôm nay trời nắng đẹp, thích hợp để quay một bài về dã ngoại. Bạch Nhược Hạ thầm cười với ý nghĩ của mình.

Gió nhẹ nhàng làm đung đưa chậu hoa bất tử màu đỏ nho nhỏ treo trên kệ cửa sổ. Cô bước tới kéo phăng chiếc rèm cửa sang một bên, mở toang cánh cửa sổ còn lại đang bị đóng. Nhắm mắt hít một hơi thật sâu, hưởng thụ cái không khí trong lành trước khi đi làm.

Vừa tới đài truyền hình, cô nhận được thông tin từ cấp trên là phải mời bằng được đầu bếp TC để làm chương trình bản quyền.

Một ngày đẹp như thế này, tại sao lại phải tiếp nhận một thông tin không hề mong muốn như vậy?

Ánh mắt cô trùng xuống khi nhận được thông báo. Cô cuối gục đầu xuống khe khẽ thở dài lê bước lên trên phòng làm việc.

Bất kể từ trước tới giờ, công việc có khó khăn cỡ nào cô cũng quyết không buông, càng khó cô càng phần khích, vui vẻ tiếp nhận. Vậy mà lần này cô lại có cảm giác sợ. Cô sợ sự cự tuyệt của anh, sợ ánh mắt của anh, sợ thanh âm lạnh lẽo của anh.

Lần này nhiệm vụ Bạch Nhược Hạ được giao là phụ trách thuyết phục Thế Cảnh tham gia chương trình. Còn Trịnh An Trạch cùng đội với cô phải đi lấy thông tin để quay chương trình khác. Công việc lần này của Bạch Nhược Hạ tuy có khó khăn nhưng vẫn an nhàn hơn là lặn lội chạy khắp nơi để lấy thông tin quay chương trình.

Bạch Nhược Hạ nhàn rãi ngồi trong văn phòng không biết làm gì. Cô thử gõ lên thanh tìm kiếm hai chữ “Thế Cảnh” kết quả là... Không tìm thấy. Dù cô biết trước kết quả, nhưng cô cũng không còn biết, đây là lần thứ bao nhiêu cô cố chấp làm điều này.

Cô mơ hồ nhớ đến đoạn ký ức giữa cô và anh.

“Thế Cảnh. Thế Cảnh. Thế Cảnh...”

“Em làm gì mà gọi tên anh lảm lảm thế?”

“Em muốn gọi, ngày nào cũng muốn chạy theo sau lưng anh gọi như thế”

“...”

“Thế Cảnh. Lỡ sau này chúng ta vì điều gì đó mà không còn ở cạnh nhau, em sẽ thường xuyên lên mạng để tìm kiếm tên anh”

“Em sẽ không có cơ hội làm việc đó đâu”

“Tại sao chứ? Em tin anh sẽ trở thành đầu bếp nổi tiếng, nhất định sẽ có thông tin tìm kiếm”

“Cô Bạch à, tại sao cô cứ tính đến chuyện chúng ta xa nhau?”

“Người ta bảo mối tình đầu rất dễ không thành, chẳng phải là vì em lo sợ nên mới như vậy?”

“Anh sẽ không để cho em rời xa anh. Vậy nên sẽ không có chuyện lỡ như xa nhau, sẽ không có chuyện sau đó mà em nói”

“Lỡ như...”

“Ở yên bên cạnh anh, đừng ồn ào nữa, sẽ không có chuyện lỡ như”

Đúng là anh không cho cô có cơ hội làm điều đó. Bao nhiêu năm qua đi vẫn vậy, một chút thông tin về anh, cô cũng hoàn toàn không có. Đến một đầu bếp trứ danh mà anh cũng giấu tên, không có bài báo phỏng vấn nào nhắc về thông tin cá nhân, cũng không hề có ảnh của anh. Anh là vì không muốn xuất hiện trên báo chí truyền thông, hay là vì... Anh không muốn cho cô biết một chút tin tức về anh?

Trái tim Bạch Nhược Hạ như bị bóp chặt lại, không thở nổi nữa rồi.

An Tuệ từ ngoài bước đến vị trí của mình ngồi xuống. Trên tay cầm một tấm thiệp, đặt xuống bàn, quay sang hỏi Bạch Nhược Hạ “Sáng nay cậu nhận được thiệp mời chưa?”

Bạch Nhược Hạ cơ bản là không nghe thấy những lời mà An Tuệ hỏi. An Tuệ không nhận được câu trả lời, quay qua vỗ vai Bạch Nhược Hạ đưa cô về với thực tại.

Tiếng của An Tuệ lạnh lớt bên tai cô “Bạch Nhược Hạ, mất tập trung trong giờ làm việc! Tôi hỏi cậu có nhận được thiệp mời chưa?”

“Thiệp mời?”

An Tuệ cầm chiếc thiệp nhỏ nhắn màu trắng lên đưa cho Bạch Nhược Hạ xem. Bạch Nhược Hạ mở ra đọc lướt qua một lần rồi quay sang nói: “Tôi vẫn chưa nhận, mà cậu tính dự à?”

“Đương nhiên rồi! Ra trường đã hơn mười năm rồi, đây là buổi gặp mặt lớn nhất, tại sao không đến?”

“Tôi nghĩ đến hôm đó, cậu bận hơn tôi chứ?” Bạch Nhược Hạ giơ tấm thiệp mời ra ngang mặt mình, chỉ ngón trỏ vào ngày tham dự.

An Tuệ bấy giờ mới nhìn vào ngày được in đậm trên thiệp “Ồi chào ơi! Ngày đó mà cậu cũng nhớ được, chắc hẳn cậu rất quan tâm đến tôi đấy bạn Bạch à. Yêu cậu quá đi” nói đoạn An Tuệ choàng tay qua ôm cổ của Bạch Nhược Hạ.

Bạch Nhược Hạ cười tươi, gõ đầu của An Tuệ, nói “Đúng là. Ngày hỷ của bản thân mà cậu còn không nhớ, tôi cảm thấy tủi thân thay cho chồng cậu đấy”

Thế Cảnh cũng không ngoại lệ, anh nhận được thiệp mời đặc biệt từ trường đại học Châu Thành vì là cựu sinh viên xuất sắc, nay lại là đầu bếp trứ danh, niềm vinh hạnh cho khoa ẩm thực của trường.

Trong thiệp còn kèm theo bức thư tay của hiệu trưởng viết cho anh, đặc biệt rất muốn anh tham dự. Thế Cảnh không thể không nể mặt mà cất công một chuyến về lại Châu Thành.

Thế Cảnh là người không thích lái xe trong đoạn đường xa, ngồi xe taxi thì khá mỏi. Vừa hay giữa Lục Bắc và Châu Thành đã mở đường hàng không, anh quyết định ngồi máy bay, vừa khỏe vừa nhanh.

6. Chương 5: Nơi Lưu Giữ Ký Ức

Châu Thành vẫn là Thành phố yên tĩnh và cổ kính như thế, không hề có sự thay đổi nào trong khi ngoài kia, khắp nơi đang dần dần đổi mới. Nhưng chính vì không thay đổi, Thế Cảnh càng không dám trở về lại. Vì đây là nơi lưu giữ ký ức của anh qua từng con đường, từng ngõ ngách, lưu giữ một cách rất tốt, rất rõ nét khiến cho những người như Thế Cảnh phải trốn chạy.

Đi lang thang một đoạn lại vô tình dừng chân ở một công viên hoa gần trường đại học Châu Thành.

Nhìn các cặp đôi sinh viên ngồi đây cười nói làm anh có cảm giác vừa hân hoan vừa bồi hồi nhớ lại khi xưa, công viên này là nơi anh cùng cô đọc sách, cùng cô mỗi người một headphone nghe một bản nhạc.

Anh hơi chạnh lòng, khẽ nhếch môi cười.

Cứ tưởng sẽ thoải mái mà hít thở bầu không khí quen thuộc đã xa cách mười năm qua nhưng chưa gì tâm trạng tốt đã bị đánh mất.

Phía đối diện, đằng sau vòi phun nước kia chẳng phải là Bạch Nhược Hạ và Tạ Hoành, chồng cô ta hay sao?

Vừa trở về đã bắt anh phải chứng kiến cảnh này?

Thì ra bọn họ vẫn còn rất hạnh phúc bên nhau trong khi lời hứa năm xưa vẫn còn in đậm trong đầu anh, không thể chối bỏ thực tại nhưng cũng không cách nào gỡ bỏ.

Anh nhớ rất rõ, sau khi cùng xem một bộ phim tình cảm mà Bạch Nhược Hạ yêu thích xong, cô đã sầm sùi mũi nói với anh rằng nếu sau này anh phụ cô, xin đừng để cô gặp lại. Cô không muốn bắt gặp anh ở bên người con gái khác vì khi ấy sự yếu đuối đến đáng thương bị giấu tận trong sâu thẳm trái tim Bạch Nhược Hạ sẽ phá vỡ lớp vỏ bọc mạnh mẽ mà thoát ra ngoài.

Thế sự thật khôn lường, đời người lại càng trở trêu!

Người phá vỡ lời thề non trẻ đó lại là Bạch Nhược Hạ. Người phụ mối tình ba năm khắc cốt đó cũng là Bạch Nhược Hạ. Người phải chứng kiến kẻ kia tay trong tay với người khác mà ngày nào cô lo sợ lại là anh, không phải cô.

Bạch Nhược Hạ!

Cái tên ấy sao cứ len lỏi vào từng ngõ ngách trong tim anh. Từ từ mà xâm chiếm lấy anh. Có lẽ anh đã sai khi nghĩ rằng cô không thể ảnh hưởng tới mình nữa.

Từ ngày cô buông tay anh, đến nay cũng đã mười năm. Mười năm qua, anh cố gắng thích ứng với cuộc sống không có cô. Vậy mà khi gặp lại, cảm giác đau đớn, xúc động mãnh liệt như sóng biển gào thét kia một lần lại một lần làm tổn thương anh.

Thực ra... anh vẫn còn rất yêu cô.

Thế Cảnh khẽ nhếch môi cười chua xót, anh bước ra bắt taxi, chiếc taxi chạy lướt ngang qua hai người kia, anh không hề ngoáy đầu nhìn lại.

“Thế Cảnh! Em yêu anh!”

“Thế Cảnh, một ngày nào đó, em sẽ cùng anh sánh đôi trên lễ đường kia, rồi sau đó chúng ta liệu sẽ có mấy đứa con nhỉ?”

“Thế Cảnh, anh phải ghi nhớ cho kỹ, Bạch Nhược Hạ chỉ yêu duy nhất một người, đó chính là Thế Cảnh”

“Thế Cảnh, sau này em nguyện làm chuột bạch để thử các món ăn do anh tự nghĩ ra”

“Thế Cảnh... Thế Cảnh... Thế Cảnh...”

Đầu óc Thế Cảnh chỉ vang lên âm thanh vui cười tinh nghịch của Bạch Nhược Hạ vọng về từ quá khứ. Giọng nói trong trẻo lạnh lốt của cô lúc nào cũng gọi tên anh, anh không tài nào xua đuổi ra khỏi lúc này.

Bạch Nhược Hạ, tôi điên thật rồi, tại sao cứ mãi nhớ nhưng một người như cô?

Người ta thường bảo, mối tình đầu sẽ không có kết quả, cũng là mối tình khiến chúng ta khó quên nhất. Có lẽ là nó đã ứng với Thế Cảnh, có lẽ là vậy...

Bạch Nhược Hạ nâng mí mắt lên, con ngươi đầy cảm phẫn bị che giấu bởi tròng kính đang nhìn Tạ Hoàn. Tạ Hoàn cười đều, dùng bàn tay to lớn vuốt lọn tóc ngắn ngắn của cô rồi ghé sát mũi tới ngửi. Một hành động rất lưu manh và khiếm nhã. Bạch Nhược Hạ hất tay Tạ Hoàn ra, cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu lên tiếng “Anh muốn gì?”

Tạ Hoàn lại tiếp tục đưa tay nâng cằm cô, cúi xuống giáp mặt cô trong gang tấc, nhẹ giọng nói “Đã lâu không gặp, xem ra em xinh đẹp hơn trước rất nhiều, cùng anh vui vẻ đêm nay. Anh sẽ trả...”

Chưa nói hết câu, Tạ Hoàn đã nhận một cái tát vang chói tai từ Bạch Nhược Hạ. Bàn tay cô bắt đầu nóng rất, dần dần đỏ ửng, các ngón tay bắt đầu run lên. Nhịp tim của cô cũng đập nhanh hơn vì sự tức giận tột độ dành cho con người vô liêm sỉ trước mặt. Cô nắm chặt bàn tay lại, nhìn thẳng lên mặt Tạ Hoàn, nghiêng rằng mà nói “Anh chính là vết nhơ của cuộc đời Bạch Nhược Hạ tôi”

Dứt lời, cô bỏ đi. Được vài bước thì nghe Tạ Hoàn ở sau lưng gọi tên cô, rồi tiếp tục nói mặc cho cô không dừng bước “Tôi là vết nhơ của cô? Chẳng phải vết nhơ đó là do chính cô tự chuốc lấy để có tiền sao, vậy vết nhơ đó không đáng giá sao? Bây giờ còn giá thanh cao trước mặt tôi?”

Nhớ năm đó, cô vì cần tiền để cho mẹ cô phẫu thuật nên mới đồng ý gả cho tên thiếu gia ăn chơi nhà họ Tạ này. Một bên cần tiền, một bên cần tình, trao đổi qua lại, cô còn có tư cách để mắng người? Cái giá cô trả quá đắt khi cuộc phẫu thuật không thành công, mẹ cô mất. Và cô... Cũng mất luôn Thế Cảnh.

Những lời Tạ Hoành nói, Bạch Nhược Hạ nghe rất rõ nhưng vờ như không nghe. Bờ vai cô khẽ run lên, cảm thấy khóe mắt cay cay, cổ ngược lên cười thật tươi không cho nước mắt rơi xuống. Để lộ ra chiếc răng khểnh và má lúm sâu hút, một nụ cười thật đẹp, thật mạnh mẽ.

7. Chương 6: Tôi Chỉ Quan Tâm Kết Quả

“Thế Cảnh, chúng ta chia tay đi”

“Bạch Nhược Hạ!”

“Xưa nay em cứ lo sợ rằng, một ngày nào đó chúng ta sẽ xa nhau. Bây giờ nghĩ lại, ý nghĩ đó thật điên rồ”

“Em có biết mình đang nói gì không?”

“Thật ra em không còn yêu anh từ lâu rồi. Em có người mới, tình cảm của bọn em rất tốt, sẽ tổ chức đám cưới vào đầu tháng sau. Em nghĩ là anh cũng không muốn có mối quan hệ tình cảm dây dưa với người có chồng đâu. Vậy nên... Chúng ta chia tay đi”

—

Thế Cảnh giật mình mở mắt ra.

Là mơ.

Hình ảnh trong mơ vẫn cứ hiện ra trước mắt. Thế Cảnh cứng đờ người, mãi một lúc lâu mới tỉnh hẳn, hình ảnh kia mới tan đi trong mơ hồ. Anh giơ tay lên gạt đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Nhìn thấy đồng hồ treo tường hình thoi bằng gỗ đang điểm là bốn giờ.

Thế Cảnh rời giường.

Anh mặc một chiếc quần ngủ dài rộng màu xám và chiếc áo thun ôm trơn màu trắng. Giờ này cả thành phố đang ngủ say, gió lành lạnh thổi vào người anh, cùng với nhiệt độ từ chiếc máy điều hòa phả ra cũng không làm cho anh cảm thấy lạnh. Nhưng sao lòng anh lạnh quá, đứng dưới khung cửa sổ trong màn đêm tĩnh mịch, ánh đèn ngủ yếu ớt phản chiếu cả căn phòng rộng của khách sạn, anh cảm thấy thật cô đơn, cô đơn ngay chính trên quê hương của mình.

Anh còn nhớ rất rõ... Nhớ rõ vì sao mình lại rời nơi này...

Hôm đó đang trong bệnh viện, còn chưa thể chấp nhận sự thật được là ba anh đã qua đời, mẹ anh vì thế mà tai biến cũng mất luôn. Trong lúc khủng hoảng đó anh lại nhận được cuộc gọi từ bạn nói là Bạch Nhược Hạ kết hôn.

Trên gương mặt lúc đó của Thế Cảnh rất tĩnh lặng, dường như không ai thấy được sự đau khổ nào từ bên ngoài của anh. Chỉ là lòng anh đã chết lặng từ giây phút ấy.

Sau khi chôn cất cho ba mẹ anh xong. Tự nhiên anh cảm thấy cô đơn lạc lõng giữa cái thành phố mà anh thân thuộc từng ngõ ngách đến nỗi có thể nhắm mắt mà đi này. Anh cần cái ôm của Bạch Nhược Hạ, cần câu nói “Không sao đâu, rồi sẽ ổn thôi” của Bạch Nhược Hạ. Nhớ lúc đó anh đã cười nhưng lại có giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, anh đã nói một câu “Bạch Nhược Hạ, tôi chúc em hạnh phúc viên mãn”

Rồi sau đó, không ai có bất cứ tin tức gì về anh nữa, không một ai...

Lòng ngực của anh chợt đau nhói khi nhớ đến ngày hôm đó, trái tim như bị ai đó đâm thật mạnh, từ từ rỉ máu, hơi thở cũng trở nên rối loạn.

Thế Cảnh cố ấn mạnh vào lồng ngực, mở miệng ra cho thoát đi sự ngột ngạt bí bách để dễ thở hơn. Anh trầm mặt xuống, nét mặt âm u đau khổ tột cùng.

Sáng sớm anh đã lên máy bay trở về Lục Bắc. Lúc anh lên máy bay cũng là lúc Bạch Nhược Hạ bắt xe đi đến Lục Bắc để bắt đầu cho cuộc hành trình thuyết phục vị đầu bếp trứ danh kia.

Bạch Nhược Hạ chọn cho mình một chiếc áo thun ôm tay dài màu trắng phối với chiếc quần yếm màu kem thật nhẹ nhàng và thoải mái, cô còn mang đôi giày conversation màu xanh đen, đeo đôi kính giả cận, không khác gì là một cô sinh viên.

Bạch Nhược Hạ chọn cho mình một chỗ có bàn gỗ bề ngang rộng khoảng 20 cm, dài 5 m chỉ có một hàng 5 chiếc ghế, được xoay ra ngoài để nhìn phong cảnh sân vườn bị cách bởi một lớp kính thủy tinh dày cộp.

Cô đến xin gặp Thế Cảnh nhưng không nói là phóng viên, cô mạnh miệng nói với người chuyển lời giúp là “bạn học”

Thế Cảnh bước đến đứng sau lưng của Bạch Nhược Hạ. Anh không lên tiếng, chỉ là... Càng nhìn càng không thấy giống người bạn học nào của anh cả.

Trong lúc đang suy nghĩ thì Bạch Nhược Hạ quay người lại, vô tình nhìn thấy anh nên trong giây lát có hơi hoảng loạn đứng lên.

Thế Cảnh cũng không khỏi sững người nhìn cô trong bộ dạng này. Là cô đang cố tình hay vô tình để làm anh nhớ đến Bạch Nhược Hạ của thời thanh xuân?

Anh bình tĩnh bước tới gần hơn một chút, nhếch môi nói “Cô nói cô là bạn học của tôi?”

Bạch Nhược Hạ hơi cúi thấp đầu xuống, chân phải cô chà chà dưới sàn nhà, hai tay vịn sau mép bàn. Cô biết mình đã nói dối nên lí nhí đủ mình nghe “Chung trường cũng là bạn học”

Thế Cảnh lại bước tới gần thêm, hai tay chấp sau lưng. Hôm nay anh mặc bộ đồ vest màu đen trông rất hợp với dáng của anh. Anh hơi ngược đầu lên, nhú mày lại, trầm giọng nói “Tôi nhớ không lầm thì mình không học cùng với cô Bạch đây bộ môn nào cả?”

Thế Cảnh bước tới ngồi xuống cách Bạch Nhược Hạ một chiếc ghế ở giữa, gật gật đầu, đặt bàn tay phải lên mặt bàn, các ngón tay gõ nhẹ nhẹ không tạo ra âm thanh nào cả.

Anh mím môi rồi nói tiếp “Nếu nói là bạn học, vậy thì được thôi. Chúng ta cùng ôn chuyện thời đi học nào, cô bạn học” anh cố tình nhấn mạnh ba chữ “cô bạn học”

Bạch Nhược Hạ trầm mặt ngồi xuống ghế, hai tay nắm chặt vào nhau.

Cô hiện giờ giống như: “Dù bạn là người nói luyên thuyên đến đâu đi nữa, khi gặp lại người yêu mình khắc cốt ghi tâm nhưng bị mình làm tổn thương sâu sắc thì bản thân sẽ trở nên trầm lặng không sao thoát được lời nào”

Mãi một lúc lâu cô mới dám lên tiếng “Thế... Bếp trưởng Thế, tôi xin lỗi vì...”

Thế Cảnh lại cười, cười cho câu nói của cô. Anh cảm thấy trong miệng mình tự nhiên có một vị đắng ngắt.

Anh cắt ngang lời cô “Cô Bạch à, bây giờ cô có làm gì, tại sao lại xin lỗi?... Có những chuyện khi người ta lầm lỗi, không phải cứ xin lỗi là giải quyết được vấn đề” anh cười lạnh một cái rồi nói tiếp “Đối với tôi, tôi chỉ quan tâm đến kết quả, không cần lời thừa thãi như vậy”

Bạch Nhược Hạ nghẹn ứ ở cổ họng, những lời chưa được thốt ra, cô đành nuốt ngược lại vào trong. Những lời này là anh ấy đang nói đến chuyện gì?

Thế Cảnh im lặng. Bạch Nhược Hạ cũng im lặng. Anh ngồi một cách thoải mái, kiêu ngạo mà ngược nhìn ra ngoài. Cô ngồi rụt rè, đến hơi thở cũng không dám thở thoải mái. Không khí ngột ngạt, sự yên tĩnh đến đáng sợ khiến cô lo rằng hơi thở của cô sẽ bị ai đó nghe thấy.

Thế Cảnh đột nhiên lên tiếng phá tan đi sự im lặng giữa hai người.

“Nếu không phải vì chương trình, cô sẽ không đến tìm tôi” Thế Cảnh đột nhiên hơi nghẹn ở cổ, anh im lặng một lúc mới nói tiếp “Tôi nói tôi không tham gia chương trình của cô, cô nhất định không bỏ cuộc mà vẫn tìm đến. Cô chính là như vậy” nói đoạn anh quay sang nhìn cô, ánh mắt lạnh đến đáng sợ, thanh âm của anh bắt đầu nhỏ lại, chứa hàm ý trách hận cô “luôn làm những việc theo ý mình, không quan tâm đến cảm nhận của người khác”

Dù là thanh âm có nhỏ nhưng cô hoàn toàn đã nghe rõ mồn một những lời này.

Những lời anh nói giống như một tấm kính thủy tinh đang yên ắng bỗng nhiên bị ai đó lấy búa đập thật mạnh, vỡ thành những mảnh vụn, cứa vào da thịt của cô, đau buốt và nhức nhối tận xương tủy.

Bạch Nhược Hạ lí nhí “Thế Cảnh. Thật ra... Thật ra tôi...”

Cô không biết nên bắt đầu từ đâu, phải giải thích như thế nào, liệu anh có muốn nghe hay không, có quan tâm hay không?

Mười năm rồi, có lẽ... Anh ấy đã có vợ, có con, mình cũng không nên nhắc lại, chỉ làm trò cười, mà chắc gì anh ấy cần nghe!

Bạch Nhược Hạ nuốt chửng những lời còn đang ở cổ họng chưa thoát thành lời. Cô ngược lên nhìn anh thấy anh đang nhìn cô liền quay đầu đi.

Thế Cảnh cười như không cười, nói “Muốn tôi tham gia chương trình cũng được...”

Bạch Nhược Hạ bất ngờ cười tươi ngược lên nhìn anh “Thật sao?”

Nụ cười này của cô những tưởng cả đời này anh sẽ không còn trông thấy nữa. Vậy mà...

8. Chương 7: Gà Quay Mật Cay

... Vậy mà một câu nói tôi sẽ tham gia chương trình lại khiến cô cười tươi như thế? Chẳng lẽ công việc của cô quan trọng đến mức như vậy sao? Vì công việc, cô chấp nhận tìm đến tôi để chịu sự dày vò từ tôi sao?

Thế Cảnh nhìn nụ cười và ánh mắt vui vẻ của cô, anh như bị cuốn hút vào một lốc xoáy đưa mình trở về với thời thanh xuân có cô bên cạnh, không hề muốn thoát ra cũng không sao thoát khỏi được.

Nếu như xa nhau vì lí do khác, nếu như cô không có chồng thì thật tốt! Anh sẽ ôm cô ngay lúc này, ôm thật chặt, thật chặt... Anh chắc chắn sẽ không để cô rời xa anh nữa, sẽ không...

Thế Cảnh trong phút chốc đã nghĩ như vậy.

Cổ tách rời ánh mắt của mình ra, anh lại nói tiếp “Nhưng tôi không thích làm việc một cách máy móc với người không có chút kiến thức về ẩm thực”

“Vậy nên?”

“Chỉ cần cô vượt qua một thử thách của tôi, tôi sẽ đồng ý tham gia chương trình của cô. Nếu không vượt qua, từ nay... mong cô Bạch sẽ không làm phiền đến cuộc sống bình lặng của tôi nữa”

Thử thách? Đối với Bạch Nhược Hạ, anh hiểu rõ hơn ai hết. Cô sẽ không làm được, anh biết mà.

Khóe mắt Bạch Nhược Hạ hơi run lên. Anh biết rõ nhược điểm của cô chính là ưu điểm của anh, chưa bắt đầu thì cô đã thua trận ngay.

Phải chăng anh đang làm theo những lời mà cô nói khi chia tay, không dây dưa với người đã có chồng?

Bạch Nhược Hạ lí nhí hỏi “Có thể cho tôi thời gian để học một chút cơ bản không?”

Khóe môi cong lên, anh hào phóng trả lời “Được, tôi cho cô thời gian một tuần để đến bếp của tôi học. Sau đó mới bắt đầu đưa ra thử thách”

Nhà hàng đông khách nhất là vào buổi sáng nên Bạch Nhược Hạ ở trong bếp phụ việc nhưng không được. Mỗi người trong bếp đều có khâu việc riêng của mình, không cần đến cô. Cô đành phải đứng cạnh Thế Cảnh quan sát chứ không dám làm phiền.

Cô đứng nhìn động tác của Thế Cảnh đang dùng cây xiên ngang qua hai con gà đã được xẻ một nửa ra.

Trong đầu Bạch Nhược Hạ liên nghĩ, đôi bàn tay to lớn của Thế Cảnh suốt ngày dùng để nấu nướng, thường xuyên tiếp xúc với nước, dầu mỡ, liệu có chai sạn, thô ráp đi không?

Động tác rất nhanh sau đó từ trong một dây lọ nhỏ màu trắng có chất liệu bằng sứ được xếp dài thẳng tắp đứng trong khay lưới đặt ở kệ phụ liệu, lấy ra một lọ bên trong là bột màu đỏ ướp lên mình gà mà cô không biết đó là gì, sau đó lại lấy một lọ màu đen kích cỡ vừa phải đặt riêng biệt trên kệ, có nước sánh đặc để sẵn ở kệ lò.

Liếc mắt lên nhìn Bạch Nhược Hạ thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, anh nhếch môi có ý cười, vừa làm vừa nói “đây là món gà quay mật cay. Đây là bột ớt, còn đây là mật” Nghe tên qua thôi đã khiến cho con sâu ham ăn Bạch Nhược Hạ nuốt nước bọt.

Một nam phụ bếp trông còn rất trẻ, tầm 23 tuổi, gương mặt búng ra sữa, tên là Cố Trì, đứng cạnh Nhược Hạ từ bao giờ. Ánh mắt nhìn theo học hỏi Thế Cảnh, cậu ta thì thầm với Nhược Hạ: “Những món ăn ở Nhất Cảnh Hạ tuy là món thông thường quen thuộc nhưng với tay nghề của bếp trưởng đại nhân chúng tôi thì chất lượng vượt xa, khiến người ăn một lần là nhớ mãi cả đời. Cũng giống như tình yêu của bếp trưởng vậy, yêu một người là yêu sâu sắc cả một đời không thể quên”

Yêu sâu sắc? Người đó là ai? Chẳng lẽ chuyện tình cảm của Thế Cảnh, người nào cũng biết sao?

Bạch Nhược Hạ nhỏ giọng hỏi lại Cố Trì “Yêu sâu sắc? Tại sao cậu lại biết?”

“Tất nhiên là không chỉ mình tôi biết rồi. Trước đây bếp trưởng và Elen rất thân, tuy bọn họ không công khai nhưng nhân viên ở đây ai mà không biết bọn họ là một cặp. Về sau Elen chọn công việc ở nước ngoài, từ đó bếp trưởng không qua lại với ai khác, bây giờ Elen về rồi, không phải là chờ đợi chị ấy sao?”

Một nam bếp phụ khác gọi Cố Trì sang phụ nên cậu ta phải chạy đi. Khóe mắt Bạch Nhược Hạ hơi run lên. Cô lắc lắc đầu quay về nhìn xem Thế Cảnh đã làm tới đâu rồi.

Thế Cảnh xoay người, đem gà tới lò than củi bắt đầu quay, vừa quay vừa dùng cọ lấy mật trong lọ đã để sẵn quét lần lượt lên con gà. Không lâu sau hương thơm đã xông lên tới mũi, Bạch Nhược Hạ nghe mùi thơm mà nuốt nước bọt, bụng trở nên đói cồn cào.

Một lát sau thịt gà đã trở nên vàng óng, mùi thơm đậm đà bắt đầu bay lan tỏa khắp gian phòng bếp, Bạch Nhược Hạ nhắm mắt hít thật sâu để thưởng thức.

Nhìn Thế Cảnh bỏ hai con gà vào hai chiếc đĩa to hình vuông bắt đầu trang trí lên đó là cánh hoa màu tím nhạt và rau thơm rất bắt mắt. Sau đó bới hai chén cơm trắng dẻo còn nóng hổi đặt vào mâm bên cạnh đĩa gà.

Thế Cảnh chỉ cần nói “Xong rồi” là ngay sau đó có một nam nhân viên bước tới đem mâm đồ ăn chuyển ra ngoài. Ánh mắt của Bạch Nhược Hạ vẫn dõi theo đĩa gà quay đó cho đến khi khuất tầm nhìn. Chuyển tầm nhìn về chiếc đĩa gà còn lại đang đặt trên bàn bếp.

Thế Cảnh đưa chén dưa cho Bạch Nhược Hạ, lạnh nhạt hỏi “Có muốn thử không?”

Bạch Nhược Hạ thấy đồ ăn là mắt liền sáng lên không giữ chút thể diện mà gật gật đầu đón lấy chén từ trong tay Thế Cảnh.

Bạch Nhược Hạ cắn một miếng, cảm nhận thịt gà dai mềm, da gà giòn giòn, mật từ trong miếng thịt chảy ra lang tỏa cả khoang miệng, cay cay ngọt ngọt rất vừa miệng, mùi thơm dịu nhẹ ngây ngất. Bạch Nhược Hạ chỉ muốn cắn miếng thứ hai rồi miếng thứ ba, cứ như vậy ăn sạch sẽ không còn gì ngoài xương. Bạch Nhược Hạ liếm liếm môi mà không chú ý nãy giờ đôi mắt của Thế Cảnh đã nhìn thấy hết bộ dạng đáng xấu hổ của cô.

Thế Cảnh trầm giọng hỏi “Có ngon không?”

Bạch Nhược Hạ xấu hổ gật đầu. Thế Cảnh nhếch môi nhàn nhạt nói “Có nhận ra được tôi dùng những loại gia vị nào?”

Thôi xong. Ăn một bữa ăn mà cũng hồi khó như vậy. Cơ bản là Bạch Nhược Hạ không hề chú ý đến vấn đề đó. Cô vờ suy nghĩ rồi đưa ngón trỏ lên trên, ấp úng nói “Bột ớt nè... Cả mặt nữa nè... Rồi... Rồi tiêu?...”

Thế Cảnh khoanh tay lại rửa tai lắng nghe cô nói tiếp nhưng xem ra tình hình này là Bạch Nhược Hạ không thể biết gì rồi. Thế Cảnh bước tới vị trí làm món mới, không quên nói một câu nhắc nhở với cô “Nguyên liệu của nhà hàng tôi nhập đều là loại thượng hạng, rất mắc cho nên những món đưa cô ăn thử, nhớ phải thanh toán đầy đủ”

Nghe câu nói này của anh, Bạch Nhược Hạ như bị sặc từ chính nước bọt của mình vậy.

Cả nửa ngày trời cuối cùng cũng vắng khách, Thế Cảnh giao công việc lại cho bếp phó quản lý rồi tháo tạp dề, thay đồ để ra ngoài.

Ngay cạnh nhà hàng là quán cà phê sách có phong cách cổ kính với màu chủ đạo là màu cà phê sữa. Bạch Nhược Hạ bị mê hoặc bởi phong cách đó nên bước vào từ lúc nào không hay.

Cô chọn cho mình một chỗ để nhìn ra ngoài đường, cũng dễ dàng nhìn qua sân vườn của Nhất Cảnh Hạ thông qua lớp cửa kính thủy tinh trong suốt.

Trời lại bắt đầu đổ mưa!

”Lục Bắc được mệnh danh là xứ sở có kiến trúc cổ kính của Tuyên Lạc, nằm giữa những thảm hoa nhiều màu sắc, khí hậu quanh năm mát mẻ. Vì thế nên hàng năm lượng khách du lịch đến đây rất đông.

Cơ sở vật chất của một trường đại học duy nhất tại Lục Bắc là ASC rất tốt, thu hút nhiều bạn trẻ từ nhiều nơi trong nước.

Có một con đường mang tên “thế giới ẩm thực Lục Bắc” rất nổi tiếng, đã đặt chân đến Lục Bắc không thể không ghé qua. Đặc biệt kể đến là nhà hàng Nhất Cảnh Hạ của vị đầu bếp TC đại nhân...”

Hai con người của Bạch Nhược Hạ đang chăm chú dán vào màn hình chiếc laptop đọc thông tin về Lục Bắc. Cô tự nhủ “Tại sao lúc trước mình không biết nhỉ? Mình đã quá bận rộn sao?” im lặng ngẫm nghĩ điều gì mà cô bỗng nói lên một câu “Đây là lí do Thế Cảnh tới Lục Bắc không về Châu Thành sao?”

“Có thể xem là vậy”

Bạch Nhược Hạ nghe giọng nói này liền quay ra sau lưng. Với góc độ này Thế Cảnh cao lớn càng thêm cao lớn hơn trong mắt cô. Anh đứng sừng sững ở đó từ bao giờ? Có lẽ đã nghe hết những lời cô nói.

9. Chương 8: Không Hi Vọng Nhưng Lại Thất Vọng

Bạch Nhược Hạ đứng lên, ánh mắt thiếu tự tin nhìn anh, miệng lắp bắp “Thế Cảnh”

Thế Cảnh nhìn Bạch Nhược Hạ, ánh mắt họ giao nhau, sâu thẳm trong ánh mắt anh có phần tinh nghịch nhưng bên ngoài vẫn là sự lạnh nhạt, anh nhếch môi nói “Không biết là cô Bạch cũng tới đây, trùng hợp thật”

Ngó sang bên phải, một cô gái kiều diễm đang ngồi ở bàn phía xa xa vẫy tay cười với anh. Anh cũng giơ tay ra hiệu, khóe môi có ý cười rồi ngay sau đó quay lại về mặt lãnh đạm với Bạch Nhược Hạ, nói “Cô Bạch cứ thư thả, không cần vội đến cô nữa”

Giây phút Thế Cảnh bước ngang qua, tim Bạch Nhược Hạ như ngưng một nhịp. Khóe mắt cay cay khi thấy anh ngồi xuống đối diện cười nói với cô gái kia.

Chẳng phải là người hôm trước tới tìm ở nhà hàng mà anh gọi là Elen hay sao? Vậy là Thế Cảnh đã có người con gái khác bên cạnh từ lâu rồi?

Vốn dĩ Bạch Nhược Hạ chưa hề hi vọng gì về mối quan hệ giữa mình và anh, nhưng sao cô cảm thấy thất vọng quá. Như có vật gì đó đè nén lồng ngực của cô khiến cô cảm thấy không thở nổi.

Bạch Nhược Hạ ngồi xuống ghế, tay chân mềm nhũn ra, sự yếu đuối bấy lâu nay được cất giấu kỹ trong vỏ bọc đột nhiên bùng phát ra mạnh mẽ.

Bạch Nhược Hạ à, mày làm sao thế? Mày lấy tư cách gì để khóc, lấy tư cách gì để yếu đuối? Ngay mày nói lời chia tay, đã không quan tâm đến cảm nhận của anh, không quan tâm đến mối tình ba năm. Nói quay lưng là quay lưng một mạch mười năm trời. Thế Cảnh nói đúng, nếu không vì chương trình chắc gì mày đã tìm đến anh, chắc gì đời này mày gặp lại anh ấy.

Bạch Nhược Hạ mạnh mẽ bật cười thật tươi nhưng hai giọt lệ nóng hổi từ trong hốc mắt chảy ra khiến cô lại thêm một lần nữa không kìm lòng được.

Thế Cảnh ngồi xoay lưng về phía của Bạch Nhược Hạ, đối diện anh là Elen.

Elen tinh ý về sự khác thường của Thế Cảnh đối với Bạch Nhược Hạ nên hỏi dò: “Anh à, có phải chị ấy là người anh chờ đợi không?”

“ ... ”

“Chị ấy rất dễ thương, có điều...” Elen kéo dài chữ ra, nhìn sang thấy Bạch Nhược Hạ đang bỏ laptop vào balo, Elen thấy rõ là cô gái ấy đang khóc, cô nhủ mày nhìn Thế Cảnh nói tiếp “Trên gương mặt cô ấy lúc nào cũng u ám” Elen giơ ngón tay trở lên khẳng định “chắc chắn có tâm sự”

Cánh cửa quán cà phê mở ra làm cho mùi từ hơi đất mùa mưa bốc lên theo cơn gió cuốn vào trong, Bạch Nhược Hạ lao đầu ra ngoài, đụng phải một nam nhân đang từ ngoài chạy vào.

Bạch Nhược Hạ vốn dĩ không có lỗi nhưng lại cuối đầu “xin lỗi, tôi xin lỗi...”

Tiếng động đó làm cho Elen phải nhìn theo, cố tình nói cho Thế Cảnh ngoáy đầu nhìn về phía Bạch Nhược Hạ “Cô ấy bị sao thế?”

Bạch Nhược Hạ vội chạy ra ngoài mặc cho trời đang mưa. Cô đứng dựa sát vào bên trong mép hiên của quán.

Ngẩng mặt lên nhìn những giọt mưa từ mái nhà chảy xuống, hạt mưa to bằng hạt đậu, mưa không lớn lắm nhưng dai dẳng không dứt.

Thế Cảnh trong quán nhìn thấy Bạch Nhược Hạ thông qua lớp kính thủy tinh, thấy trời đang mưa mà cô lại đứng như vậy, liền nghĩ bụng “Có tâm sự thật sao?”

Thế Cảnh bước ra khỏi quán cà phê, một tay cầm ô đi về hướng của Bạch Nhược Hạ. Bước chân anh chùn lại khi thấy Trịnh An Trạch từ đâu xuất hiện với một chiếc ô màu trắng trong suốt bước về phía Bạch Nhược Hạ và che cho cô.

Bạch Nhược Hạ hai mắt đỏ hoe từ nãy giờ, thấy Trịnh An Trạch liền giơ tay gạt sơ qua. Trịnh An Trạch lo lắng, ôn nhu hỏi: “Có chuyện gì?”

Bạch Nhược Hạ lắc lắc đầu, cô cũng chính là dùng nụ cười để che đi bản thân đang yếu đuối cỡ nào. Trịnh An Trạch dùng cánh tay rộng lớn của mình áp nhẹ đầu cô vào ngực anh, vỗ vỗ vai cô. Bạch Nhược Hạ lúng túng vội buông An Trạch ra.

Trịnh An Trạch nắm lấy bàn tay của Bạch Nhược Hạ, anh không thể kìm chế lòng mình được nữa rồi. Tình cảm bao nhiêu năm qua bỗng nhiên bộc phát mạnh mẽ, anh chân thành nói “Nhược Hạ! Anh...”

“An Trạch” Bạch Nhược Hạ vội ngắt lời Trịnh An Trạch.

Thế Cảnh vẫn chưa rời đi, những gì không muốn thấy cũng đã thấy. Ánh mắt hằn lên sự giận giữ, anh nhếch môi cười, thầm nghĩ trong lòng “Bạch Nhược Hạ, cô rốt cuộc là loại người đó sao? Còn ở Lục Bắc ngoại tình?”

Sau khi Thế Cảnh quay lưng đi, Bạch Nhược Hạ buông tay An Trạch ra, cô nhìn anh ta, nhỏ giọng nói “An Trạch, bếp trưởng Thế nói nếu em vượt qua thử thách...”

“Nhược Hạ à... ” An Trạch cố gắng nói tiếp nhưng Nhược Hạ lại càng nói nhanh hơn để ngắt lời “nếu em vượt qua thử thách thì anh ta sẽ đồng ý lên hình, sẽ tham gia chương trình của chúng ta”

An Trạch hiểu ý của cô, lòng anh thật sự chua xót.

Nhớ năm đó, trời mưa giông lớn, đường rất vắng, Bạch Nhược Hạ mảnh mai yếu ớt nằm bất động trên đường, đó là đêm cô bị tên thiếu gia Tạ Hoàn đuổi ra khỏi nhà với đòn li hôn. Chính Trịnh An Trạch đã cứu cô, sau đó đưa cô về nhà chăm sóc khoảng thời gian đó.

Suốt 7 năm, Trịnh An Trạch chưa từng hỏi cô về chuyện của quá khứ, chưa từng làm chuyện gì khiến cô phải khó xử. Hôm nay chỉ vì quá kích động, anh không kìm lòng mình được nữa rồi, anh yêu cô, anh không muốn giấu giếm tình cảm của mình nữa.

Bạch Nhược Hạ vẫn luôn biết điều đó và cô vẫn luôn cố gắng tạo ra khoảng cách giữa hai người.

10. Chương 9: Khoảng Cách Vô Hình

Buổi chiều trên sân trường đại học Châu Thành rộng lớn được trải một lớp lá vàng khô. Vài chiếc lá vàng úa bị gió thổi rơi, bay nhẹ nhàng rồi từ từ đáp xuống mặt đất. Ánh nắng chiều vàng cũng rải xuống, xuyên qua tán cây, mặc sức mà tung hoành chiếu xuống mặt đất. Một cảnh tượng thật đẹp trong ngày ở sân trường.

Các tân sinh viên nườm nượp người chuyển tới để nhận phòng ký túc xá. Trên những gương mặt ấy đều có một điểm chung là vui cười hớn hở. Bạch Nhược Hạ đứng ở một góc cầm máy quay để ghi lại khoảnh khắc duy nhất trong suốt một năm học này.

Trong camera bỗng xuất hiện bóng dáng cao gầy mà khỏe khoắn của Thế Cảnh từ xa đi tới. Anh mặc chiếc áo phông màu trắng rộng rãi và chiếc quần thể thao màu xanh đen, mang đôi giày bata màu trắng đã ngả màu, hai tay để trong túi quần, chậm rãi bước về phía Bạch Nhược Hạ.

Anh nhíu mày một lát rồi các cơ mặt lại bắt đầu giãn ra, ánh mắt tinh nghịch nhìn Bạch Nhược Hạ, nói: “Bạch Nhược Hạ, tại sao giờ này em còn ở đây?”

Bạch Nhược Hạ tươi cười cầm máy quay đưa cho Thế Cảnh xem. Giọng nói lạnh lút cất lên “Anh xem đi, em phải canh giữ lắm mới có góc độ đẹp như vậy đó. Anh nhìn nè, tại sao anh lên hình cũng đẹp mê người như vậy chứ?”

Thế Cảnh vươn tay gõ một cái lên trán cô, trầm giọng nói: “Phóng viên Bạch tương lai à, câu này là khen hay đổ ky?”

“Khen đó”

Thế Cảnh xoay qua lại cái máy quay đang cầm trên tay, nhìn Bạch Nhược Hạ hỏi: “Cái này ở đâu em có?”

Bạch Nhược Hạ đón lấy cái máy quay, cất lên một giọng trong veo “Là của An Tuệ cho em mượn” vừa dứt lời, cô nhảy lên lưng Thế Cảnh, một tay cầm máy quay choàng vào cổ của anh, tay còn lại giơ cao lên trên, nghiêng đầu nói “Về thôi”

Đi được một đoạn, giọng nói trầm ấm của Thế Cảnh đưa “Bạch Nhược Hạ, em ăn gì mà nặng quá vậy?”

“Còn phải hỏi? Là đồ ăn anh nấu thực hành đó”

—
“Thế Cảnh”

Thật biết phá đám!

Giọng nói phát ra cùng cái vỗ vai bất ngờ của bếp phó Đề Nam làm tan đi những hình ảnh trong đầu Thế Cảnh, trước mắt chỉ còn lại một vườn hoa sắc thắm bên ngoài cánh cửa thủy tinh kia.

Trong lòng chua xót, Thế Cảnh khe khẽ thở dài.

Nếu được làm một trong những loài hoa kia thì thật tốt! Giữa bao bọn bề sóng gió ngoài kia, những chậu hoa này lại nằm ở đây không vương sầu lo, thật yên bình biết bao.

Anh hơi nhếch môi có ý cười với ý nghĩ đó của mình.

Sắc trời âm u, những đám mây đen xám đã dần tản ra nhưng vẫn không thể nào sáng hẳn lên. Chắc hẳn là trời đã sập tối, Thế Cảnh nhìn lại đồng hồ đeo trên tay, giờ này đã là bốn giờ chiều, mưa có vẻ đã tạnh dần. Anh quay sang nhỏ giọng hỏi: “Cậu về bao giờ?”

Đề Nam ngồi xuống ghế bên cạnh, nhếch môi nói “Lúc này”

Dứt lời, nhìn sang Thế Cảnh, biết chắc là có tâm sự, anh đánh tiếng hỏi “Sao thế, có tâm sự à?”

Thế Cảnh nhấp một ngụm cà phê, khuôn mặt có chút đổi sắc, đáp “Tôi thì có tâm sự gì?”

Đề Nam nhướn mày, đồng dục hỏi “Lần này cậu đồng ý lên hình à?”

“Ai nói tôi đồng ý?” Thế Cảnh quay sang nhìn Đề Nam.

Đề Nam trầm tư một lát rồi nói: “Không phải sao? Nếu không thì cậu giữ cô phóng viên đó lại làm gì? Đó không phải tác phong của TC đại nhân”

Thế Cảnh điềm tĩnh, để ly cà phê xuống bàn, hỏi lại rất dừng dưng “Tác phong của tôi như thế nào?”

“Lãnh đạm, kiên quyết mới là TC. Vậy mà... ” Đề Nam nhướn mày “Hay là... cậu đã động chân tình?”

Thế Cảnh không trả lời.

Thế Cảnh đưa mắt về một hướng cố định. Đề Nam liếc mắt theo hướng nhìn của Thế Cảnh thấy có một cô gái đang cuối đầu bước về hướng của bọn họ đang ngồi. Tinh ý để nhận ra điều này, khéo môi Đề Nam cong lên có ý cười, hỏi: “Là cô ấy sao?... Nếu đã thích người ta thì ngại gì không chịu thổ lộ, đâu phải ai muốn lọt vào mắt xanh của cậu cũng được đâu. Biết đâu được người ta lại đồng ý?”

Lời nói của Đề Nam lại vô tình đâm vào vết thương lòng của Thế Cảnh. Nếu để Đề Nam biết được Thế Cảnh giống như một viên đá dưới đất đã bị Bạch Nhược Hạ đá lăn ra ngoài thì những lời mà cậu ta vừa nói có thể thoát ra được không?

Thế Cảnh giật giật khéo môi, không biết phải nói gì, anh gật đầu hững hờ “Ờ” một tiếng.

Bạch Nhược Hạ đã bước vào từ lúc nào. Đề Nam đứng lên tiến tới vị trí của Bạch Nhược Hạ, giơ tay ra có ý muốn bắt tay chào, vui vẻ nói “Chào cô, tôi là Đề Nam, bạn của bếp trưởng Thế, cũng là bếp phó ở đây”

Bạch Nhược Hạ giơ tay ra để bắt tay anh ta, không được tự nhiên cho lắm, nhẹ giọng nói “Chào anh, tôi là phóng viên của VMT, Bạch Nhược Hạ. Đến để thuyết phục... bếp trưởng Thế tham gia quay hình”

Đề Nam liếc nhìn Thế Cảnh rồi mời Bạch Nhược Hạ tới đó ngồi. Cô từ chối nhưng với miệng lưỡi của Đề Nam thật không thể đi được rồi, đành phải tới một lát.

Bạch Nhược Hạ ngây thơ không biết ý định của Đề Nam là gì? Cô bị anh ta đẩy xuống ngồi ở ghế bên cạnh Thế Cảnh. Bạch Nhược Hạ ngược nhìn Đề Nam với vẻ ngơ ngác.

Đề Nam cứ tưởng sẽ tạo cơ hội cho bọn họ, coi như là xong nhiệm vụ, anh vẫy tay xin phép cáo từ.

Không gian yên tĩnh thân thuộc của Thế Cảnh hay ngôi này chỉ còn lại hai người.

Thế Cảnh không nói gì. Bạch Nhược Hạ cũng không biết nói gì.

Khoảng cách vô hình này chẳng phải là do khuất mắt giữa hai người mà tạo thành hay sao?

Bạch Nhược Hạ cuối gằm mặt xuống, lí nhí “Thế Cảnh, anh ta làm vậy có phải là đã hiểu lầm gì không?”

Thế Cảnh gật nhẹ đầu, nhỏ nhẹ nói “Cậu ta hiểu lầm tôi và cô là quan hệ đó. À không, hiểu lầm tôi thích cô” Thế Cảnh nhếch môi, lòng ngậm ngùi đau đớn. Cậu ta là hiểu lầm sao? Không đâu, là hiểu đúng. Cậu ta cũng như Elen, rất tinh ý, đúng là một đôi không ai có thể qua mặt.

Bờ vai Bạch Nhược Hạ khẽ run lên, cô ngẩng mặt lên nhìn nửa gương mặt nghiêng của Thế Cảnh, lí nhí nói “Hiểu lắm sao?”

Thế Cảnh quay lại nhìn Bạch Nhược Hạ, nhìn ánh mắt của cô với hi vọng sẽ hiểu được những gì cô đang nghĩ. Ánh mắt của cô có chút bi ai, đường nét trên gương mặt cũng u ám. Nhưng anh không sao hiểu được cô nữa rồi. Tình hình hiện giờ của cô là sao đây? Tại sao cô lại như vậy, anh thật không thể hiểu nổi.

11. Chương 10: Tôi Không Buông Bỏ Được

Khóe môi Thế Cảnh cong lên, xoay người lại ngồi nhìn cô, một tay để lên bàn, một tay đặt trên lưng ghế, anh cười mỉa mai cho câu hỏi thú vị của cô, anh hỏi với giọng điệu thiếu kiên nhẫn “Nếu không hiểu lắm chẳng lẽ cô muốn là sự thật sao?”

Bạch Nhược Hạ nắm chặt tay mình lại không dám mở miệng nói gì nữa. Khoảnh khắc ấy cô dường như đã không thở được. Cô ngược mắt nhìn về mặt xa cách và lạnh lùng của Thế Cảnh, tim cô đau nhói.

Chứng kiến Thế Cảnh như thế này quả thật cô không quen. Trước đây cô luôn đáp trả lại anh một cách dễ dàng, dù là vô lí cũng thành có lí. Còn bây giờ, cô không thể nào đối phó nổi. Những câu anh nói ra toàn là ẩn ý, là anh đang oán trách cô hay sao?

Thế Cảnh quay người lại, vẻ mặt bình thản, im lặng nhìn ra những chậu hoa đang lung lay nhẹ ngoài sân vườn một lát rồi bất ngờ nói: “Cái bóng của cô quá lớn”

Bạch Nhược Hạ bất ngờ quay mặt lên nhìn, tim cô đập nhanh hơn, anh lại nói tiếp “Những cô gái tôi từng thử chấp nhận đều có chút gì đó rất giống cô, nhưng tôi không cách nào đáp trả lại tình cảm của bọn họ. Rất lâu sau này tôi mới hiểu ra, là do tôi tìm kiếm cô trong con người của bọn họ. Tôi không hiểu tại sao tình cảm của mình lại dành cho cô nhiều đến vậy. Tôi không có cách nào buông bỏ chứ không phải là không từng muốn buông” Thế Cảnh cười chua xót.

Tim Bạch Nhược Hạ đập càng nhanh hơn, cô nghe rõ tiếng tim mình đập thùng thình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong khoảnh khắc ấy cô đã bất ngờ gọi tên anh. Nhưng có lẽ Thế Cảnh không nghe thấy hoặc không quan tâm. Trong đầu Bạch Nhược Hạ liên nghĩ “Còn Elen thì sao? Mà... Tại sao anh lại nói những lời này với mình?”

Thế Cảnh đứng lên, trước khi đi anh nói “Bây giờ nghỉ lại, tôi thật điên rồ khi dành tình cảm cho cô quá nhiều như vậy”

Câu nói rất bình thản, thanh âm của anh nhẹ tựa như mây nhưng lại xoáy vào tâm can của anh và cả Bạch Nhược Hạ.

Cảm giác tê liệt toàn thân, trong đầu Bạch Nhược Hạ nóng ran và không còn nghe được điều gì như có ngàn con ong đang vo ve trên đầu cô vậy.

Cô đứng lên nhìn bóng dáng của Thế Cảnh, trong lòng thực sự rất khó chịu. Cô nắm chặt tay lại, bất thành linh bưng tĩnh lại, bước chân mạnh mẽ chạy tới ôm chầm lấy anh từ sau lưng.

Thế Cảnh đột nhiên dừng bước với hành động bất ngờ này của cô, tim anh như ngừng đập một nhịp rồi bỗng vang lên như đang đánh trống. Anh cúi xuống nhìn đôi bàn tay siết chặt dưới bụng mình.

Suốt những tháng năm rong rã anh đã từng mơ về cô, mơ về cái ôm này nhưng không hề nghĩ rằng, thực tại Bạch Nhược Hạ đang ôm mình. Anh cảm nhận được có chút ấm áp nhưng lại lạnh giá bởi cơ thể của cô. Hình như cô đã ngấm mưa rồi.

Bạch Nhược Hạ không kìm được mà khóc, sự yếu đuối này đã bị che giấu suốt bao nhiêu năm qua, chỉ khi gặp lại Thế Cảnh nó ngấm ngầm mà bộc phá ra ngoài.

“Thế Cảnh” giọng nói yếu ớt mà khẩn thiết của cô vang lên bên tai anh.

Thế Cảnh không biết phải làm gì ngoài cười thối khổ, cô ta đang làm gì vậy?

Anh đưa tay xuống gỡ tay cô ra, cảm nhận được nó đang rất lạnh. Anh xoay người lại nhìn cô, vẻ mặt khốc rỡ cười dỡ hỏi “Cô là đang thương hại tôi?”

Bạch Nhược Hạ nước mắt ngấn nước mắt dài lác đầu, gọi “Thế Cảnh...” cô chỉ biết gọi tên anh, ngoài ra không biết phải nói cái gì.

Thế Cảnh nhủu mày rồi cười cười “Cô Bạch... À không, tôi quên mất, mấy hôm nay tại sao tôi lại quên mất, phải gọi là cô Tạ mới phải chứ. Tôi thật không dám nghĩ đến... Không dám nghĩ cô lại là... Loại người đó” anh buông nhẹ ba chữ “loại người đó” rất nhẹ nhàng nhưng rất thương tâm.

Bạch Nhược Hạ rụt người lại không còn can đảm để có bất cứ hành động nào nữa.

Thế Cảnh hung hăng nắm lấy cổ tay của Bạch Nhược Hạ đưa lên, khiến cô run sợ nhìn anh, vẻ mặt u ám của anh nhìn thẳng vào mắt cô, anh lên tiếng. Giọng nói lạnh lẽo vô cùng.

“Hình như cô rất thích làm cho những người đàn ông quanh cô phải đau khổ?”

Thế Cảnh bước tới sát người cô hơn, nhỏ giọng giễu cợt “Cô muốn tôi vui vẻ cùng cô?” các ngón tay của anh đã nắm cổ tay của cô chặt đến mức đỏ ửng lên, lòng bàn tay trắng bệch dường như máu không thể lưu thông. Anh buông tay cô ra thật mạnh rồi nói “Rất tiếc. Tôi không có hứng thú với loại người như cô”

Bạch Nhược Hạ thanh minh “Không phải, Thế Cảnh, anh đã hiểu lầm rồi, em không có ý đó”

Bạch Nhược Hạ ơi là Bạch Nhược Hạ. Cô sau lưng chồng mình qua lại với đồng nghiệp là Trịnh An Trạch, bây giờ lại muốn nối lại tình xưa với người cũ hay sao? Cô nói hiểu lầm ư? Không hề, tôi chỉ tin vào lí do chia tay của cô mười năm trước, tin vào những gì mình vừa nhìn thấy. Cô còn ngụy biện ư?

Những lời thanh minh của cô thật khô khan đối với Thế Cảnh. Anh nhếch môi cười “Nếu hiểu lầm, vậy cô nói xem, ở sau lưng chồng đi ôm người đàn ông khác, cô giải thích giúp tôi là gì?”

Những lời này là chính miệng anh nói ra nhưng trái tim lại đau buốt đến tê dại.

Thế Cảnh quay người bỏ đi.

Bạch Nhược Hạ ngồi khụy người xuống đất ôm mặt mà khóc.

Có những chuyện dù không muốn nhưng cũng đã xảy ra, đã trở thành sự thật và sẽ chẳng ai có thể thay đổi được. Cô ý thức được điều đó, ý thức được rằng bản thân đã phụ Thế Cảnh như thế nào. Mọi quan hệ này rốt cuộc vẫn là không thể cứu vãn.

Bạch Nhược Hạ rời khỏi nhà hàng. Cô hòa mình vào dòng người qua lại trên phố. Cơ thể vốn đã bị lạnh vì thấm nước mưa sau khi từ chối Trịnh An Trạch, làn gió nhẹ thổi qua cũng khiến cô run mình, hắt xì hơi vài cái.

Thế Cảnh bước theo từ lúc cô ra khỏi nhà hàng. Đáy mắt anh có chút gì đó bị thương còn đọng lại.

Sau khi thấy cô trở về khách sạn, anh mới yên tâm mà quay về.

12. Chương 11: Chỉ Cần Anh Ấy Là Thế Cảnh

Căn tin trường đại học Châu Thành là nơi được lựa chọn ăn trưa của các sinh viên. Thức ăn ở đây đều được các sinh viên trong câu lạc bộ ẩm thực của khoa ẩm thực do Thế Cảnh làm hội trưởng nấu cho căn tin để lấy chi phí sinh hoạt công trong câu lạc bộ. Thức ăn được các sinh viên của trường nhận xét là “tuyệt hảo”.

Thế Cảnh đang đứng cùng với bạn học là Tiêu Thành bên trong cánh cửa nhà bếp của căn tin. Vừa hay hôm nay Bạch Nhược Hạ ngồi cùng bạn ở bàn gần đó. Có vẻ là đang bàn luận về vấn đề gì đó rất sôi nổi nên cứ thấy cô gái ngồi cùng nói không ngớt từ lúc đi vào.

Tiêu Thành hất cằm về phía Bạch Nhược Hạ, giục Thế Cảnh “Cô gái của cậu tới rồi kìa”

Vừa định bước tới ngồi cùng Bạch Nhược Hạ thì bước chân của Thế Cảnh chùn lại, khép người vào bên trong cánh cửa khi nghe Lam Tư, một trong hai người bạn của Bạch Nhược Hạ cất tiếng nói tiếp.

“Thế Cảnh tuy có đẹp trai lại tốt tính thật, nhưng cậu nghĩ lại đi, cậu là thiên kim tiểu thư của Bạch gia, tương lai sẽ tiếp quản đài truyền hình của ba cậu. Còn anh ấy à, gia cảnh nghèo khó, ít ra phải chọn bên kinh tế thì tương lai mới có thể lo cho cậu. Đằng này học gì không học lại học nấu ăn, sau này cũng chỉ đi làm đầu bếp nhỏ cho người ta. Tôi nghĩ suốt đời cũng sẽ nghèo mãi như vậy...”

Nghe những lời này của Lam Tư cơ hồ là Thế Cảnh không hề để bụng. Về mặt vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì. Tiêu Thành đứng bên cạnh âm ỉc thay, liền lên tiếng “Cô ta là gì mà dám nói những lời này? Xét về gia thế của bọn họ gộp lại cũng không bằng một phần tư của nhà cậu. Để tôi lấy công bằng cho cậu”

Tiêu Thành vừa định bước ra thì Thế Cảnh giơ tay ngang thành ngực của cậu ấy lại, nói nhỏ: “Tôi không âm ỉc, cậu âm ỉc làm gì? Không cần đâu. Cậu qua bên kia phụ bọn họ đi”

Tiêu Thành chỉ đành bỏ mặt không quan tâm rồi bỏ đi sang bếp phụ chút việc.

“Lam Tư, cậu thôi đi, tại sao lại ấu trĩ như vậy? Tình yêu vốn dĩ là không thể đem vật chất ra để nói” An Tuệ ngắt lời của Lam Tư.

“Nghèo thì sao? Dù anh ấy có hoàn cảnh như thế nào thì cũng đáng để có được tình yêu chứ? Tình yêu phải phân biệt gia cảnh sao? Tôi không quan tâm đến gia cảnh của anh ấy như thế nào, chỉ cần anh ấy chính là Thế Cảnh”

Bạch Nhược Hạ vừa dứt lời, Thế Cảnh từ phía xa ở sau lưng ba người vờ vui vẻ đi tới, cười ôn hòa rồi nói “Nhược Hạ, tụi em đang nói gì đó?”

Bạch Nhược Hạ cười thật tươi, ngược nhìn gương mặt hiền hòa trước mắt mình, vui vẻ nói “Tụi em là đang khen anh đó Thế Cảnh”

Ánh nắng dịu nhẹ của buổi chiều cùng làn gió man mát rất thích hợp để tản bộ. Nhưng Thế Cảnh hôm nay lại ngồi trên hàng ghế ở sân đá bóng của trường đại học mơ hồ nhớ lại những lời mà Nhược Hạ đã nói với Lam Tư. Khóe môi anh cong lên có ý cười.

Có một số nữ sinh ngồi sau hàng ghế của anh đang thì thầm và ôm mặt lên cười vì vẻ đẹp hài hòa của vị nam sinh nổi tiếng nhất bên khoa ẩm thực này. Bọn họ ai nấy cũng rất muốn bước đến làm quen nhưng vì sự lãnh đạm của anh mà không dám. Về mặt của anh phóng khoáng nhưng lại cương nghị như muốn nói “người này chỉ để âm thầm ngắm từ xa, không nên lại gần bắt chuyện”

Bạch Nhược Hạ chạy từ đằng sau lại hù anh nhưng không thành. Thế Cảnh chẳng những không có phản ứng mà cũng không đoái hoài đến cô. Thấy lạ, Bạch Nhược Hạ hỏi: “Thế Cảnh, anh làm sao đấy?”

Thế Cảnh hơi nhếch môi cười như có như không, quay mặt lại nhìn Bạch Nhược Hạ, nói: “Bạch Nhược Hạ, con gái của Bạch Khương Hy, chủ tịch đài truyền hình VMS, tại sao em tự nhận mình là con của một gia đình nghèo khó?”

“Tại sao anh lại biết?” Bạch Nhược Hạ ý thức được những lời vừa nói nên vội cúi mặt xuống. Trong chốc lát lại quay lên, khẩn trương nói “Thế Cảnh, thật ra em không cố ý giấu anh đâu, tại...”

“Tại em sợ anh tự ti với hoàn cảnh của em?” Thế Cảnh hơi nghiêng đầu một góc 45 độ chớp chớp mắt nhìn cô.

Bạch Nhược Hạ vội nắm lấy tay của Thế Cảnh giải thích “Thế Cảnh, em không xem thường gia cảnh của anh đâu, em không coi trọng vấn đề giàu nghèo, em...”

“Bạch Nhược Hạ, sau này kiếm được tiền anh sẽ cho em những điều tốt nhất, nhất định không để em phải chịu thiệt thòi”

Ánh đèn màu sáng dịu nhẹ của quầy bar ở căn nhà riêng bỗng tắt làm cho Thế Cảnh giật mình như vừa từ trong hồi ức bước ra vẫn chưa hết cảm xúc. Căn nhà rộng lớn bây giờ chỉ có mình anh ngồi trong màn đen tĩnh mịch. Ngồi một lúc lâu để mắt quen với bóng tối, Thế Cảnh lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Khi người bên kia nghe máy, Thế Cảnh cất lên một giọng chậm rãi, nhẹ tựa mây trôi. Trong câu nói không được vui cho lắm.

“Đề đại thiếu gia à, cậu lại quên đóng tiền điện cho tôi rồi, hm?”

“A... Tôi quên mất. Sáng mai, sáng mai nhé” Đề Nam vừa cười vừa nói, dứt lời đã tắt máy.

Thế Cảnh nâng ly rượu trên tay lên uống hết trong một ngụm rồi lại nhớ đến cái ôm của Bạch Nhược Hạ trong nhà hàng lúc chiều.

Các hình ảnh giữa cô và Tạ Hoàn ở công viên hoa, rồi với Trịnh An Trạch trước quán cà phê, rồi lại với anh cứ luân phiên nhau hiện ra trong đầu không sao xua đi được.

Tay anh nắm chắc chiếc ly trên tay, các ngón tay trắng bệch như sắp long ra, gân tay nổi lên. Anh hung hãn ném phăng chiếc ly xuống sàn nhà, vỡ thành những mảnh thủy tinh nát vụn nằm vương vãi dưới sàn.

Đôi mắt của anh bị bóng đêm nhuộm một màu u tối nhưng vẫn thấy rõ sự căm phẫn trong tận đáy mắt.

“Bạch Nhược Hạ... Bạch Nhược Hạ”

Anh hét giọng gọi tên cô trong sự đau đớn tột cùng không ai có thể thấu. Suốt bao nhiêu năm qua trong tâm anh vẫn luôn tồn tại một câu nghi vấn. Nó luôn gặm nhấm anh từng chút từng chút cho đến khi gặp lại cô anh vẫn luôn muốn hỏi “Có phải cô vì tiền của Tạ gia mà phản bội anh?”

Nhưng cho đến khi anh chứng kiến cô sau lưng Tạ Hoàn lén lút qua lại với Trịnh An Trạch. Câu hỏi kia bản thân anh có thể tự giải đáp được, đó là “không phải”. Cô không phải vì tiền, mà là trái tim cô quá rộng lớn, có thể chứa được rất nhiều đàn ông.

Thế Cảnh gục mặt xuống bàn của quầy bar cười trong đau khổ.

Nhưng anh đâu biết rằng, đại tiểu thư Bạch Nhược Hạ phải sống khổ cực như thế nào suốt bao nhiêu năm qua.

VMS sụp đổ nhanh chóng, cha cô mất, để lại mẹ cô bệnh tật đeo bám, cô phải đương đầu với mọi thứ nợ nần. Cô tự nhủ rằng sẽ qua nhanh thôi, tự nhủ rằng cô còn có mẹ, còn có Thế Cảnh. Tương lai của cô sẽ là một phóng viên tài ba, cô sẽ là nơi nương tựa của mẹ, sẽ được Thế Cảnh bù đắp, chỉ cần nhìn thấy anh mỗi ngày, cô sẽ tiếp tục mạnh mẽ. Vậy mà mẹ cô đổ bệnh bất ngờ, cần tiền để phẫu thuật. Tạ Hoàn đeo bám cô đã rất lâu, lúc đó là thời điểm để Tạ Hoàn lợi dụng hoàn cảnh mà ép buộc cô. Cô không thể để mất người thân duy nhất còn lại, đành phải phụ anh, cưới Tạ Hoàn.

13. Chương 12: Súp Cà Rốt Bí Đỏ

Suốt thời gian sống cùng Tạ Hoàn, cô không làm trọn nghĩa vụ người vợ. Tạ Hoàn biết rõ mình chỉ chiếm được thân xác chứ không có được hồn của cô. Anh ta nhục mạ, hành hạ cơ thể của cô bằng những trò tình ái cầm thú, mặc sức tung hoành mà không quan tâm đến cô.

Sau mỗi đêm, cơ thể Bạch Nhược Hạ đau buốt, cả thân đều bầm tím vì bị anh ta bạo hành. Cô chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, lặng lẽ chịu đựng.

Nhớ có lần, Bạch Nhược Hạ nhận được tin từ An Tuệ nói rằng tài phiệt đời thứ ba Thế Khang vừa qua đời, vợ ông ta vì thế cũng đột quỵ mà mất luôn trong ngày. Cô còn đang tự hỏi An Tuệ sao lại quan tâm đến những người gia thế khủng này thì lại nghe cô bạn thân nói tiếp rằng Thế Cảnh chính là con trai của vợ chồng tài phiệt ấy. Sau khi chôn cất cha mẹ của anh xong, anh đã mất tích, báo chí có nhắc là anh sang nước ngoài với số tài sản khổng lồ được thừa kế.

Lúc nhận được tin đó đã là sau khi mẹ cô qua đời được hai tháng.

Điều khiến cô không thể nào thôi tự dằn vặt bản thân đó là cô đã cắt liên lạc với mọi người xung quanh một thời gian. Cô cho rằng, nếu cô không cắt liên lạc có thể sẽ nhận được tin sớm hơn. Cô cho rằng, nếu không rời bỏ anh, có thể anh sẽ không đau lòng đến mức bỏ đi.

Lúc đó khi nghe tin xong, Bạch Nhược Hạ đã điên cuồng tìm kiếm thông tin của anh, dù là một chút thôi cũng được, nhưng tất cả đều trả lời là không biết, không có...

Bạch Nhược Hạ đứng bên cạnh nhìn Thế Cảnh lại chuẩn bị trở tay nghề của mình. Vẻ mặt của anh điềm tĩnh, ánh mắt sắc lạnh, cơ hồ là rất giống như vẻ mặt lần đầu tiên cô gặp lại anh.

Đêm qua Bạch Nhược Hạ cũng suy nghĩ thông suốt, cảm thấy hành động của mình thật ngu xuẩn. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy anh, tim cô lại rung động không thể nào khống chế được. Cô hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy anh đổ một loại gì đó có màu vàng cam từ trong cối xay ra nồi nhỏ trên bếp.

Thế Cảnh đang nấu món gì?

Bạch Nhược Hạ không nhận được với mùi thơm ngát ngây tỏa ra, cô cảm nhận nó có vị ngọt và béo. Bằng một giọng thật tự nhiên, cô hỏi: “Đây là món gì?”

“Súp cà rốt bí đỏ phương Tây” Thế Cảnh lạnh nhạt đáp.

Thoắt cái đã đặt một chén súp có màu vàng của nghệ đến trước mặt cho cô. Thế Cảnh xoa xoa tay, nói: “Cô thử đi, rồi đoán xem tôi dùng những nguyên liệu gì?”

Bạch Nhược Hạ chần chừ nhìn Thế Cảnh một lát rồi ném thử. Cô tròn tròn mắt nói: “Ngon quá! Súp sánh mịn, lại thanh mát, ngọt vừa phải không ngán”

Thế Cảnh khoanh tay lại, mím môi, cau mày lại, nói: “Nếu muốn bình phẩm, tôi e là cô chưa đủ trình độ, vào thẳng câu hỏi của tôi đi”

Bạch Nhược Hạ lườm Thế Cảnh, lại ăn thêm một muỗng, rất tự tin nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Bí đỏ và cà rốt là chính yếu” Thế Cảnh hơi nhếch môi tỏ ý cười, Bạch Nhược Hạ nói tiếp “Có vị ngọt của đậu Hà Lan, có đúng không?”

Bạch Nhược Hạ hất cằm kiêu ngạo, Thế Cảnh gật đầu, mặt điềm tĩnh.

“Dù đã được xay nhuyễn toàn bộ nhưng có hai thứ không thể nào nhầm lẫn, đó là tôm và kem tươi!?”

Bạch Nhược Hạ dứt lời liền ngoắc mũi nhìn Thế Cảnh. Gương mặt Thế Cảnh vẫn không thay đổi từ đầu cho tới cuối nhưng trong lòng thì đầy nghi vấn và bất ngờ, tại sao hôm nay cô lại có thể?

“Giỏi! Coi như là đã tiến bộ vượt bậc. Hãy giữ vững phong độ cho đến ngày cuối nhận thử thách”

Sau khi Thế Cảnh quay lưng vào trong, Bạch Nhược Hạ thở phào nhẹ nhõm nhớ lại cuộc đối thoại giữa cô và Đề Nam.

“Hôm nay tôi thấy Thế Cảnh chuẩn bị nguyên liệu, đoán chắc là làm món ”súp cà rốt bí đỏ phương Tây”

“Súp cà rốt bí đỏ? Vậy thì chẳng phải quá dễ?”

“Không dễ đâu. Món súp này được xay nhuyễn, nguyên liệu có tính ấm và bình, mùi vị không đậm để cô đoán được dễ dàng”

“Vậy?”

“Tôi là muốn giúp cô, yên tâm. Cô hỏi thử xem nếu phải là món đó, nguyên liệu không thể thiếu sẽ là cà rốt và bí đỏ, ngoài ra còn có đậu Hà Lan, tôm bóc sạch vỏ, kem tươi và nước dung”

Bạch Nhược Hạ cười thầm trong bụng liếc nhìn Đề Nam, anh ta cũng nhìn cô, giơ ngón tay cái lên “like”.

Có một nhân viên nữ đứng trước cửa nói với một đầu bếp nam cái gì đó. Cậu ta bước đến nói với Thế Cảnh: “Bếp trưởng, tiểu nha đầu lại đến rồi”

Thế Cảnh hơi nghiêng đầu, miệng nói đủ nghe “Tiểu Liên?”

Bạch Nhược Hạ nhận được cuộc gọi từ ai mà vẻ mặt trở nên thất thần, tay chân mềm nhũn sắp không đứng nổi, vô tình làm rơi chiếc điện thoại xuống đất.

Tiếng động ấy không lớn so với những tiếng xả nước, tiếng chiêng xào trong bếp nhưng đủ để Thế Cảnh chú ý đến cô.

Bạch Nhược Hạ còn chưa tỉnh ngộ sau khi rớt chiếc điện thoại ấy, cô đứng đờ người ra một lúc. Thế Cảnh tháo tạp dề ra từ từ bước đến.

Chưa kịp hỏi gì thì Bạch Nhược Hạ đã chạy đi. Thế Cảnh vội đuổi theo, anh nắm cổ tay cô lại, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Bạch Nhược Hạ nhìn anh, hai mắt lúc này đã ươn ướt, nói: “Em phải về Châu Thành” dứt lời, cô gỡ tay Thế Cảnh ra khỏi cổ tay mình.

Vốn dĩ không biết chuyện gì nhưng nhìn thấy cô ta như vậy, anh lại lo lắng không yên.

“Để tôi đưa cô đi”

Chiếc xe ô tô màu đen mang hiệu Rolls-Royce của Thế Cảnh chạy với tốc độ vừa phải trên đường.

Đây là lần đầu tiên anh đi đoạn đường xa bằng xe riêng của mình. Có lẽ là vì cô?!

Trên đường đi không ai nói với ai lời nào. Ánh mắt của Thế Cảnh lâu lâu vẫn liếc sang nhìn cô, thấy cô vẫn không nhúc nhích. Cô ngồi bên ghế phụ thẩn thờ nhìn ra ngoài, cứ thế trôi qua hàng trăm cây số.

Thế Cảnh đột nhiên lên tiếng: “Địa chỉ?”

Bạch Nhược Hạ quay người vô ngồi ngay ngắn, đôi tay để trong lòng, các ngón tay cô không yên. Cô trầm mặt cuối xuống, nhỏ giọng nói: “Khoa hồi sức, bệnh viện trung ương Châu Thành”

Có lẽ là Tạ Hoàn!

Thế Cảnh chợt nghĩ như vậy, thấy nhoi nhói trong lòng, khóe mắt hơi giật, anh nhếch môi cố nở ra nụ cười.

Khi tới nơi, Bạch Nhược Hạ tháo dây thắt an toàn, ánh mắt Thế Cảnh vẫn nhìn thẳng, hỏi: “Cô có cần... Tôi đợi không?”

Bạch Nhược Hạ cười nhẹ rồi lắc đầu.

“Cảm ơn anh, Thế Cảnh. Không cần đâu, chắc tôi phải ở đây cho tới khi anh ấy khỏe lại, tạm thời không đến Lục Bắc”

Thế Cảnh khẽ gật đầu.

Bạch Nhược Hạ nói “tạm biệt” rồi mở cửa bước ra. Nhìn cô hối hả bước vào trong bệnh viện, lồng ngực của Thế Cảnh như bị cái gì đó đè nén, hơi thở cũng vì đó mà trở nên khó khăn. Đôi chân nặng nề nửa muốn bước ra đi theo cô, nửa muốn quay về Lục Bắc.

Cô ấy nói như vậy rồi, mình còn muốn gì?

Bạch Nhược Hạ đứng trước cửa phòng bệnh, cô y tá thấy cô nên lên tiếng: “Cô là người nhà của bệnh nhân?”

Bạch Nhược Hạ gật đầu “Đúng vậy”

“Anh ấy bị tai nạn, được người ta đưa vào đây, tình trạng hiện giờ đã ổn định. Tôi truyền thuốc giảm đau xong anh ấy đã ngủ rồi, tạm thời cô chỉ được cho anh ấy ăn cháo thôi nhé”

“Tôi biết rồi, cảm ơn” Bạch Nhược Hạ cười nhẹ với cô y tá rồi xoay nắm đấm mở cửa bước vào.

Trong phòng chỉ có một giường bệnh, là Trịnh An Trạch đang ngủ, được chuyền nước biển trên tay.

14. Chương 13: Anh Ấy Là Người Nắm Giữ Chìa Khóa

Bạch Nhược Hạ ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Trịnh An Trạch không khỏi xót xa. Bao nhiêu năm qua, nhờ có An Trạch mà cuộc sống của cô đỡ chật vật hơn một chút. Cô đã rất cố gắng để không nợ anh, vì cô biết một khi nợ điều gì đó từ anh, cả đời này bản thân mình sẽ không trả được. Nói không có tình cảm thì không đúng, nhưng tình cảm cô dành cho anh lại không phải là tình yêu. Vì thế, cô không muốn nợ anh.

Xuyên qua lớp cửa kính, Thế Cảnh nhìn thấy rõ khuôn mặt người đàn ông nằm trên giường bệnh kia là ai. Anh như không tin được vào đôi mắt mình. Hóa ra anh đã nghĩ đúng, hoàn toàn đúng.

Tại sao mình phải quan tâm đến chuyện của cô ta quá nhiều? Cô ta đã không còn là Bạch Nhược Hạ mà mình yêu nữa rồi!

Thế Cảnh nhếch môi tỏ ý cười, bàn tay anh cuộn lại thành nắm đấm thật chặt, hăng lên những gân xanh, các khớp tay trắng bệch, anh giơ lên đấm thật mạnh vào tường. Nét mặt anh u ám, tượng tượng như lúc này có ai vô tình động vào anh cũng sẽ nhận một đòn chí mạng từ nắm đấm của anh. Anh quay lưng bỏ đi.

Trở về Lục Bắc cũng đã là 7 giờ tối.

Đứng trước ngôi nhà rộng lớn cao tường của anh là một cô gái cao chừng mét sáu, ăn mặc như là sinh viên.

Mở cửa xe bước ra, nhìn cô gái này, thì ra là Tiểu Liên mà nhân viên nhà hàng hay gọi là tiểu nha đầu.

Tiểu Liên có đôi mắt to tròn, chiếc mũi nhỏ không cao lắm, thoạt nhìn sơ qua hơi giống với Nhược Hạ.

Thế Cảnh trầm giọng hỏi: “Sinh viên Tiểu Liên, em tới nhà thầy có việc gì, hm?”

Tiểu Liên choàng tay của Thế Cảnh rất thân mật, cô cười thật tươi, cũng có răng khểnh bên trái và hai má lúm không sâu lắm, nét mặt khi cười lại càng giống Nhược Hạ hơn. Thế Cảnh gỡ bỏ tay cô ra, ngửi thấy có mùi cồn, biết chắc là cô ta đã uống rượu, anh nói: “Hôm nay thầy không có tâm trạng, nếu không có việc gì em có thể về”

“Thầy, cô gái lúc sáng là ai? Tại sao lại đi với thầy, lại ngồi ở ghế phụ của thầy? Trước giờ thầy có cho ai đi nhờ xe đâu?” Tiểu Liên nửa tỉnh nửa say ngược nhìn anh vì sự chênh lệch chiều cao quá lớn (Thế Cảnh cao m86)

Khi nghe câu hỏi này giống như đã vô tình nhắc đến Bạch Nhược Hạ với anh, lòng lại khuấy đảo lên một loại cảm giác đau buốt. Khóe mắt anh khẽ run lên, bờ môi mấp máy không sao trả lời được.

Tiểu Liên kéo người của Thế Cảnh xuống, nhón người lên áp môi cô vào môi Thế Cảnh. Bất ngờ Thế Cảnh buông cô ra xa. Đáy mắt của cô đã ngấn nước, khẽ chớp mắt đã tuôn ra hai hàng lệ, nhìn Thế Cảnh nói: “Chỉ cần thầy nói, thầy có tình cảm với Tiểu Liên thôi cũng được mà, Tiểu Liên sẽ không quan tâm là thật hay giả”

Thế Cảnh nhìn Tiểu Liên, dịu giọng nói: “Thầy... Có người yêu rồi”

“Thầy nói dối, có ai mà không biết thầy chưa hề có người yêu cơ chứ”

“Bởi vì cô ấy vừa mới trở về. Cô ấy là phóng viên” Thế Cảnh hơi giật giật ngón tay, ánh mắt nhìn xuống dưới đất, đảo qua lại không tự tin, cũng không hề nghĩ bản thân lại nói vậy.

Tiểu Liên chạy tới ôm chầm lấy anh nhưng Thế Cảnh quyết liệt buông cô ra. Cô chạy bỏ đi. Thế Cảnh nhìn theo bóng lưng cô khuất dần rồi bước tới mở cổng.

Trịnh An Trạch ngủ thẳng một giấc đến sáng, sau khi được truyền thêm một bình nước biển khác, huyết áp của An Trạch đã ổn. Anh nhìn Bạch Nhược Hạ, nói với ý quan tâm “Em về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây có y tá lo được rồi”

Bạch Nhược Hạ nhỏ giọng đáp “Em không mệt”

Trịnh An Trạch im lặng nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Trời lại mưa! Bất giác An Trạch hỏi một câu.

“Nhược Hạ, năm đó gặp em, trời cũng mưa như thế này. Mới đó mà đã 7 năm rồi phải không?”

Nhược Hạ ngược nhìn ra khung cửa sổ, cô khẽ gật đầu dù biết là An Trạch không nhìn thấy.

“Suốt những năm qua, anh chưa từng hỏi đến chuyện của em. Vì anh sợ khi nhắc đến lại làm em tổn thương. Anh đợi đến một ngày, em mở lòng với anh, tình nguyện kể cho anh nghe”

“An Trạch...” thanh âm dịu nhẹ của cô cất lên, ngắt lời anh, mặt hơi cúi xuống. Im lặng một lúc rồi bắt đầu nói “Em đã từng kết hôn”

Câu nói này An Trạch nghe qua vẫn không có phản ứng gì, có lẽ là anh đã biết?

Nhược Hạ bình thản nói tiếp “Em đã phản bội mối tình đầu để kết hôn với một kẻ có tiền. Cái đêm anh cứu em ngoài đường là đêm anh ta đã bỏ em”

An Trạch quay lại nhìn Nhược Hạ, khóe môi hơi giật “Em vẫn còn yêu mối tình đầu?”

Nhược Hạ cười mỉm “Bọn em học chung một trường đại học, anh ấy học bên phục phẩm chuyên ngành ẩm thực nấu ăn còn em học bên ngành phóng viên. Vốn dĩ là khác khoa, khác dãy, khác khu nhưng sau này em tham gia câu lạc bộ của khoa anh ấy, em đã theo đuổi anh ấy, vượt qua biết bao sinh viên nữ để trở thành bạn gái anh ấy. Cho đến bây giờ, ký ức ấy vẫn giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua”

“Nhưng đã qua nhiều năm rồi, tại sao em không bỏ cuộc?”

“Em làm sao có thể bắt anh ấy chờ đợi mình, cũng không nghĩ rằng giữa bọn em sẽ có kết thúc đẹp. Trường hợp của em, dùng “bỏ cuộc” quả thật là không thích hợp. Nhưng em không thể chấp nhận ai được. Bởi vì, nó đã bị khóa chặt lại” Nhược Hạ chỉ vào tim mình, nụ cười thấp thoáng nơi khóe môi, ánh mắt như chứa cả thế giới yêu thương của mình “Anh ấy là người duy nhất nắm giữ chìa khóa”

“Em lại làm trò gì nữa, hm?”

“Em vừa vẽ vào tay anh hình chiếc chìa khóa”

“Chìa khóa?”

“Đúng vậy. Là chìa khóa mở ra một con đường”

“Con đường?”

“Con đường để vào tim em đấy! Thế Cảnh, chỉ có anh mới có chìa khóa này thôi, vì thế chỉ có anh mới cho em hạnh phúc, không được rời xa em đâu đấy”

Nhược Hạ quay lại Lục Bắc. Cô đã bỏ lỡ hết ba ngày nên đi từ sáng sớm để đến bếp học.

Không thấy Thế Cảnh, cô quay sang hỏi Đề Nam. Anh ta vừa làm vừa trả lời “Hôm nay đại học ASC có buổi thi nấu ăn, cậu ấy tới làm ban giám khảo, khoảng hai tiếng nữa là về nếu như không bị tiểu nha đầu giữ lại”

“Tiểu nha đầu?” Bạch Nhược Hạ tròn mắt lặp lại có ý hỏi.

“Tiểu nha đầu này rất bướng, tên là Tiểu Liên, sinh viên đại học ASC chuyên ngành nấu ăn. Mà cô không biết, Thế Cảnh là giảng viên giảng dạy lý thuyết lẫn thực hành bộ môn ấy, được ASC mời về. Tiểu nha đầu rất thích cậu ấy, không hiểu sao cậu ấy lại không tuyệt tình từ chối như những người khác. Đặc biệt rất quan tâm cô bé này”

Nói đoạn, Đề Nam cau mày nhìn kỹ Bạch Nhược Hạ rồi bắt đầu giãn cơ mặt ra, nói tiếp “Hình như cô và Tiểu Liên rất giống đấy”

“Giống sao?”

“Đúng vậy. Tuy Tiểu Liên không xinh bằng cô nhưng khi cười lại rất giống cô, đặc biệt là có răng khểnh và hai má lúm” Đề Nam cười hề hề vì câu nói thẳng này “Tiểu Liên dù gì cũng còn là sinh viên, ánh mắt không có tâm tư như cô, nhìn rất đáng yêu”

Vừa dứt lời, Elen khoanh tay bước vào, chốc lát đã đứng trước mặt Đề Nam. Cô lên tiếng, giọng rất trong và nhẹ nhàng nhưng lại có chút không hài lòng.

“Rất đáng yêu?” Elen quay sang tươi cười với Nhược Hạ, nụ cười của cô được Nhược Hạ khen thắm là “vũ khí giết người”, Elen nói “Chào chị, chị là...”

“Chào cô, tôi là Bạch Nhược Hạ” Nhược Hạ cười đáp lại.

“Nhược Hạ, rất vui được biết chị. Tôi là Elen, là...”

Elen đang phải suy nghĩ nên giới thiệu là gì để có mối quan hệ được gọi là quen biết với nhau. Chưa kịp nghĩ thì Đề Nam nói vọng tới chỗ hai người.

“Có thể xem là em gái của Thế Cảnh”

Bạch Nhược Hạ tròn mắt ngạc nhiên “Em gái sao?”

Elen vui vẻ “Đúng đúng, đúng là em gái của anh ấy”

Không phải Elen là...

Bạch Nhược Hạ mông lung không hiểu chuyện gì thì Đề Nam lại nói “Thế Cảnh không có ở đây, em ra ngoài đợi cậu ấy đi”

“Là anh đang nói với em?” Elen quay sang nhìn Đề Nam.

“Không em thì là ai?” Đề Nam vẫn chăm chú với việc làm của mình, không liếc mắt nhìn Elen.

Bạch Nhược Hạ một mình bước ra bên ngoài, ngồi ngay vị trí của Thế Cảnh mọi khi ngồi. Nơi này hình như không phải là chỗ của khách.

15. Chương 14: Đi Hẹn Hò!

Thật lạ, chẳng phải Đề Nam nói hai tiếng nữa Thế Cảnh mới về sao? Chưa gì đã thấy bóng dáng anh ấy?

Thế Cảnh vừa bước vào nơi quen thuộc thì nhìn thấy tấm lưng nhỏ nhắn của cô. Bước chân nặng nề không thể tiến cũng không thể nào lùi.

Tim anh đập nhanh hơn, tự dặn bản thân mình không nên nghĩ đến cô nữa, không nên có chút biến động nào vì cô.

Hãy thức tỉnh đi Thế Cảnh! Cô ta đã không còn liên quan gì đến cuộc sống của mày nữa rồi.

Thế Cảnh hít một hơi thật sâu rồi bỏ đi vào bếp.

Vừa tới cửa đã thấy Elen và Đề Nam sắc mặt không tốt, đã bao lâu rồi không thấy hai người này đối diện với nhau. Dù là chuyện tốt hay xấu, vẫn không nên xuất hiện làm phiền bọn họ.

Nói đến mối quan hệ của Elen và Đề Nam thì rất đơn giản, chỉ gói gọn trong hai chữ “oan gia”. Nhưng tại sao lại trở thành mối quan hệ đó thì kể hoài vẫn không thể hết chuyện.

Elen và Đề Nam vốn dĩ là một cặp “tài sắc vẹn toàn” rất đẹp đôi, bọn họ yêu nhau nhưng cứ tan rồi hợp, hợp rồi tan, mãi cho đến hiện tại thì đã đường ai nấy đi nhưng khi gặp nhau, bọn họ vẫn có thể vui vẻ mà đối diện. Điều này vẫn luôn khiến cho Thế Cảnh phải thầm ghen tỵ.

Elen là người tạo mẫu thực phẩm*, lương một ngày của cô là 1.000 USD, lúc đó Đề Nam vì tự ti và sĩ diện nên thấy mình thua kém cô, vậy là anh quyết định chia tay. Mãi đến sau này, Elen biết được nên mắng anh một trận rồi hai người quay lại.

*Người tạo mẫu thực phẩm (Food stylist): là người phải chịu trách nhiệm làm cho các món ăn có tác động mạnh đến thị giác của người khác. Nói cách dễ hiểu, họ phải tạo cho món ăn thật đẹp mắt để thu hút khách hàng. Những người làm nghề này đại đa số là người sành ăn.

Đã là người tạo mẫu thực phẩm thì chuyện làm việc với các nhiếp ảnh gia, diễn viên hay nhà sản xuất là lẽ đương nhiên. Vì công việc của cô phải kèm theo quảng bá sản phẩm. Nhưng có nhiều lần, Đề Nam ghen vô cớ, chưa hỏi trắng đen đã đánh người, Elen tức giận nên đã chia tay. Đợi một thời gian, Elen nguôi giận thì hai người lại tiếp tục quay về bên nhau.

Công việc của hai người đều là về thực phẩm, nhưng phạm trù và quan điểm cá nhân của cả hai về thực phẩm luôn luôn trái chiều. Đề Nam và cô bàn luận về những loại thực phẩm có màu, rồi cuộc lại gây một trận kịch liệt, cô cho rằng Đề Nam ấu trĩ, cổ hủ trong cái nhìn về thực phẩm mới, cô lại đòi chia tay. Vậy nhưng sau đó họ tự nhận ra và vẫn quay lại.

Và rất nhiều lần chia tay khác với những lí do xoay quanh cuộc sống hằng ngày của bọn họ. Có thể lí giải đơn giản cho những lần chia tay của bọn họ là: “Vì tính cách quá giống nhau, bọn họ trở nên không hợp nhau”

Nhưng dù đã xa nhau, bọn họ vẫn luôn âm thầm làm những việc vì đối phương.

Elen được cử đi nước ngoài làm việc với mức lương và điều kiện tốt hơn, sẽ được cân nhắc lên vị trí cao hơn sau khi trở về. Nhưng cô lựa chọn ở lại trong nước để làm việc. Nơi cô làm việc cách nhà của Đề Nam là 3 km.

Còn Đề Nam vốn là người ăn chơi, khi xác định có mối quan hệ lâu dài với Elen, anh đã từ bỏ hết những cuộc ăn chơi ấy.

Lần trước anh quên giúp Thế Cảnh đóng tiền điện - công việc mà trước đây anh thường làm giúp cậu bạn, cũng là có nguyên nhân. Vì ban ngày anh tới nhà hàng làm việc, ban đêm thì nghiên cứu bên mảng tạo mẫu thực phẩm của Elen. Ngoài ra anh còn đang âm thầm hợp tác tham gia vào nhóm chuyên gia dinh dưỡng của công ty mà Elen làm việc.

Thế Cảnh vừa bước ra thì vô tình gặp Bạch Nhược Hạ vốn định vào bếp. Khoảng cách bọn họ đối diện nhau chỉ là ba mét. Ánh mắt cứ giao nhau trong không gian im lặng ấy.

Thế Cảnh nhanh chóng trấn tĩnh lại đầu óc, anh rút tay vào túi quần, mặt lạnh như tảng băng, lên tiếng.

“Người thân của cô Bạch đã khỏe lại rồi, hm?”

“Đã khỏe rồi” Bạch Nhược Hạ nhẹ giọng.

“Hôm nay cô Bạch vào bếp, Đề Nam sẽ hướng dẫn cho cô. Cậu ấy rất giỏi hướng dẫn cho vị giác của cô nhận ra được các nguyên liệu có mùi và vị như thế nào” giọng điệu mỉa mai.

Bạch Nhược Hạ vẫn chưa phát giác ra người đàn ông trước mắt đã biết chuyện Đề Nam giúp cô nên vẫn hồn nhiên hỏi: “Vậy... Anh đi đâu?”

Thế Cảnh nhếch môi, bước tới sát người cô, cúi người xuống nhìn vào gương mặt của cô gái cao m67 này, chậm rãi từng chữ “Đi-hẹn-hò”

Khoảnh khắc anh ghé sát lại, tim Bạch Nhược Hạ đập loạn nhịp như đang nhảy múa, mắt cô mở to tròn ra đưa lên nhìn ánh mắt sắc lạnh của anh.

Đi hẹn hò?!

Thế Cảnh lại tiếp tục nói mỉa mai “Lần cuối tôi hẹn hò là cách đây mười năm rồi, bây giờ không có kinh nghiệm nên phải chuẩn bị một chút”

Bạch Nhược Hạ chậm rãi lùi chân về sau một bước, cuối trầm mặt xuống. Khóe môi Thế Cảnh cong lên nhìn bộ dạng của cô rồi quay người bỏ đi.

Bạch Nhược Hạ bị một tiếng động từ đâu đó phát ra mạnh mà bình tĩnh. Cô ngược lên nhìn tấm lưng thẳng đến lạnh người của Thế Cảnh, cô chạy tới hai bước, lên tiếng vọng tới nói với anh.

“Không được”

Thế Cảnh dừng bước nhưng không quay đầu lại, anh nhận ra giọng nói này là của cô, anh chờ cô nói tiếp.

“Anh chỉ cho em một tuần, nếu anh bỏ đi một ngày phải bù lại cho em một ngày, bỏ đi hai ngày, bù lại hai ngày”

Nói hay lắm!

Khẩu khí đúng là của Bạch Nhược Hạ thời sinh viên! Nhưng cô dám ra điều kiện với tôi?

Thế Cảnh nhếch môi cười rồi quay người lại, Bạch Nhược Hạ bước tới gần đứng đối diện anh.

“Thôi được, dù sao cô cũng còn một ngày, đi theo tôi”

“Ổn sao?”

Thế Cảnh nheo mắt, hai tay chấp ra sau, hỏi “Có gì không ổn sao?”

Bạch Nhược Hạ đưa tay lên đẩy đẩy chiếc kính, mặt hơi cúi xuống, lí nhí “Không phải anh đi hẹn hò còn gì?”

Thì ra là đi chọn nguyên liệu...

Suốt một buổi, Bạch Nhược Hạ đi theo sau lưng Thế Cảnh để anh chọn nguyên liệu cũng đã xong.

16. Chương 15: Không Cần Thiết Báo Cáo

Làn gió xuân thổi qua mang theo những giọt mưa phùn chênh vênh không chạm đất như cuốn vào lòng Bạch Nhược Hạ một nỗi niềm nặng nề và giá lạnh. Ít ra còn có một trò để cô quên đi khoảng thời gian buồn chán ngay lúc này. Cô đưa tay ra đón lấy những giọt mưa đáp lại cho đến khi đọng đầy trong lòng bàn tay, cô chốc xuống cho nước chảy men theo các ngón tay tinh nghịch. Cô cảm thấy vui khi đưa mắt theo nhìn hành động của mình.

Thế Cảnh đứng trong khu thủy sản nhìn ra ngoài, vô tình thấy Bạch Nhược Hạ đang đứng phía đối diện ở khu gia cầm.

Anh nhớ Bạch Nhược Hạ mỗi khi đứng dưới mái hiên trú mưa đều nghịch nước như vậy. Bất chợt một loại cảm giác thân thuộc trời dấy và khóe môi anh cong lên từ lúc nào không hay.

Bạch Nhược Hạ vẫn đứng đó chờ cho đến khi Thế Cảnh xong việc. Đôi bàn tay của cô đã ngấm nước từ bao giờ, các ngón tay thon dài đã teo lại, nhăn nheo và lạnh buốt.

Thế Cảnh đi từ bên trái so với vị trí của cô đứng, anh bước tới gần, cau mày, nheo mắt lại.

Suốt một buổi rồi mà cô ta vẫn đứng đây, không sợ bị cảm lạnh sao?

Anh dừng bước cách một khoảng nhất định để có thể giao tiếp giữa hai người, hai tay đút vào trong túi quần. Anh lên tiếng.

“Vị giác sẽ yếu đi nếu bị cảm cúm, tôi không muốn kéo dài thời gian cho ngày thử thách đó đâu”

Giọng nói trầm ấm này Bạch Nhược Hạ rất rõ là của ai. Cô vội rút tay về theo bản năng, quay người về hướng của anh, tươi cười gọi “Thế Cảnh”

Cả Thế Cảnh và cô đều hơi khựng người vì hành động vui cười của cô. Cô tạm thời quên mất mối quan hệ hiện tại của bọn họ. Khi ý thức được hiện tại, trong lòng có chút quặn thắt. Bạch Nhược Hạ trầm mặt cúi xuống đất, hai bàn tay ướt rượt nắm vào hai quai của chiếc ba lô đang đeo.

Ánh mắt của Thế Cảnh vẫn dõi theo đôi bàn tay của cô nãy giờ. Anh lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng trong túi áo khoác màu xám của mình đưa cho cô.

“Lau tay đi”

Bạch Nhược Hạ đón lấy chiếc khăn tay “Cảm ơn anh”.

“Về thôi” Thế Cảnh quay người đi.

Bạch Nhược Hạ đang nghĩ tại sao lại vô vị như vậy? Nếu như là thời đại học, Thế Cảnh sẽ hỏi rằng “em đợi có một không?”, “tại sao lại đứng đây vọc nước, nhờ cảm thì sao?”, “anh xong việc rồi, đưa em đi ăn nhé?”,...

Phải! Là do từ người thương trở thành người xa lạ, vốn đã là hai đường thẳng song song. Cô phải đối diện với thực tế, trừ phi cô có cách quay ngược thời gian để lay chuyển quá khứ.

Còn đang mơ hồ thì một giọng trầm ấm vang lên bên tai.

“Mười năm qua, cô sống tốt chứ?”

Nhược Hạ sững sờ ngược lên nhìn nửa khuôn mặt nghiêng của anh. Chiếc mũi cao và chiếc cằm kiêu ngạo làm cô mê đắm. Tim cô đập nhanh loạn xạ, anh ấy đang quan tâm mình sao?

“Cũng tốt” Bạch Nhược Hạ gật đầu lí nhí.

Cũng tốt là tốt hay không tốt?

Khóe môi Thế Cảnh khẽ cong lên, rõ là nụ cười nhưng sâu trong đáy mắt là một mảng màu âm u mù tịt. Liền dập tắt đi nụ cười trên khóe môi, Thế Cảnh gật đầu.

“Bây giờ tôi đưa cô trở về nhà hàng, cô cần học gì từ trong bếp thì cứ học”

Tay Bạch Nhược Hạ không thể ở yên, cô vịn vào quai đeo của chiếc ba lô, lí nhí “Còn anh thì sao?”

“Tôi có hẹn”

Có hẹn?!

Có hẹn thật ư?!

Bạch Nhược Hạ gật đầu không nói gì nữa.

Khi về đến nhà hàng, bước vào tới cửa bếp đã nghe thấy giọng của một cô gái hình như hơi lớn tiếng làm loạn trong bếp.

Đề Nam quay ra thấy cô liền hớn hỏ hỏi “Cuối cùng hai người cũng đã về, mà cô đây, Thế Cảnh đâu?”

“Anh ấy bảo có hẹn nên đi rồi” Bạch Nhược Hạ dịu giọng trả lời.

Bạch Nhược Hạ tròn xoe mắt nhìn cô gái kia, có hơi giật mình vì cảm thấy cô ấy giống với mình.

Đề Nam quay qua hất cằm nói với cô gái kia có ý đuổi “Tiểu nha đầu, nghe thấy chưa? Ra ngoài”

Tiểu nha đầu quay qua đưa mắt dò xét Nhược Hạ từ trên xuống dưới rồi quay qua hỏi Đề Nam “Cô ấy có phải là người đi cùng thầy ấy hôm trước không? Tại sao cô ta lại cứ đi cùng thầy ấy như vậy?”

Đề Nam nâng mí mắt liếc nhìn Bạch Nhược Hạ đang không biết phải trả lời như thế nào.

Thế Cảnh thích cô ấy. Nhưng cô ấy có thích Thế Cảnh không? Trả lời là gì để tiểu nha đầu không đeo bám cậu ấy mà không gây hiểu nhầm cho bọn họ? Phụ nữ tại sao lại phiền phức như thế này? Không bằng một phần tư của Elen nhà mình nữa.

Bạch Nhược Hạ lên tiếng phá tan mạch suy nghĩ của Đề Nam.

“Chào em. Chị nghĩ thầy của em đi với ai là quyền cá nhân của anh ấy. Huống hồ đây là nơi làm việc của anh ấy, em không nên ở đây làm loạn lên. Theo tính cách của thầy em, anh ấy không thích như vậy đâu”

Đề Nam há hốc mồm khi nghe Bạch Nhược Hạ mạnh miệng như vậy. Trước nay anh luôn thấy một Bạch Nhược Hạ trầm uất, còn nghĩ tại sao một phóng viên mà lại rụt rè như vậy. Nay nếu không tận mắt tận tai chứng kiến, anh sẽ không tin vào bất kỳ ai kể lại.

Phải chăng phụ nữ khi ghen đều như vậy?

Không hề. Bạch Nhược Hạ không ghen. Đây mới là khẩu khí thật sự của cô ấy vốn đã bị thời gian thay đổi.

Tiểu nha đầu không hề tức giận, cô khoanh tay bước tới gần chỗ Bạch Nhược Hạ, hỏi: “Nơi làm việc của anh ấy? Vậy nhà bếp là nơi nào? Tại sao cô cũng ở đây mà còn mạnh miệng nói với tôi những lời đó?”

“Đương nhiên chị ở đây là vì công việc” Bạch Nhược Hạ mỉm cười hiền dịu nhìn cô ta.

“Công việc? Nhất Cảnh Hạ nhận đầu bếp nữ từ bao giờ sao tôi lại không biết chứ?”

Chuyện của Nhất Cảnh Hạ vốn không liên quan đến mình. Cô ấy có mối quan hệ như thế nào với Thế Cảnh lại tới tận đây gây náo loạn? Mình không nên đáp trả cô ta thì hơn.

Nhưng sâu thẳm trong đáy lòng, Bạch Nhược Hạ rất muốn lớn tiếng mà nói: “Này cô bé, theo đuổi và quấy nhiễu là khác nhau, em phải phân định cho rõ, đừng xen vào những chuyện không liên quan đến hai chữ “theo đuổi””

Bạch Nhược Hạ vẫn mỉm cười ôn hòa nhìn tiểu nha đầu, nói: “Không cần thiết báo cáo”

17. Chương 16: Canh Sườn Năm Tuyết

Thế Cảnh đang ngồi trong phòng chờ ở sân bay. Không gian vắng lặng, có vẻ vì đây là ngày thường đầu năm nên không ai di chuyển đến nơi khác.

Điện thoại trong túi bỗng rung lên. Là số của Đề Nam.

“A lô, Đề Nam... Chuyện đó đối với cậu dễ giải quyết mà... Không được, tôi đang ở sân bay... Đến giờ rồi, tôi tắt máy đây”

Mặt trời đã khuất nhưng vẫn cố tỏa ra những ánh sáng cuối cùng của một ngày, làm cho bệnh viện Châu Thành được phủ một thứ màu vàng kim rực rỡ, lấp lánh tuyệt hảo.

Thế Cảnh ngồi cùng với Trịnh An Trạch ở trong căn tin của bệnh viện.

Ấn tượng về Thế Cảnh trong lòng Trịnh An Trạch vẫn y nguyên như ngày mới gặp. Thế Cảnh có gương mặt sắc cạnh, ánh mắt lạnh đến rợn người, hàng chân mày ngang nghiêm nghị và chiếc cằm hất lên kiêu ngạo. Anh ngồi giữa người ra lưng ghế, hai chân vắt chéo rất thư thả mà nho nhã. Thứ ánh sáng dịu nhẹ kia chiếu vào người anh như tỏa ra một vầng hào quang ấm áp bao quanh còn người này.

Đường nét trên gương mặt của An Trạch lại có vẻ đẹp hiền hòa, chừng chạc, ánh mắt ấm áp. So với Thế Cảnh, quả là một lạnh một nóng. Về khí chất, An Trạch cũng không hề thua kém nếu như không phải đang nằm viện. Nhìn vào hai người đàn ông này, người xung quanh có thể gọi là “hàng cực hiếm”

Trịnh An Trạch ôn nhu mở lời: “Cảm ơn anh đã nhận lời tôi để tới tận đây”

“ ... ”

Khóe môi An Trạch cong lên cười rồi lại hạ xuống, anh im lặng một lát mới lên tiếng. Giọng nói không nhanh không chậm, âm trầm hao hao như Thế Cảnh.

“Điều gì khiến anh từ Lục Bắc để đến tận Châu Thành, tôi nghĩ anh hiểu rõ”

Thế Cảnh gật nhẹ đầu chờ nghe An Trạch nói tiếp.

“Tôi bên cạnh chăm sóc, bảo vệ cô ấy suốt bảy năm cũng không thể đổi lấy tình cảm ba năm bên nhau của hai người”

Ánh mắt Thế Cảnh lóe lên một tia khó hiểu khi nghe câu này.

“Tôi chỉ muốn biết, anh còn yêu cô ấy hay không?”

Thật phi lý!

Cuộc đối thoại giữa hai người dần ông về một người phụ nữ đã có chồng lại hỏi rằng “còn yêu cô ấy hay không?” đối với Thế Cảnh, há chẳng phải là nực cười?

Yêu đến khắc cốt ghi tâm ba năm, yêu đến khổ đau oán hận suốt mười năm, cũng không thể đưa người ấy đến với mình, vậy thì trả lời một câu hỏi có ý nghĩa gì?

An Trạch nhếch môi cười rồi nhìn thẳng vào mắt Thế Cảnh, nói rõ ràng từng chữ một rất trôi chảy.

“Nhược Hạ đã ly hôn từ bảy năm trước”

Ánh mắt đảo qua lại, bàn tay để trên bàn cuộn lại hờ hững, Thế Cảnh cảm thấy nhoi nhói trong tim, khóe mắt giật giật.

Ly hôn sao?! Tại sao lại ly hôn? Chẳng phải bọn họ yêu nhau mới quyết định kết hôn sao? Mà cô ta ly hôn thì có liên quan gì đến mình?

An Trạch tiếp tục nói.

“Là cô ấy phụ anh, nhưng cô ấy vẫn luôn nghĩ về anh. Nếu đã yêu thì quá khứ còn quan trọng sao?”

Nắm tay của Thế Cảnh đã chặt hơn từ lúc nào, hơi thở cũng trở nên khó hơn.

“Nếu anh còn yêu Nhược Hạ thì hãy nắm bắt lấy hạnh phúc của mình. Còn nếu không, xin anh hãy trả cô ấy lại cho tôi, Nhược Hạ là tất cả của tôi” trong đáy mắt của An Trạch khi nói ra câu này như chất chứa hết nỗi niềm của mình vào đó.

Ngày thử thách mà Thế Cảnh giao kèo với Bạch Nhược Hạ cuối cùng cũng đã đến.

Trong nhà bếp chỉ còn hai người là Bạch Nhược Hạ và Thế Cảnh. Bên ngoài cửa là một dàn người bon chen nhau đưa đầu vào trong để xem náo nhiệt.

Thế Cảnh bước tới đối diện cô, trầm giọng nói: “Bắt đầu thôi”

Dứt lời, Thế Cảnh cười ma mị với cô rồi dùng một mảnh vải trắng nhỏ đã chuẩn bị sẵn để che mắt cô lại. Anh nhanh chóng bước đến thực hiện các quy trình trong món ăn mà hôm nay anh sẽ dùng để thử thách vị giác của Nhược Hạ.

Một lúc sau hương thơm tỏa ra bay đến kích thích khứu giác của Bạch Nhược Hạ và các đầu bếp đang đứng bên ngoài. Thế Cảnh rót canh ra một cái chén, chỉ có nước canh và vài miếng sườn lợn.

Anh tháo miếng vải che mắt của Bạch Nhược Hạ ra, cô neho mắt lại để quen với thứ ánh sáng đã mất trong một thời gian ngắn. Thế Cảnh chấp hai tay ra sau, khẽ cong môi tỏ ý cười, nhìn chén canh kia và nói: “Đây là canh sườn, thử đi rồi bắt đầu tìm ra những nguyên liệu mà tôi đã dùng”

Bạch Nhược Hạ thiếu tự tin nhìn Thế Cảnh rồi bước tới ném thử dưới ánh mắt chờ đợi và hồi hộp của các đầu bếp bên ngoài.

Cô cảm nhận được mùi vị táo đỏ nhờ hương thơm tỏa ra và cả vị ngọt bùi của hạt sen tươi. Nhưng chỉ trong một tuần thì học nấu còn chưa xong, huống gì tập cho vị giác có khả năng đặc biệt là đoán ra hết tất cả các nguyên liệu được dùng cho một món ăn nào đó thông qua cách nếm thử.

Bạch Nhược Hạ không tài nào đoán ra những mùi vị còn lại, cô nếm thêm vài muỗng canh nữa rồi đứng thẳng lưng lên nhìn Thế Cảnh, gương mặt anh điềm tĩnh, ánh mắt có chút tinh nghịch đợi câu trả lời của cô.

Cô không tự tin nhưng vẫn phải trả lời, dù có một tia lửa hy vọng còn hơn là một nhóm lửa bị dập tắt không lóe sáng.

“Hạt sen tươi” cô giơ ngón trỏ lên ý chỉ một nguyên liệu, kể đến lại giơ thêm ngón giữa “Táo đỏ” rồi lại giơ ngón áp út lên “sườn lợn...”

Thế Cảnh vẫn đứng đó nhìn cô, khóe môi cong lên khi cô bắt đầu lúng túng. Nhanh chóng, Bạch Nhược Hạ lên tiếng “Có thể cho em thời gian để suy nghĩ không?”

“Thời gian? Để thời gian dài trôi qua trong vô vị đối với một người là rất lãng phí, nó có thể bào mòn tâm hồn người ta rất tàn nhẫn, cô có biết điều này không, hm?” Thế Cảnh khom người xuống nói nhỏ với Nhược Hạ, ánh mắt sắc lạnh, giọng điệu oán trách.

Ánh mắt Bạch Nhược Hạ trùng xuống, cô không dám nhìn thẳng vào mặt Thế Cảnh nữa. Cô lùi ra sau hai bước, lí nhí “Vây... Vây...”

“Tôi nghĩ nếu có cho thêm thời gian cô cũng không đoán ra được, chi bằng từ bỏ đi” Thế Cảnh đứng thẳng người lên, giọng nói lạnh nhạt.

Bên ngoài tiểu nha đầu Tiểu Liên đã xuất hiện từ bao giờ. Cô xua đuổi hết người bên ngoài né ra để cô bước vào. Lại thấy Nhược Hạ và Thế Cảnh, cô ta bước tới.

“Lại là cô ta! Tại sao cô ta cứ bám riết thầy vậy chứ?”

Thế Cảnh ho khan một tiếng rồi bước vào trong vị trí đứng ở bếp, lạnh nhạt nói: “Từ bao giờ em lại không có phép tắc như vậy hả Tiểu Liên? Ai cho em vào đây?”

Tiểu Liên nhảy đồng lên nhõng nhẽo.

“Ai nha. Tại sao cô ấy được vào đây còn em thì không chứ?”

Thế Cảnh nâng mí mắt lên nhìn Nhược Hạ rồi trầm giọng nói “Không cần thiết trả lời”

Nược Hạ đưa tay lên che miệng cười. Tiểu Liên ầm ỨC, một bụng tức vì cô ta nghĩ từ khi Nhược Hạ xuất hiện mà Thế Cảnh lạnh nhạt với cô ta nên bước tới đẩy ngã Nhược Hạ.

Thế Cảnh lập tức chạy đến ân cần đỡ Nhược Hạ đứng lên. Ánh mắt sắc lạnh, vẻ mặt rõ là rất tức giận, nhìn Tiểu Liên nói: “Ra ngoài”

Các đầu bếp đứng bên ngoài cũng lo sợ nên tản đi hết. Tiểu Liên ngân ngán nước mắt, không phục mà nói: “Trước giờ thầy chưa bao giờ cự tuyệt Tiểu Liên, chưa bao giờ lớn tiếng quát nạt Tiểu Liên, hôm nay vì người này mà lớn tiếng đuổi Tiểu Liên. Có phải cô ta là người thầy nói, là cô phóng viên mà thầy yêu không?”

Bạch Nhược Hạ đang trong vòng tay của Thế Cảnh tròn mắt ngược lên nhìn anh. Hơi thở nồng ấm phả vào gò má của anh, tim cô đập loạn nhịp không tin được tình hình hiện tại.

Thế Cảnh không trả lời nhưng thái độ đó đã rõ ràng trong mắt Tiểu Liên. Nước mắt ngán nước mắt dài, cô bỏ chạy ra ngoài. Thế Cảnh cũng buông tay ra không dám đối diện với Nhược Hạ.

18. Chương 17: Buông Tay Để Trưởng Thành

Elen gặp Đề Nam ở ngoài cổng nhà hàng nên đi vào cùng.

Hôm nay Elen mặc áo sơ mi trắng phối quần jeans bạc rất giản dị, mang đôi cao gót màu kem tôn lên đôi chân thon dài và đường cong tuyệt mỹ của cô. Vừa hay Đề Nam cũng mặc như vậy, nhìn vào người ta còn tưởng họ cố tình mặc đồ cặp. Thấy lạ, Đề Nam không khỏi châm chọc.

“Ngày thường em không ăn mặc như vậy tới đây, phải chăng là vì em biết gu thời trang của anh nên cố tình?”

Elen dừng bước, hai tay khoanh trước ngực, tháo đôi kiếng mát xuống liếc nhìn Đề Nam. Chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Liên chạy từ trong nhà hàng ra không tránh mà tiện tay đẩy cả Elen.

Thân thủ của Đề Nam còn nhanh nhạy để mà với lấy tay của Elen kéo lên, chớp mắt Elen đã trong lòng của Đề Nam. Trong giây lát ánh mắt của bọn họ giao nhau, đã hai năm rồi bọn họ mới có giây phút gần gũi như vậy dù là do tai nạn.

Đôi mắt của Elen mở to ra, khuôn mặt có chút hoảng loạn. Nhìn từ dưới lên với khoảng cách gần này, một tay Đề Nam đang nắm lấy tay cô, một tay anh choàng qua eo cô, làm cho trái tim Elen đập loạn nhịp.

Khóe môi Đề Nam cong lên cười mê hoặc, anh lên tiếng làm phá tan đi không khí hiện giờ giữa hai người.

“Những lúc như thế này anh mới thấy em ngoan ngoãn được một chút”

Elen như được hoàn hồn, cô lập tức buông Đề Nam ra, chỉnh trang lại tác phong. Cô ngượng ngùng bỏ vào trong. Đề Nam nhìn dáng vẻ của cô, khóe mắt cong lên vì cười.

Đề Nam chạy theo để đi cùng với cô.

Dĩ nhiên nơi mà Elen đến đây chỉ là để vào nhà bếp, còn Đề Nam thì không phải nói cũng biết là nhà bếp.

Nhìn thấy Bạch Nhược Hạ thần thờ đứng bên cạnh chén canh sườn. Elen vui vẻ bước tới bên cạnh hỏi nhỏ: “Nhược Hạ, chị làm gì đấy?”

Thế Cảnh nhìn thấy Elen và Đề Nam là biết chuyện chẳng lành nếu như không giải quyết vấn đề của Bạch Nhược Hạ cho xong. Anh ho khan một tiếng, lạnh nhạt nói: “Hai người có cần tôi tiến ra ngoài không?”

Tiến ra ngoài?! Là ý gì chứ? Đuổi sao?

Đề Nam và Elen nhìn nhau rồi mau chóng Đề Nam nói nhỏ với Nhược Hạ: “Mau đưa đây, đưa chén canh đó cho tôi”

Thế Cảnh nâng mí mắt liếc nhìn Đề Nam và Nhược Hạ rồi lại quay sang nói với Elen bằng một giọng trầm ấm.

“Đợi anh một lát”

Thế Cảnh bước tới đứng đối diện Bạch Nhược Hạ, cầm chén canh đưa lên trước ngực, lạnh nhạt nói: “Cô Bạch, bây giờ tôi và Elen phải đi rồi, tôi cho cô thêm năm phút” anh hơi nghiêng đầu, nhướng mày, khóe môi cong lên.

Bạch Nhược Hạ nhắm mắt lại hít một hơi sâu, hai nắm tay cuộn lại chặt rồi mở mắt ra nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm khó đoán của Thế Cảnh.

Anh thật sự không muốn liên quan gì đến em nữa, vậy thì em không nên làm phiền đến anh.

“Tôi thua cuộc, xin lỗi vì đã làm phiền anh thời gian qua”

Dứt lời, cảm thấy khóe mắt cay cay, cô vội bỏ ra ngoài.

Thế Cảnh đứng im nhìn cô bước đi, trong lòng thật sự ngổn ngang. Khóe môi giật giật, anh cố gượng nở ra một nụ cười nhưng đáy mắt chứa một mảng u ám rất đáng sợ.

Những phóng viên trước đây anh đều từ chối thẳng thừng dù người ta có tới nhiều lần. Nhưng còn Nhược Hạ, anh đồng ý cho cô vào bếp, bỏ qua quy cách làm việc của bản thân, nhất định là mối quan hệ không đơn giản. Vì biết điều đó mà Đề Nam nhin không được liền tức giận trợn mắt lên tiếng.

“Cậu máu lạnh thật đấy!”

Elen nhìn thấy thái độ của Thế Cảnh, rõ là đang rất đau lòng nhưng tại sao lại đối xử với Nhược Hạ như vậy? Cô sáng suốt nghĩ nhất định bọn họ trước đó đã từng quen biết.

Elen bước tới dịu dàng nói: “Thế Cảnh, có cần đuổi theo chị ấy không?”

“Không cần” Thế Cảnh lạnh nhạt trả lời “Chúng ta đi thôi”

Đề Nam nắm lấy cổ tay Elen “Hai người đi đâu? Tại sao dạo này hay đi với nhau như vậy?”

Thế Cảnh không nói tiếng nào liền bỏ ra ngoài. Elen gỡ tay Đề Nam ra, nói: “Nếu có thời gian quan tâm chuyện của người khác thì hãy về quan tâm những cô người yêu của anh đi”

Nghe câu nói này từ miệng Elen giống như có ai đó lấy kim châm châm vào xương thịt của anh, từ từ mà gặm nhấm nỗi đau ê buốt đó.

Elen đứng nép vào trong vách tường bên hông nhà của Đề Nam, đưa mắt nhìn cô gái được Đề Nam khoác tay qua vòng eo bước lên xe. Bọn họ cười nói rất vui vẻ, rất giống tình nhân. Ngay lúc này tất cả mọi lòng tin mà cô đặt vào Đề Nam đã hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi chiếc xe đã khuất, Elen đến đứng trước cửa đợi anh. Đợi suốt từ chiều đến tối cũng không thấy anh trở về.

Lục Bắc về đêm rất lạnh, gió thổi lướt qua làm cho tay cô nổi da gà.

Rốt cuộc thì anh cũng đã về.

Elen đứng lên không nổi nữa rồi! Hai chân cô đã tê cứng vì ngồi xổm.

Đề Nam nhìn thấy Elen khó khăn đứng lên trong bộ váy dạ hội nên hơi bất ngờ. Vội bước tới đưa tay đỡ cô, anh cảm nhận đôi tay của cô đã tê buốt vì lạnh.

Nhìn thấy Đề Nam lúc này hai hàng lệ cô mới bắt đầu rơi. Cô ôm anh thật chặt mà không nói gì.

Cô nhận ra mùi hương nước hoa lạ còn vương trên áo anh rất rõ.

“Elen, em có chuyện gì thế?”

Elen buông Đề Nam ra, cô nhìn thẳng vào mắt anh rồi lắc đầu. Cô nở nụ cười trong nước mắt, lấy tay gạt qua hai hàng lệ, cô lên tiếng.

“Thế Cảnh nói anh rất yêu em, anh ấy nói anh đã rất cố gắng thay đổi vì em. Vậy mà em tin, em tin đó là sự thật”

Elen im lặng một lát rồi lại lên tiếng.

“Đề Nam, lần đầu chúng ta gặp nhau là ở cuộc thi ẩm thực. Em là giám khảo chấm phần bày trí, anh là thí sinh. Món ăn của anh không tệ nhưng bày trí thì rất tệ. Em lại chấm đậu, anh có biết tại sao không? Vì gia đình em không có hạnh phúc, không có được bữa ăn vui vẻ. Mà bài thuyết trình của anh, trong đó nói về hạnh phúc của một gia đình cùng ngồi lại với nhau trong bữa ăn. Sau này, khi anh ngỏ lời với em, em tin anh sẽ là người mang lại hạnh phúc cho em, em nhận lời bởi vì em tin”

“Elen... ” Đề Nam mấp máy không biết nói gì.

“Đề Nam, hôm nay công ty em có buổi tiệc cuối năm, vốn định cùng anh dự tiệc, nhưng em lại đến trễ mất rồi, trễ hơn cô ấy mất rồi”

Sâu thẳm trong đáy mắt đầy nước của Elen là sự kiên quyết hơn bao giờ hết.

“Em thật ngốc, vốn dĩ chúng ta đã chia tay rồi, làm sao có thể chứ”

Đề Nam nắm lấy tay của Elen, ánh mắt rất khẩn thiết. Anh sợ mất cô, thật sự sợ mất cô. Elen cười, cô gỡ tay anh ra, nói: “Đề Nam, anh hay than phiền về em với Thế Cảnh, từ nay anh sẽ không còn thấy buồn bực vì em nữa rồi. Sau này anh hãy trả lại yên tĩnh cho Thế Cảnh, đừng có chạy tới chỗ anh ấy mà than phiền vì cô gái nào nữa đây”

Elen quay người bước đi. Tim cô nhói đau như có vật gì đó đâm ngang qua.

Đề Nam chạy theo kéo cô vào lòng “Elen, chúng ta không xa nhau nữa, có được không? Anh xin lỗi, anh xin lỗi”

Elen cố buông Đề Nam ra, cô mỉm cười rồi nói tiếp “Đề Nam, có lần anh nói chúng ta cứ chia tay rồi quay lại, như vậy là rất trẻ con. Bây giờ em không muốn làm trẻ con nữa, vậy nên em buông tay anh để trưởng thành”

Đã hai năm rồi, Elen vẫn không thể tha thứ cho Đề Nam về lần đó.

Elen ngược lên nhìn Đề Nam rồi dịu giọng nói: “Em vừa mở trường học dạy tất cả chuyên ngành ẩm thực nên có nhờ Thế Cảnh tới giúp” Dứt lời, Elen bước đi.

19. Chương 18: Không Phải Là Mơ

Cạch!!!

Cánh cửa mở ra không thể làm ảnh hưởng đến những con người bận rộn trong phòng làm việc này. Người thì dán mắt vào màn hình, người thì gõ phím với tốc độ nhanh như chớp, người thì trao đổi công việc với nhau. Môi trường làm việc bận rộn quen thuộc này khiến cho Bạch Nhược Hạ rủi rượi đang lê bước cũng phải phần chấn tinh thần để đến vị trí của mình.

Vừa thấy có người ngồi ở vị trí của Nhược Hạ, An Tuệ vừa dán mắt lên màn hình vừa gõ phím cũng không quên liếc xem là ai. Đúng là Nhược Hạ. Cô dừng tay, quay sang hỏi chuyện.

“Sao rồi? Thành công không?”

Nhược Hạ biết rõ là An Tuệ đang hỏi về vấn đề gì nên cuối gằm mặt xuống thở dài. Giọng buồn bã, cô dịu dàng nói: “An Tuệ... Tôi gặp lại Thế Cảnh rồi”

Từng chữ nói ra thật lưu loát của Nhược Hạ đi vào tai An Tuệ rõ mồn một nhưng cô tưởng như mình đã nghe nhầm.

“Thế Cảnh?!” An Tuệ há hốc mồm “chẳng lẽ anh ấy... ở Lục Bắc?”

Nhược Hạ khẽ gật đầu “ừ”

“Rồi... Rồi hai người có nói chuyện với nhau không? Anh ấy có trách cậu không? Tại sao anh ấy không về đây mà lại ở Lục Bắc?... ” An Tuệ không khỏi tò mò.

Những câu hỏi dồn dập của An Tuệ khiến Nhược Hạ đau nhói. Cô buông ra một câu như không có sức lực.

“Anh ấy là bếp trưởng đại nhân, là TC”

“Cái gì?” An Tuệ trợn mắt, thông tin này quá bất ngờ với cô, sau đó lắp bắp được một câu phủ định cũng như khẳng định: “VẬY... anh ấy... Không đồng ý lên hình?”

“Ừ” Nhược Hạ gật đầu, gương mặt vẫn buồn rười rượi.

“Nhược Hạ, trưởng phòng gọi cô” một nhân viên nữ tay ôm một chồng tài liệu cao như núi bước vào nói.

An Tuệ lo lắng trưởng phòng sẽ khiển trách Nhược Hạ nên ghé sát tai cô thì thầm: “Có cần tôi gọi cho An Trạch để anh ấy nói giúp không?”

Nhược Hạ rời khỏi ghế, cô mỉm cười lắc đầu “Không cần phiền đến anh ấy đâu”

Sau khi nghe âm thanh vang vọng từ trong phòng của trưởng phòng “mời vào”, Bạch Nhược Hạ xoay nắm đấm mở cửa ra để bước vào.

Nhìn thấy tấm lưng thẳng tắp, khung người vạm vỡ của một nam nhân mặc sơ mi trắng đang ngồi quay lưng về phía cô. Bước chân của Bạch Nhược Hạ có chút rụt rè không dám lại ghế ngồi, cô khẽ cúi đầu chào trưởng phòng.

Người trưởng phòng này tầm 45 tuổi, vẫn còn trẻ trung phong độ, tên là Lâm Phong. Khi nhìn thấy Nhược Hạ, trưởng phòng Lâm vui vẻ vẫy tay cô đến.

“Nhược Hạ, cô nhanh chân lên”

Nhược Hạ bước đến, cô không tin vào mắt mình. Đứng sững người nhìn vị khách đang ngồi thư thả mà cao ngạo lạnh lùng kia. Ánh mắt vẫn không rời, cô lắp bắp “Thế Cảnh”

Trưởng phòng Lâm vui vẻ cười khách sáo với Thế Cảnh rồi quay sang Nhược Hạ, ông cau mày “Còn đứng đó, bếp trưởng Thế được cô mời về đã đến đây từ sớm, thời gian tới An Trạch sẽ chuyển công tác, cô sẽ thay An Trạch tiếp đãi và giới thiệu về chương trình cho cậu ấy”

Tại sao anh ấy lại đến đây? Chẳng phải hôm trước đã rõ ràng như vậy rồi sao?

Nhược Hạ ngồi xuống nhìn gương mặt có hơi tinh nghịch của anh rồi lại nhìn sang trưởng phòng.

Trưởng phòng Lâm đang duyên thuyên nói chuyện về sự ngưỡng mộ danh tiếng của Nhất Cảnh Hạ và đầu bếp trứ danh TC. Vốn dĩ Thế Cảnh không để tâm đến những lời mà trưởng phòng Lâm nói nhưng không phải là đã bỏ sót. Anh rõ mồn một ý trong những câu nói của ông ta. Có điều ánh mắt của anh luôn hướng nhìn sự rụt rè đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Bạch Nhược Hạ.

Quý sau chương trình mới bắt đầu quay, không ngờ mọi việc lại thuận lợi như vậy, có lẽ là do mối quan hệ cũ của mình và Thế Cảnh chăng?

Bạch Nhược Hạ ngồi thẩn thờ ở căn tin, một tay cầm ống hút trong ly pepsi, một tay chống vào thái dương bên trái suy nghĩ, lưng hơi xòxa xuống. Không phát hiện ra có người đang đứng bên cạnh phía trái, mãi cho đến khi giọng nói được đưa đến bên tai.

“Tôi có thể ngồi cùng không?”

Bạch Nhược Hạ không ngoáy đầu nhìn lại vì cô nghĩ là đồng nghiệp quen biết nên dừng dừng trả lời “Tùy anh”.

Thế Cảnh bước tới phía trước ngồi đối diện với cô, khóe môi cong lên. Bạch Nhược Hạ đưa mắt liếc nhìn người này, cô hốt hoảng ngồi bật dậy ngay ngắn.

“Thế Cảnh”

Anh hơi cúi đầu, nhàn nhạt nói “Phóng viên Bạch”

Hai người có vẻ im lặng không biết nói gì. Đột nhiên Bạch Nhược Hạ hỏi “Tại sao anh lại đồng ý lên hình? Chẳng phải...”

Thế Cảnh nhếch môi cười nhẹ, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô không rời.

“Nếu cô không muốn, tôi có thể từ chối bất cứ lúc nào”

Có một số đồng nghiệp nữ ngang qua vỗ vai Nhược Hạ có ý hỏi “anh chàng này là người yêu của cô à?” làm cô bối rối không biết phải như thế nào.

Cảm thấy như xung quanh bỗng im ắng đột ngột, cô chỉ còn nghe tiếng tim mình đập loạn xạ. Thế Cảnh chợt mở lời.

“Cô Bạch, tôi có điểm nào đáng sợ lắm sao?”

Bạch Nhược Hạ vốn không phải kiểu người thù mị rụt rè, từ thời đi học đã vậy, bây giờ làm công việc phóng viên thì càng không như vậy. Chỉ là vì trước mặt anh của hiện tại, cô không dám đối diện.

Bạch Nhược Hạ ngước lên lắc đầu mấy cái.

“Vậy tại sao cô không dám nhìn thẳng tôi, lại cứ cúi đầu? Tuy gương mặt tôi không đẹp, tướng mạo không anh tuấn nhưng cũng rất dễ nhìn, không đến nỗi dọa người”

Đúng vậy! Không đẹp, không anh tuấn mà là quá đẹp, quá anh tuấn.

Bạch Nhược Hạ ngước lên nhìn anh, tự nhiên có chút xúc động, khoe mắt ươn ướt. Cô không nghĩ sẽ như thế này, không nghĩ sẽ ngồi cùng anh ở nơi này.

Cô ấy đang khóc sao?

Thế Cảnh nhận ra sự yếu đuối trong cô, nhìn thấy đôi mắt ngấn nước bên trong tròn kính kia. Anh có chút xao động nhưng nhanh chóng đem về vẻ điềm tĩnh hiện trên gương mặt.

Thế Cảnh đưa tay lên xem đồng hồ, đã tới giờ cơm trưa. Anh lên tiếng.

“Đi thôi, tôi mời cô ăn trưa”

Hả?! Ăn trưa sao? Anh mời?

Bạch Nhược Hạ chưa thể định hình được thì Thế Cảnh đã nắm lấy cổ tay cô kéo đi.

Cô nhìn anh rồi lại nhìn xuống nơi cổ tay mà anh đang nắm. Tim cô lại đập loạn xạ như đang nhảy múa.

Là mơ sao? Chắc chắn là mơ rồi!

Thế Cảnh nhếch môi cười không quên ngoáy đầu lại quan sát thái độ của cô, anh lên tiếng giễu cợt như hiểu những gì cô đang nghĩ.

“Không phải là cô đang mơ đâu”

Bạch Nhược Hạ tròn mắt nhìn anh nuốt nước bọt. Tại sao anh biết điều em đang nghĩ?

20. Chương 19: Mời Ăn Trưa

Trường đại học Châu Thành?! Không phải nói là đi ăn trưa sao? Tại sao lại đến đây?

Bạch Nhược Hạ một bụng thắc mắc nhưng không lên tiếng hỏi. Thế Cảnh hơi nghiêng đầu nhìn cô, khoe môi anh cong lên, nói: “Đi thôi”

Anh vừa mở cửa bước ra, Bạch Nhược Hạ không mong đợi anh sẽ ga lăng mở cửa giúp nên cũng tự động mở cửa bước ra. Vì cô biết, anh sẽ không ga lăng.

Đúng như cô nghĩ. Thế Cảnh bỏ vào trong trước mà không hề đợi cô.

Sau khi lấy món ăn ở căn tin xong, vị trí mát mẻ nhất đã không còn. Bạch Nhược Hạ liếc ngang liếc dọc, nhìn trái nhìn phải, hầu như tứ phía đều đang đổ dồn ánh mắt về bên mình. Không phải, là đổ dồn về Thế Cảnh.

Bạch Nhược Hạ cúi thấp người xuống, nói nhỏ: “Hình như anh chọn sai địa điểm rồi. Mọi người đang nhìn chúng ta”

Thế Cảnh khẽ nhếch môi. Anh ngước nhìn xung quanh một lượt rồi quay về nhìn Nhược Hạ, gương mặt điềm tĩnh, trầm giọng.

“Những gương mặt này tôi đã ghi nhớ. Nếu ai làm cô cảm thấy không thoải mái, cứ nói. Đợi đến ngày đó, tôi tính sổ từng người một”

Ngày đó?

Bạch Nhược Hạ xem ra vẫn rất mơ hồ, không hiểu những gì anh nói. Cô phát hiện ra có vài nữ sinh dùng điện thoại để chụp lên Thế Cảnh. Trong lòng cô lại cảm thấy bồi hồi như những ngày đầu quen anh, cô cũng không ngại ngần mà chụp lên như vậy.

Phát hiện ra nụ cười bất chợt hiện trên gương mặt của Nhược Hạ, ánh mắt mờ tịt xa xăm. Thế Cảnh khẽ nhếch môi cười vì quá rõ cô đang nghĩ gì, đang nhớ đến chuyện nào.

Được một lát, Thế Cảnh gọi để đưa cô trở về với hiện tại. Nhớ đến quá khứ, tâm trạng Nhược Hạ tốt lên một chút, cô nhìn anh, hỏi: “Thế Cảnh, tại sao anh lại đưa em đến đây ăn trưa?”

“Chẳng phải trước đây cô cứ nằng nặc đòi ăn trưa ở căn tin, không chịu ăn ngoài?” bất chợt theo phản xạ, Thế Cảnh vừa lay hoay trong đĩa đồ ăn vừa trả lời.

Bạch Nhược Hạ dừng tay, ánh mắt nhuốm một tầng khó hiểu nhìn anh. Thế Cảnh ý thức cô đang nhìn mình, anh ngược lên.

Thế Cảnh nhìn thấy vẻ mặt của cô, thầm nghĩ “Mình vừa nói gì sao?”

Nhược Hạ cầm chặt chiếc nĩa trên tay, cô thầm nghĩ “Vì lúc đó em nghĩ, anh là sinh viên nghèo lại tự trọng, sẽ không chịu để em trả tiền ăn. Đồ ăn của căn tin trường vừa ngon lại rẻ...”

Thế Cảnh mất tự nhiên liền đảo mắt đi chỗ khác rồi bắt đầu chuyển chủ đề.

“Tôi nhớ hình như cô chưa tốt nghiệp ngành phóng viên?”

Nhược Hạ gật đầu “Đúng vậy. Công việc này cũng là nhờ An Trạch giới thiệu”

“Bạch Nhược Hạ không phải là người nhận sự giúp đỡ như vậy?” Thế Cảnh lại nhìn cô quả quyết.

Nhược Hạ lí nhí “Em vào VMT vốn không phải bằng sự quan hệ, VMT coi trọng nhân tài, không xem trọng bằng cấp”

“Vậy sao?” Thế Cảnh cong môi khẽ cười “Phỏng vấn mấy vòng?”

“Một lần là tôi đậu rồi”

“Quả nhiên cô vẫn ngốc như vậy” Thế Cảnh tự nói một mình.

Chuông điện thoại của Thế Cảnh vang lên. Là Elen gọi.

“Hi Elen!... Ừm... Được... Tạm biệt”

Thế Cảnh tắt máy, Nhược Hạ mới bắt đầu hỏi: “Có vẻ anh rất thân với Elen?”

Thế Cảnh gật đầu “Có lẽ vậy” anh nhìn cô rồi nói tiếp “Elen là học trò khóa đầu tiên tôi dạy, ngoại trừ nấu ăn ra thì hầu như mọi mặt bên ẩm thực cô ấy đều ngang hoặc giỏi hơn tôi”

Sau khi ăn trưa xong, Thế Cảnh lái xe đưa Nhược Hạ trở về lại đài truyền hình. Trước khi xuống xe, Nhược Hạ nhẹ giọng.

“Thế Cảnh, cảm ơn anh vì bữa trưa”

Không thấy đối phương phản hồi. Nhược Hạ cúi gằm mặt xuống, các ngón tay va chạm vào nhau không thể ở yên. Cô lấy hết can đảm ra để hỏi anh.

“Tại sao... Anh vẫn chưa kết hôn?”

Nghe câu hỏi này, Thế Cảnh có hơi bất ngờ.

Có phải vì cô không?

Thế Cảnh lạnh nhạt nói “Tôi không nghĩ một người phụ nữ đã có chồng lại hỏi tình cũ câu này”

Bạch Nhược Hạ buột miệng nói ra câu nói mà anh đang chờ đợi “Em đã không còn là phụ nữ có chồng”

Anh chờ đợi câu nói này từ chính cô. Anh muốn cười cho sự thú tội về thất bại hôn nhân của cô. Nhưng anh không thể, anh càng thấy chua xót hơn. Tại sao cô rũ bỏ anh để chạy theo tên đàn ông không trân trọng cô?

Anh cảm thấy lồng ngực bí bách khó thở vô cùng. Anh quay qua nở ra một nụ cười mỉa mai, đưa ánh mắt hăng lên tia oán hận nhìn cô.

“Tôi thật muốn biết cảm nhận của cô như thế nào khi bị người mình yêu thương ruồng bỏ như vậy”

Bạch Nhược Hạ như bị ứ nghẹn ở cổ họng không thể nói lời nào. Những gì Thế Cảnh vừa nói khiến cô hiểu ra anh đang rất căm hận mình. Nếu không giải thích, anh sẽ mãi hiểu lầm. Nhưng nếu giải thích phải bắt đầu từ đâu? Nói rằng mình không yêu Tạ Hoàn, chỉ lừa dối anh để chia tay. Hay nói rằng cưới Tạ Hoàn vì tiền? Không, không thể.

Bạch Nhược Hạ vừa định nói gì đó thì bất ngờ bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay mình một cách thô bạo. Một giọng nói khàn đặc vang vọng.

“Cô đã từng thật lòng yêu tôi chưa?”

Nhược Hạ vì bị nắm chặt cổ tay nên hơi đau, cô vùng vẫy nhưng cũng không thể thoát ra được. Cô đành ngồi yên, mặt trầm xuống trả lời “Em đã từng gục ngã khi không có anh... Rồi sau đó, em cũng không biết bằng cách nào, mình có thể sống trôi qua từng ngày mà không có anh bên cạnh”

Những lời cô nói ra như xoáy vào tim anh, đau lắm, nhói lắm. Các ngón tay nơi lỏng, từ từ buông cổ tay cô ra. Nhưng lòng anh thì như bị siết chặt lại không sao mở ra được.

“Đã có lòng phụ người, có sao còn có lòng khổ đau vì người?”

Nhược Hạ, mày không nên nghĩ nhiều, càng không nên miễn cưỡng cả hai, những gì đã mất liệu còn có thể sao?

Nhược Hạ không trả lời. Anh cũng không hỏi nữa. Hai người ngồi trên xe đều đang muốn gì từ đối phương, mong đợi điều gì? Không khí bỗng ngột ngạt trong không gian im lặng nhỏ hẹp này.

Nhược Hạ vừa cầm lấy tay mở cửa, một chiếc điện thoại được đưa đến gần cô.

“Lưu số điện thoại cô vào đi, công việc sẽ có những lúc cần trao đổi”

Nhược Hạ nhìn anh thoáng bất ngờ rồi đón lấy chiếc điện thoại, lưu số của mình vào.

21. Chương 20: Lời Tỏ Tình

“Hôm nay anh có chuyện gì sao?” Elen sải bước bên cạnh Thế Cảnh trên sân trường ASC.

Thế Cảnh dừng bước nhìn Elen “Có chuyện gì?”

“Đầu óc anh để ở đâu rồi, hoàn toàn không tập trung” Elen mỉm cười dịu dàng.

Thế Cảnh không trả lời. Bỗng một lát sau anh trầm giọng gọi “Elen”

“...”

“Nếu yêu một người, em có đồng ý bỏ qua hết tất cả để nắm lấy hạnh phúc không?”

Hai người ngồi xuống một ghế đá gần đó. Elen trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

“Chắc chắn sẽ hạnh phúc vậy thì tại sao lại không? Chỉ cần người ấy mang lại hạnh phúc cho mình, quá khứ không quan trọng”

Khóe môi Thế Cảnh cong lên, cảm thấy trong câu nói của Elen, bản thân anh vẫn chưa thể “chắc chắn sẽ hạnh phúc”. Nỗi sợ của quá khứ đeo bám anh, anh không chắc chắn Bạch Nhược Hạ sẽ không rời bỏ anh nữa.

Tự dưng nghe Elen trả lời như vậy, anh lại nhớ đến chuyện của cô và Đề Nam nên tiện miệng hỏi.

“Còn em và Đề Nam, em không chắc chắn ư?”

Elen hơi chạnh lòng nhưng lại thấy buồn cười. Giữa cô và Thế Cảnh có điểm giống nhau, đó là đều lo sợ về đối phương của mình. Rõ ràng chuyện người thì sáng, chuyện mình thì tối. Cô vui tươi trả lời.

“Có lẽ chúng ta giống nhau, đều rất yêu đối phương nhưng vẫn mang một nỗi lo sợ, lo sợ sẽ không chịu nổi tổn thương lần nữa. Chúng ta đã không còn một trái tim đủ khỏe để chạy theo một người”

Elen quay sang nhìn anh bằng ánh mắt tinh nghịch “Tại sao lại hỏi như vậy? Anh và chị ấy...”

Thế Cảnh không trả lời, anh đứng lên bỏ đi.

Buổi chiều tà, Thế Cảnh ngồi ở góc quen thuộc hàng ngày trong nhà hàng. Anh mơ hồ nghĩ về những lời Nhược Hạ đã nói với anh “Em đã từng gục ngã khi không có anh... Rồi sau đó, em cũng không biết bằng cách nào, mình có thể sống trôi qua từng ngày mà không có anh bên cạnh”

“Uống rượu à?” Đề Nam bước đến vỗ vai Thế Cảnh rồi ngồi xuống kế bên “Có tâm sự sao?”

Im lặng một lúc, Thế Cảnh bỗng lên tiếng.

“Đề đại nhân à, cậu tính cứ để mặc cho mối quan hệ của mình và Elen như vậy sao? Đến lúc mất đi rồi, thật sự không còn cơ hội nữa đâu”

Đề Nam nhún vai cười, sâu trong đáy mắt anh là nỗi buồn u ám.

“Elen là một cô gái thông minh, xinh đẹp và... cũng rất kiên quyết. Cô ấy đã quyết thì không ai có thể thay đổi, là tôi thì càng không”

“Cậu nghĩ Elen cứng rắn vậy ư?” Thế Cảnh quay sang nhìn Đề Nam “Cậu có biết Elen vì cậu mà từ bỏ cơ hội sang nước ngoài làm việc? Cậu nghĩ Elen không có người theo đuổi nên suốt những năm yêu cậu, dù chia tay vẫn luôn quay lại với cậu? Cậu nghĩ Elen vì điều gì mà chủ động tới tìm cậu để trông thấy cảnh tượng ngày ấy?”

Đề Nam sững người nhìn Thế Cảnh. Đề Nam không hề biết Elen từ bỏ cơ hội làm việc ở nước ngoài vì mình. Thế Cảnh vỗ vai Đề Nam.

“Cậu cũng đã thay đổi hoàn toàn vì cô ấy, điều này tôi thấy rõ. Hai người vẫn còn cơ hội, tôi chắc chắn Elen đang đợi ngày cậu quay đầu với cô ấy”

“Cảm ơn cậu” Đề Nam cầm ly rượu lên uống cạn.

Trời tờ mờ tối, màn đêm buông xuống được phủ lên là những ánh đèn điện xa hoa của thành phố. Nhược Hạ một mình mon men theo những con đường, hòa mình vào dòng người đông đúc. Bất chợt đâu đó có tiếng cười nói của cô và Thế Cảnh vọng về.

Lang thang suốt một buổi, đến phố Tây Thành từ bao giờ cũng không hay. Nhược Hạ nhìn thấy đôi giày của một người đàn ông đang đứng chĩa về hướng của mình, có vẻ tạm thời không di chuyển. Cô ngược mặt lên, ánh đèn phản chiếu xuống bờ vai rộng của người đàn ông ấy. Anh đứng theo hướng ngược sáng, ánh đèn phản nào làm che đi vẻ thanh tú trên gương mặt, nhưng trong mắt cô, anh vẫn rất ưu tú.

Anh đứng đút tay vào túi quần nhìn cô với ánh mắt khó đoán.

Thế Cảnh... Tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây? Tại sao tim mình đập nhanh như thế mỗi khi nhìn thấy anh?

Nhược Hạ tiến thêm hai bước, dịu dàng chào anh. Sau câu chào lại kèm theo một câu “Tại sao anh lại ở đây?”

Thế Cảnh im lặng nhìn cô. Cô lảng ánh nhìn của mình sang chỗ khác. Bất giác nghe một câu hỏi.

“Em có muốn mỗi ngày tôi đều mua vé để bay về đây gặp em không?”

Hả?! Ý của anh ấy là gì? Có được xem là... tỏ tình không nhỉ?

Nhược Hạ tròn xoe mắt nhìn anh, bỗng chốc bên tai cô không còn tiếng ồn ào qua lại của người xung quanh, chỉ nghe thấy câu nói của anh cùng tiếng tim đập thình thịch.

Cô ngốc nghếch đáp lại “Đi như vậy rất tốn tiền đấy”

Thế Cảnh không thể nhịn được, khóe mắt anh liền cong lên vì cười. Anh nghiêng người nhìn cô giễu cợt.

“Biết làm sao bây giờ, em ở Châu Thành, tôi ở Lục Bắc, mỗi người đều có công việc, chỉ có thể bay qua bay về mỗi đêm vào thời gian rảnh”

“Tại sao nhất thiết phải như thế?”

Quả là cô vẫn ngốc như ngày nào!

Thế Cảnh nhíu mày, chấp hai tay ra sau lưng, anh đứng thẳng người lên, đồng dạng từng chữ rất rõ.

“Bằng không... Em nghỉ việc để đến Lục Bắc, hoặc tôi trở về lại Châu Thành. Nhưng theo đuổi người ta thì không thể bắt người đó nghỉ việc để đi theo mình, chỉ còn trường hợp thứ hai thôi”

Bình tĩnh lại! Bình tĩnh lại! Nếu không mày sẽ chết vì loạn nhịp tim đấy!

Bạch Nhược Hạ cố trấn an bản thân. Cô vô thức lùi về sau nhìn anh. Thế Cảnh bước tới nắm lấy cổ tay cô, ôn nhu nói: “Tôi nghĩ kỹ rồi, mười năm qua tôi tự ngược đãi bản thân chẳng phải là vì em? Bây giờ em đã đứng trước mặt tôi, tại sao tôi vẫn tự dằn vò mà không nắm bắt cơ hội tìm lại hạnh phúc?”

Anh cúi xuống áp mặt gần với mặt cô đang ngước lên trong gang tấc, mặc cho người xung quanh có nhìn hay không.

“Bạch Nhược Hạ, mười năm trước tôi đã để em rời xa tôi. Nhưng mà bây giờ, em dám rời xa tôi nửa bước, tôi sẽ sang bằng con đường phía trước của em, xem em còn đi được không?”

Nhược Hạ cảm nhận được hơi thở thơm mát của Thế Cảnh, cô biết được khoảng cách này rất gần, biết được đây là thật. Phải làm sao đây? Tim cô rộn ràng nhảy múa lên vì hạnh phúc, khóe mắt cô ướt ướt nhìn anh.

“Thế Cảnh, những lời anh nói là sao?”

Thế Cảnh nhíu mày “Mười năm chỉ là con số đối với em thôi sao? Bạch Nhược Hạ, em cần bao nhiêu năm để có thể trưởng thành?”

Nhược Hạ ngượng đỏ mặt, cô cúi đầu xuống, lí nhí “Đâu phải người trưởng thành thì cái gì cũng hiểu”

Thế Cảnh phì cười vì cô. Nụ cười này đã từ bao giờ không còn thấy. Anh nắm tay Nhược Hạ kéo đi.

“Chúng ta đi đâu?”

“Tôi vừa xuống máy bay, chưa ăn gì cả”

22. Chương 21: Em Không Có Quyền Từ Chối

Phải làm sao đây? Thật sự quá nhanh. Anh ấy là một người đàn ông tốt, có bao người phụ nữ trẻ đẹp vây quanh. Tại sao phải thiệt thòi vì mình? Có quá nhiều thứ thật sự không thể như ngày xưa. Mình có còn là Bạch Nhược Hạ mà anh ấy cần? Nhờ đâu, khi quay lại, anh ấy nhận ra không hợp, vậy thì phải làm sao?

Bạch Nhược Hạ nhìn ra ngoài cửa của xe, lòng cô vừa hân hoan vừa hỗn độn với mớ suy nghĩ. Cô không biết phải làm gì mới phải.

“Thế Cảnh”

Thế Cảnh rất hiểu những gì cô nghĩ. Anh lên tiếng “Có thể ăn xong rồi mới nói không?”

Nhược Hạ gật đầu.

Trong suốt bữa ăn, Nhược Hạ suy nghĩ rất nhiều. Cô không thể cứng nhắc như vậy, không thể chạy trốn tình cảm của mình nữa. Phải đối diện thôi.

Khi lên xe để trở về, Nhược Hạ có một thắc mắc không nhịn được liền hỏi “Chẳng phải anh không đi xe về sao?”

Thế Cảnh gật đầu “Xe này tôi mua, để trong bãi, khi về đây có mà đi”

Nhược Hạ im lặng không có ý định nói chuyện mà lúc trước khi ăn định nói. Thế Cảnh cũng không hỏi. Vậy là câu chuyện chưa nói được đưa vào lãng quên. Đi một đoạn, anh lên tiếng “Địa chỉ nhà của em?”

“Khu phố D, đường P51, nhà số 156...”

Thế Cảnh hơi khựng lại một tí, anh nhíu mày lo lắng, rồi quay sang nhìn cô.

“Khu đó...”

Nhược Hạ hiểu ý, cô mỉm cười, nhẹ giọng nói “Khu đó từ 5 năm trở lại đây đã rất an ninh”

Chiếc xe dừng lại trước nhà cô. Anh đưa mắt nhìn qua một chút, thấy ngôi nhà rất nhỏ.

Tại sao cô ấy phải đến nước này?

Nhược Hạ lí nhí hỏi “Thế Cảnh, thật ra...”

“Thật ra thời gian tới tôi sẽ đảm nhiệm giảng dạy ở đại học Châu Thành. Đến khi lên hình xong cũng kết thúc kỳ dạy, tôi trở lại Lục Bắc tiếp tục công việc”

“Ý em không phải vậy mà”

“Tôi biết. Nhưng em không cần nói ra. Em không có quyền từ chối người đang nắm giữ chìa khóa của em và có ý định sẽ mở khóa giúp em”

Nhược Hạ giật mình nhìn anh.

Anh ấy còn nhớ sao?

“Bạch Nhược Hạ, tôi sắp tới giờ bay rồi, em tính ngồi trong xe tới bao giờ?” Thế Cảnh hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Có chút bối rối, Bạch Nhược Hạ lúng túng mở cửa để bước ra. Anh nắm lấy cổ tay cô, Nhược Hạ quay đầu lại nhìn anh. Tim cô lại đập liên hồi, trong không gian chật hẹp lại yên tĩnh thế này, cô chỉ nghe thấy tiếng của hơi thở và tiếng tim đập.

Im lặng trong vài giây, Thế Cảnh ôn nhu nói: “Chúc ngủ ngon”

Nhược Hạ cười ngượng, cố nói ra hai chữ “Ngủ ngon”

Đêm khuya trong căn phòng nhỏ, Nhược Hạ trần trọc mãi không ngủ được. Cô lăn qua lăn lại trên chiếc giường nhỏ của mình. Lật người qua rồi lật người lại, mãi vẫn không thể chợp mắt.

Đêm nay vì thức ăn chưa tiêu hóa hết nên khó ngủ? Hay vì lí do gì?

Quyết định bật tung người dậy, Nhược Hạ tựa cằm trên đầu gối thở dài. Tâm tư cô đang bị khuấy động chẳng phải là vì Thế Cảnh sao?

Trong đầu cô hiện ra toàn là hình ảnh của Thế Cảnh lúc chiều. Những lời anh nói theo đó mà bao trùm lấy tâm trí cô.

Một đêm mất ngủ, Bạch Nhược Hạ xuất hiện ở đài truyền hình với vẻ mặt ủ rũ. Trong phòng làm việc, cô len lén ngáp một cái. An Tuệ nhìn thấy, hỏi vài câu quan tâm “Nhược Hạ, đêm qua cậu mất ngủ à? Sao thế? Hay là ốm rồi?”

Nhược Hạ một tay chống cằm, một tay đặt lên bàn, ủ rũ nói “Không có gì đâu, cậu đừng quan tâm”

An Tuệ càu nhàu “Cậu đó, sống một mình phải biết lo cho bản thân, không được hời hợt quá đấy. Cũng may là cậu độc thân chứ nếu không, tôi còn tưởng cậu...”

Nhược Hạ nhắm mắt lại mặc cho An Tuệ đang nói với mình. Thấy vậy An Tuệ đứng lên rời ghế để đi ra ngoài lấy tin. Nhược Hạ cảm thấy công việc hiện giờ hơi nhàm chán, cô vừa định gục xuống bàn để ngủ một lát thì có một cô gái chạy vào nói lớn để thông báo “Giám đốc tập đoàn đá quý FvF bị tố cáo tội cường hiếp, hiện đang bị cấm vận, mọi người nhanh chân lên đi lấy tin”

Bạch Nhược Hạ nghe tin xong liền tỉnh ngủ hẳn ra.

Giám đốc của FvF cô còn lạ gì nữa, chẳng phải là Tạ Hoàn hay sao?

Không nghĩ nhiều, cô đứng lên vội chạy đi cùng những phóng viên khác.

Rốt cuộc thì “đi đêm cũng có ngày gặp ma”. Nhược Hạ không lấy tin cũng không xuất hiện trước mặt anh ta, cô chỉ đứng từ xa nhìn cảnh tượng Tạ Hoàn bị cảnh sát áp giải đi, đèn flash chớp nháy liên hồi từ máy ảnh của các phóng viên bao vây.

Nhược Hạ thầm nghĩ nếu anh ta không ăn chơi, có lẽ đã là người đàn ông được nhiều phụ nữ thầm ao ước, ngưỡng mộ với sự thành đạt và vẻ ngoài tuấn tú đó. Dù là con đường anh ta đi đã được trải sẵn thảm đỏ, nhưng chí ít cũng có tài lãnh đạo.

Vì Elen sẽ thay thế vị trí của Thế Cảnh ở giảng đường ASC vào thời gian anh đến Châu Thành nên sau khi buổi giảng kết thúc, Elen cùng Thế Cảnh ở lại thảo luận một số vấn đề về bài giảng dạy sắp tới. Sau khi thảo luận xong, hai người cùng nhau ra về. Vô tình bị Tiểu Liên chặn đường lại.

“Thầy, em có thể nói chuyện riêng được không ạ?”

Elen tỉnh ý, không cần nói cũng tự tránh mặt. Sau khi Elen đi, Thế Cảnh lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

“Người hôm trước...”

Ánh mắt sắc lạnh, gương mặt điềm tĩnh, Thế Cảnh đứng thẳng lưng bỏ hai tay vào túi quần như một thói quen. Anh lạnh nhạt ngắt lời Tiểu Liên “Cô ấy là người yêu và tương lai sẽ là vợ thầy. Tiểu Liên, thầy nghĩ mình đã không có thái độ gì để khiến em phải hiểu lầm”

Nghe những lời này thì Tiểu Liên không còn gì để nói. Cô đã hiểu ra tất cả chỉ là do bản thân tự ngộ nhận, cô bỏ chạy sau dãy hành lang dài hun hút.

Chuyến bay từ Lục Bắc đến Châu Thành xuất phát muộn nên đến tận 9 giờ tối Thế Cảnh mới tới nơi. Anh lái xe đến nhà của Nhược Hạ, đứng bên ngoài nhìn vào, căn gác nhỏ phía trên vẫn sáng đèn. Anh bấm máy, gọi cho cô.

Sau khi người bên kia bắt máy, anh im lặng một lát rồi nói “Em chưa ngủ, hm?”

“Vẫn chưa?”

Đây là lần đầu tiên sau mười năm mà cả hai người nghe được giọng của đối phương qua điện thoại. Có chút nghẹn ngào và xúc động nên cả hai người đều im lặng một lát.

Sau đó Thế Cảnh lên tiếng “Ngủ sớm đi, sáng mai tôi đến sớm đón em”

“Đi đâu chứ?”

Ánh mắt vẫn luôn nhìn lên trên căn phòng sáng đèn nhà cô. Anh hơi nhúm mày “Đài truyền hình. Em không định đi làm?”

Không nghe phản hồi, anh biết là cô đang ngượng, chắc chắn là vừa tự gõ đầu mình. Anh trầm giọng “Ngủ ngon”

Sau khi tắt máy, anh ngược nhìn lên một lúc lâu rồi bước vào trong xe ngồi. Mãi cho đến khi ánh đèn điện trong phòng cô vụt tắt, khỏe môi anh cong lên rồi lái xe đi.

Khi Bạch Nhược Hạ hối hả chạy ra khỏi nhà trong bộ đồng phục của công ty, Thế Cảnh đưa tay lên nhìn vào đồng hồ. Kim đồng hồ chỉ điểm đúng 7 giờ.

Vào trong xe, anh nhíu mày, lên tiếng châm chọc cô “Tôi không hiểu tại sao đài truyền hình có thể trả lương cho em?”

Nhược Hạ lườm anh một cái, phát hiện ta mình quên đem một thứ. Cô rới rít muốn vào lấy nhưng xe đã chạy cách nhà một khoảng khá xa. Thế Cảnh nhếch môi cười, nhàn nhạt nói: “Chỉ là kính giả cận, cũng không phải là trang sức điểm tô cho khuôn mặt của em, không cần thiết phải đeo”

Tại sao anh biết món đồ mình để quên là kính giả cận?

“Sao anh biết kính giả cận?” Nhược Hạ tròn mắt hỏi.

Thế Cảnh nhin cười, lạnh nhạt đáp “Không cần thiết phải giải thích”

Mắt Nhược Hạ lóe lên một tia sáng “Hình như câu ”Không cần thiết” là của em, nếu dùng phải mua bản quyền”

“Câu này là khi học đại học tôi đã dùng. Là em đã lấy không của tôi, bây giờ đăng ký bản quyền lại bắt tôi mua?”

Bạch Nhược Hạ lục lại ký ức, trong đầu cô xuất hiện một câu nói của Thế Cảnh thời đại học khi cô cãi nhau với hội phó hội ẩm thực mà cô tham gia. Vì cô ta cũng theo đuổi Thế Cảnh nhưng bất thành nên luôn xích mích với Nhược Hạ, dù lúc đó Nhược Hạ vẫn chưa theo đuổi thành công.

“Khi cuộc tranh luận lên đến đỉnh điểm, người ta đã không muốn nghe, em càng nói chỉ càng sai. Không cần thiết phải giải thích”

Bạch Nhược Hạ không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi trong xe để anh đưa đến đài truyền hình.

23. Chương 22: Trời Sinh Một Cặp [Đề Nam - Elen]

Cái nắng gay gắt của buổi trưa nóng rát cả da khiến cho người dân Lục Bắc phải khó chịu vì chưa từng có nhiệt độ như thế này bao giờ.

Elen đi từ phòng thực hành của trường đại học ASC xuống thì bắt gặp Đề Nam ở dãy hành lang. Anh mang đôi giày vans trắng, áo sơ mi trắng và quần jeans xanh bạc pha chút bụi bặm phong trần rất có sức hút với dáng người to cao của anh. Nụ cười tình nghịch ấy của anh khiến cho các sinh viên nữ nháo nhào lên. Nhưng mang lại cho Elen một cảm giác rằng sắp có điềm chẳng lành.

Cô coi như không thấy mà cố tình bước đi ngang qua luôn. Bất ngờ bị Đề Nam nắm lấy cổ tay lại.

Quả là biết chọn địa điểm gây sự.

Giữa bao nhiêu sinh viên còn đang ở đây đã bị anh ta làm cho chú ý, nếu tranh cãi mất mặt với anh thì càng gây chú ý hơn. Elen đành phải nhượng bộ. Cô mỉm cười ôn hòa, nụ cười gây sát thương cho trái tim bao đàn ông, không thể ngoại trừ Đề Nam.

“Đề đại thiếu gia là cố ý đến tìm em ư?”

Đề Nam ghé sát lại bên tai cô “Em thật biết hỏi thừa”

Lúc này khoảng cách giữa hai khuôn mặt đã gần trong gang tấc. Elen nghiêng rằng nói “Anh có muốn ăn đòn không? Buông tay ra”

Đề Nam nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi lại nói “Em nhìn xem, đây là khu C, bao nhiêu người ở đây đều là học trò của em, em mà làm bậy thì mất mặt biết mấy. Huống hồ em không đánh lại anh”

Elen âm ức đành giữ hòa khí. Cô vờ mỉm cười nhã nhặn.

“Giờ này anh không ở nhà hàng, tối đây làm gì?”

“Dù sao đầu bếp cũng toàn là học trò giỏi của em và Thế Cảnh, huống gì thực đơn hôm nay đã chỉnh sửa, không cần anh cũng được”

“Có chuyện gì nói luôn đi. Sau giờ trưa em còn tới công ty”

“Đi theo anh”

Đề Nam kéo Elen đi trước con mắt của bao nhiêu sinh viên. Trong số bọn họ có vài người không nhận được liền thốt ra một câu “Trời sinh một cặp a~”

Là đi xem bộ phim tình cảm đang chiếu dạo gần đây.

Hình ảnh rất đẹp, màu sắc hài hòa. Nội dung phim đậm chất thực tế nhưng cũng không thiếu đi sự lãng mạn của người yêu nhau. Khi trên màn hình xuất hiện cảnh nữ chính hiểu lầm nam chính đã có tình cảm với người khác nên tự rời bỏ. Nam chính cứ thế lặng lẽ âm thầm chờ đợi. Trong ánh sáng lờ mờ của rạp chiếu phim, Đề Nam nhìn thấy sự cảm thông trong ánh mắt của Elen đối với nữ chính kia.

Sau đó, khi biết sự thật. Nữ chính ôm lấy nam chính, cô nói hóa ra tất cả chỉ là hiểu lầm. Hóa ra cô đã đánh mất thời gian lẽ ra phải hạnh phúc bên anh. Rốt cuộc thì chỉ cần một lời nói là họ đã không mất nhiều thời gian như vậy. Hóa ra chỉ đơn giản như vậy. Nam chính chỉ khẽ cười rồi xoa đầu nữ chính, trong ánh mắt đầy hạnh phúc.

Bàn tay Elen có hơi cử động ngón tay, có thể vì nhìn thấy mình trong bộ phim mà cũng có thể vì hơi lạnh được tỏa ra của rạp chiếu. Bàn tay to lớn của Đề Nam đã nắm lấy đôi tay của Elen đang để trong lòng.

Khi hết phim, Đề Nam vẫn nắm lấy tay Elen bước ra khỏi rạp. Anh ôn nhu nói với cô: “Elen, bọn họ cũng giống chúng ta”

Elen buông tay ra, dứt khoát nói: “Không giống”

Đề Nam lại nắm lấy tay cô thật chặt “Em không tin là đã hiểu lầm anh sao?”

“Được. Vậy anh giải thích xem”

“Hôm đó quả thật anh đi với cô ấy nhưng không xảy ra chuyện gì cả. Người anh yêu cũng chỉ có em, từ khi yêu em, anh cũng không qua lại với ai khác” Đề Nam ra sức giải thích.

“Những lời đó ai nói cũng được” Elen bỏ đi.

Đề Nam gọi tên Elen, cô dừng bước. Anh đứng sau lưng cô, dịu dàng nói.

“Tất cả lỗi lầm, anh nhận hết. Là anh sai, là anh không đúng... Elen, thật ra anh muốn giải thích với em lâu rồi, nhưng sau hôm đó em đi nước ngoài, anh không liên lạc được. Sau khi về nước, em nói là em sẽ kết hôn. Anh nghĩ mình nên chúc cho em hạnh phúc nên không dám mở lời để nhắc chuyện cũ. Nhưng anh lại phát hiện, em chỉ gạt anh thôi, em không hề kết hôn. Lúc đó anh thật sự vui mừng, anh không nhớ là bộ dạng đáng cười của anh lúc đó như thế nào nữa” ánh mắt của Đề Nam trở nên ảm áp, khóe môi hơi cong lên hiện dụ.

Khóe mắt Elen giật giật, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, không biết là Đề Nam sẽ nói đến chuyện này.

“Elen, cô gái hôm đó là Tiểu Vũ, em không nhận ra sao?”

Tiểu Vũ? Cô gái ấy là Tiểu Vũ sao? Là em họ của anh ư? Sao có thể?

Khóe mắt cay cay, Elen cảm thấy câu nói này như nặng ngàn cân đang đè lên người mình. Cô cảm thấy chân mình như không đứng vững nữa rồi. Cô lặng im người nghe anh nói tiếp.

“Hôm đó anh đưa Tiểu Vũ ra sân bay, chờ đến giờ Tiểu Vũ lên máy bay anh mới về, không ngờ là em tới tìm anh và hiểu lầm. Elen, đêm đó anh đã giữ em lại, nhưng vì không biết là em hiểu lầm chuyện anh đi với Tiểu Vũ nên không thể giải thích. Lúc đó anh đơn thuần chỉ nghĩ là chúng ta đã chia tay, có lẽ là em tới tìm anh như trước đây nên anh đã xin lỗi chuyện chúng ta cãi nhau trước đó... Elen... Anh thật sự không thể mất em. Chúng ta quay về như xưa, được không?”

Đề Nam từ từ bước tới gần Elen hơn rồi xuất hiện trước mặt cô. Anh nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Elen, anh yêu em”

Câu nói “anh yêu em” này của Đề Nam khiến cho nước trong đáy mắt chực tuôn ra. Trái tim cô đập loạn xạ, hơi thở gấp gáp, cổ họng nấc nghẹn không thể nói gì. Đột nhiên cô nhận ra bản thân mình đã quá yếu mềm, chỉ vì một chút hiểu lầm đã không dám đối diện mà chạy trốn tình cảm của mình suốt hai năm.

“Elen” tiếng Đề Nam gọi nghe sao nhẹ nhàng mà chứa chan yêu thương khiến tim cô như vỡ ra “Chúng ta đừng xa nhau nữa, có được không?”

Elen choàng tay ôm lấy anh, đầu tựa vào khuôn ngực vạm vỡ của anh mà gật đầu. Cô nhận ra bản thân của cô không hề mạnh mẽ như cô tưởng. Thật ra cô chỉ vờ mạnh mẽ khi đối diện với anh mà thôi.

Đề Nam hôn nhẹ lên đỉnh đầu của cô, đôi mắt của anh đã đỏ từ bao giờ. Tim anh cũng đã hòa cùng nhịp đập với cô, anh cảm thấy giây phút này còn hạnh phúc hơn lúc tổ tình thành công với cô. Anh dịu giọng.

“Elen, em thật trẻ con đấy, rất biết không nhẽo”

“Anh còn dám đùa với em” cô đánh một cái lên ngực anh nhưng vẫn ôm thật chặt.

“Cô Elen, từ nay có chuyện gì xin hãy nói rõ cho tại hạ biết, không được giấu giếm” Đề Nam lại không chịu yên phận mà tiếp tục nói.

“Đáng ghét” Elen buông anh ra rồi bỏ đi.

Đề Nam cười rồi chạy tới nắm tay cô cùng đi. Anh đưa tay lên xem đồng hồ, lại tiếp tục nói “Qua giờ trưa rồi, em không tới công ty sao? Vậy chúng ta đi Châu Thành xem bọn họ thế nào rồi”

“Thật ra em nói dối anh là tới công ty thôi”

“Anh biết là em nói dối mà. Đi Châu Thành thôi” Đề Nam kéo tay Elen chạy.

“Khoan đã. Em đang mang cao gót đấy. Nhưng mà tới đó phá chuyện bọn họ hả?”

“Anh thích như vậy mà” Đề Nam cười ha hả.

24. Chương 23: Bởi Vì Anh Yêu Em

Là vào một buổi chiều, khi hoàng hôn đang dần buông xuống, ánh nắng còn vương lại phủ lên một màu vàng kim trải dài trên con đường ven biển. Mặt biển cũng lấp lánh đón những ánh nắng cuối ngày rất đẹp, rất bình yên.

Chiếc xe ô tô mui trần chạy lướt qua mang theo một làn gió mát của biển thổi vào, cảm nhận được mùi vị của cát, của biển, hương của cây, của hoa bên đường, một loại hương vị cho thấy đã gần tới biển.

Nhược Hạ hít một hơi sâu để thưởng thức cái cảm giác thoải mái này. Cô quay sang nhìn người lái xe, gương mặt anh được ánh nắng chiếu lấp lánh rất đẹp. Trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác rất đối bình yên và ấm áp.

Nhưng đang đi đâu đây? Anh chạy tới kéo tay cô đưa lên xe rồi lái thẳng đến đây không nói lời nào.

Nhược Hạ quay sang hỏi anh “Chúng ta đến đây làm gì?”

“Nhược Hạ, vào ngày sinh nhật em muốn đi đâu?”

“Sinh nhật ư? Chẳng phải đã qua rồi sao? Nhưng mà đi đâu nhỉ?... A... Em muốn được ăn tối cùng anh ở trên đỉnh núi Nam Vu của Lục Nam. Ở đó rất đẹp, cùng ăn với người mình yêu thì tuyệt còn gì bằng”

“Chỉ vậy thôi?”

“Khá xa đó”

“Năm sau, khi anh ra trường sẽ đưa em đi”

“Nói phải giữ lời đó”

Những ký ức ấy hiện hữu rõ trong trí nhớ của anh, nhắm mắt lại là có thể nghe thấy giọng nói lãnh lút của cô vang bên tai, nụ cười của cô hiện trong đầu. Cứ ngỡ mọi chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua, không ngờ khi mở mắt ra, tất cả đã vụt xa trong quá khứ.

Năm ấy khi cô mười chín tuổi, anh đã hứa năm cô hai mươi tuổi sẽ cùng cô đón sinh nhật ở núi Nam Vu, rốt cuộc đã không thể thực hiện. Những tưởng trong ký ức của anh mãi mãi chỉ có Bạch Nhược Hạ của năm mười chín tuổi. Mãi mãi không thể cùng cô đón sinh nhật của những năm sau đó. Rốt cuộc lời hứa năm xưa cũng có cơ hội thực hiện, rốt cuộc anh cũng có thể cùng cô nắm tay đến núi Nam Vu. Và sẽ cùng cô đón tiếp những lần sinh nhật sau này.

Thế Cảnh không trả lời Nhược Hạ. Chiếc xe cứ thế chạy mãi, chạy mãi một đoạn đường khá dài. Con đường trải dài thẳng lên tới khu du lịch Lục Nam.

Lục Nam là một hòn đảo lớn của Tuyên Lạc, được xây dựng làm khu du lịch với rất nhiều cảnh đẹp.

Khi tới nơi, bọn họ được một chiếc xe chuyên chở khách đưa lên núi Nam Vu.

Những ánh đèn thay nhau chuyển màu sau vài giây ngắn ngủi thấp sáng nơi này nhưng cũng u tối mờ ảo theo những màu đèn tối.

Có lẽ Thế Cảnh đã đặc chỗ trước nên khi tới, anh có đưa ra một loại thẻ V.I.P có tên của anh trong đó và được đưa đến một bàn. Khi ngồi ở vị trí này, có thể nhìn ra ngoài đằng xa là mặt biển được thấp sáng bởi con thuyền đèn khổng lồ đặt ở giữa. Ngay vị trí ngồi là một không gian lãng mạn và yên tĩnh.

Chiếc bánh kem năm tầng được làm rất tỉ mỉ có màu trắng và hồng, kem được vẽ ra loại hoa ly mà cô thích, mùi hương tỏa ra dịu nhẹ, thoang thoảng. Trên bánh có dòng chữ uyển chuyển mà rõ nét “Chúc mừng sinh nhật Bạch Nhược Hạ”

Khi đồ ăn được đưa lên bàn, Nhược Hạ mới phát hiện ra, trên đỉnh núi hiện giờ chỉ có hai người khách là cô và anh.

Nhược Hạ có hơi xúc động nhìn người đang ngồi trước mặt mình, trong ánh đèn dịu ảo cô thấy được khoe môi anh hơi cong lên, có lẽ đang cười.

“Thế Cảnh...”

“Bạch Nhược Hạ, chúc mừng sinh nhật”

Trái tim của Nhược Hạ như bị bóp chặt lại, đau nhói đến mức vỡ òa như một đứa trẻ. Trong nước mắt, cô hỏi anh rất nhiều điều.

“Tại sao bao năm qua đi mà anh vẫn nhớ những lời ấy? Tại sao anh lại không mặc kệ em đi? Tại sao lại yêu đến mức ngu ngốc như vậy? Em đã phụ anh cơ mà. Anh thật sự không để tâm chuyện cũ sao? Tại sao vậy? Anh nói em biết đi”

Thế Cảnh đã bước tới, đứng đó ôm cô từ bao giờ. Anh im lặng nghe những câu hỏi của cô. Trong thâm tâm của anh thật sự vẫn rất đau vì chuyện đã qua. Thật sự anh rất dễ tâm đến chuyện cô đã nói khi chia tay. Rất dễ tâm đến vấn đề cô kết hôn. Nhưng anh không muốn biết, anh sợ câu trả lời vì cô yêu Tạ Hoàn nên kết hôn với anh ta.

Lồng ngực của anh như bị đè nén, anh thật sự bị ngạt không thể thở nổi. Nhưng anh đã mỉm cười. Anh khẽ vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Vì anh yêu em. Bạch Nhược Hạ, bởi vì anh yêu em. Chỉ cần em nói, hiện tại em yêu anh. Thì tất cả những năm qua, anh không sao cả”

Nhược Hạ gạt đầu rất nhiều, cô nức nghẹn vì khóc “Thế Cảnh, em thật sự rất yêu anh, chưa bao giờ hết yêu anh”

Bạch Nhược Hạ không hề biết rằng, câu nói này của cô có tác dụng mạnh mẽ như thế nào đối với Thế Cảnh. Nó như một liều thuốc chữa lành hẳn vết thương mà suốt bao năm qua anh phải chịu đựng.

Nhược Hạ vì khóc nhiều mà ôm anh ngủ từ lúc nào. Sau khi xuống tới khu nghỉ dưỡng, Thế Cảnh bế cô vào phòng rồi đặt lên giường. Anh khẽ hôn lên trán cô, ngồi bên cạnh, khoảng cách rất gần, anh lại thấy nhói nhói lòng khi nghĩ đến Tạ Hoàn. Nghĩ đến những ngày cô và hắn ta đã từng hạnh phúc.

Tại sao em lại ly hôn? Hai người có hạnh phúc không? Anh ta có đối xử tốt với em không?

Thế Cảnh khẽ vuốt tóc cô. Anh ngồi im lặng nhìn cô ngoan ngoãn nằm trong chăn ngủ như một đứa trẻ.

Bước ra ngoài gọi một nhân viên nữ phục vụ vào thay quần áo cho cô. Sau khi xong anh mới yên tâm trở về phòng của mình.

Ánh sáng dịu nhẹ chiếu sáng căn phòng V.I.P rộng lớn của khu nghỉ dưỡng. Gió biển thổi vào làm tung bay rèm cửa sổ, mang theo dư vị của hương biển vào căn phòng. Nhược Hạ mơ màng mở mắt ra, đầu cô hơi choáng, cảm nhận được đôi mắt mình hình như đã sưng húp lên. Cô nhìn quanh phòng rồi nhìn lại chiếc giường đang nằm, hoàn toàn xa lạ.

Đồng hồ treo trên tường đã chỉ điểm là tám giờ.

Nhược Hạ tung chăn dậy, nhìn thấy mình đang mặc đồ ngủ của khách sạn. Cô hốt hoảng cố nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Cô chỉ nhớ được là mình đã khóc rất nhiều và rồi... Tất cả sau đó thì mù tịt, không thể nhớ được gì.

Lúc này Thế Cảnh đang ngồi cùng Đề Nam và Elen ở sảnh lớn có thể nhìn ra biển để uống cà phê.

Thế Cảnh nhìn mười ngón tay đan vào nhau của hai người đối diện mà mỉm cười. Anh trầm giọng.

“Đề đại nhân à, phải chăm sóc tốt cho em gái tôi đấy. Cô ấy mà đau lòng vì cậu lần nào nữa, cậu nhất định sẽ không yên thân đâu”

“Cô ấy từ bao giờ là em gái cậu chứ?” Đề Nam hất cằm hỏi.

Thế Cảnh khẽ nhếch môi, lạnh nhạt nói: “Dạo trước chẳng phải cậu nói với Nhược Hạ, Elen là em gái tôi?”

Elen bụm miệng cười, chợt nhớ đến Nhược Hạ nên hỏi Thế Cảnh “Nhược Hạ đâu? Chẳng phải anh nói hai người đang ở đây sao?”

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo gọi ngay. Thế Cảnh bắt máy, giọng trầm ấm “A lô, Nhược Hạ”

Người bên kia điện thoại ngượng ngùng nói “Thế Cảnh, anh đang ở đâu? Đêm qua...”

Thế Cảnh nhàn nhạt trả lời “Bọn anh đang ở sảnh. Em thay đồ đi, anh lên liền”

“Dạ” Nhược Hạ tắt máy.

Thế Cảnh gõ cửa phòng. Nhìn thấy Thế Cảnh, Nhược Hạ cúi đầu ngượng ngùng hỏi “Đêm qua... Đã xảy ra chuyện gì?”

Thế Cảnh khoanh tay trước ngực nhìn cô, ánh mắt tình nghich, anh giễu cợt “Bạch tiểu thư à, cô có biết tôi đã chuẩn bị buổi tiệc lãng mạn đó như thế nào không? Vậy mà cô khóc nức nở rồi ngủ luôn. Tôi đang nghi ngờ đây không phải là phụ nữ hai mươi chín tuổi”

Nhược Hạ ngượng đỏ mặt không biết nói gì. Nhìn thấy Thế Cảnh vẫn đứng đó nhìn mình, cô lên tiếng “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đề Nam và Elen đang đợi chúng ta, đi thôi” Thế Cảnh đưa tay ra cho Elen nắm lấy.

25. Chương 24: Bữa Ăn Do Cô Ấy Nấu

Ngồi trên ghế ở bờ biển, nhìn ra xa thấy Elen và Đề Nam tay trong tay đùa giỡn trên bãi cát trắng mịn ở phía trước rồi lại nghịch nước cùng nhau, Nhược Hạ mỉm cười dịu dàng thâm ngưỡng mộ bọn họ. Phải chăng nếu không xa cách lâu ngày, cô và Thế Cảnh cũng vui vẻ như vậy?

Cô quay sang nhìn người đang nằm thư giãn bên cạnh, thần sắc của anh có phần thoải mái.

Thấy Nhược Hạ nhìn mình, anh ngồi dậy, trầm giọng hỏi “Em đang nghĩ gì?”

“Anh xem, tình yêu của bọn họ thật đáng ngưỡng mộ”

Thế Cảnh hơi khựng lại, anh nhìn hai người ở xa xa trước mắt kia rồi quay sang nhìn Nhược Hạ, anh trầm ngâm một lát. Mặt anh dờ ra, giọng nói tự tin.

“Tại sao phải ngưỡng mộ? Em nên biết tự hào khi có anh chứ? Anh đã chờ em mười năm đấy”

Nhược Hạ mỉm cười, trong ánh mắt thoáng buồn.

“Thế Cảnh... Giá như năm đó không xảy ra nhiều chuyện”

Thế Cảnh nhìn xa xăm ra bờ biển cuộn sóng ngoài kia, anh nhận ra trong lòng mình giờ đây đã không còn để tâm đến chuyện quá khứ. Anh vươn tay ra ôm bờ vai cô cho đầu cô tựa vào vai anh. Anh khẽ giọng nói: “Chuyện đã qua, hãy lấy nó để trân trọng hiện tại, em đừng nghĩ nhiều”

Elen từ xa chạy lại kéo tay hai người ra nô đùa cùng. Bốn người như quay trở lại của thời trẻ, bỏ hết mọi ưu phiền mà nô đùa với nhau, những nụ cười thật rạng rỡ hiện trên gương mặt đẹp xuất chúng của bọn họ.

Quý một trôi qua nhanh chóng, quý hai, chương trình ẩm thực có sự góp mặt của đầu bếp trứ danh TC do đài truyền hình VMT thực hiện nhanh chóng quay xong.

Vậy là công việc ở Châu Thành đã hoàn tất, Thế Cảnh phải trở lại Lục Bắc để tiếp tục công việc của mình.

Anh ngày càng bận rộn hơn vì Elen và Đề Nam đã lên kế hoạch kết hôn trong năm nay nên bọn họ không còn thời gian giúp cho anh trong công việc mà trước nay họ đảm nhiệm.

Đang lay hoay trong bếp kiểm tra định kỳ tay nghề của các đầu bếp phụ thì điện thoại di động đổ chuông.

Là Nhược Hạ.

Thế Cảnh nhanh chóng bắt máy.

Chưa gì đã nghe được âm thanh vui vẻ của người bên kia “Thế Cảnh, chương trình ẩm thực của chúng ta có lượt xem cao nhất trong các chương trình cùng khung giờ. Phản hồi từ khán giả về anh cũng rất tốt. Bọn họ còn nói đẹp trai như vậy mà ngày đêm phải ở trong bếp thật là lãng phí...”

Thế Cảnh không nói gì, chỉ ậm ừ qua loa rồi trầm giọng hỏi “Lãng phí? Em có thấy vậy không?”

Bạch Nhược Hạ đỏ mặt nhưng cao hứng nói “Đúng là có hơi lãng phí”

Thế Cảnh nham nhở nói mà không nhìn hoàn cảnh xung quanh “Em biết là lãng phí sao còn không mau tận dụng tài nguyên của anh?”

Câu vừa nói ra, ánh mắt của các đầu bếp phụ đều đổ dồn vào vị đầu bếp đại nhân mà bọn họ tôn sùng. “Tài nguyên của anh” mà bếp trưởng nói là ý gì? Trong đầu mỗi người đều lóe lên đồng nhất một ý nghĩ. Hình tượng lãnh đạm đi đâu rồi, tại sao bếp trưởng của bọn họ lại có thể nói những lời này với nữ nhi? Thế Cảnh mặt trầm tĩnh nhìn bọn họ, ánh mắt tựa như muốn nói “hiểu thời thế mới là người giỏi, còn không mau lui ra”. Lập tức các ánh mắt ấy chuyển hướng, mỗi người đều quay về làm công việc của mình như rất hiểu vị bếp trưởng của mình.

Thế Cảnh bước ra ngoài chờ nghe Bạch Nhược Hạ nói tiếp. Nhưng chưa gì đã nghe giọng vợ vã của cô “Thế Cảnh, em phải đi lấy tin rồi, tạm biệt” sau đó là chuỗi dài tút tút.

Không ngờ bây giờ có thể nhận được những cuộc gọi ngắn ngủi nghe cô nói về thành tích công việc, rồi lại phải tắt máy để đi làm nhiệm vụ. Đối với anh, cuộc gọi như thế lại có ý nghĩa lớn biết bao. Khóe mắt anh cong lên vì cười, trong ánh mắt hiện lên rõ sự hạnh phúc.

Bạch Nhược Hạ cầm chiếc điện thoại đã tắt trên tay ngăn người ra một lúc, tự hỏi bản thân “Vừa rồi anh ấy nói tài nguyên gì nhỉ?”

An Tuệ ngồi kế bên giục “Cậu không nhanh chân đi lấy tin còn ngồi đó mơ mộng gì hử, Bạch Nhược Hạ?”

Nhược Hạ cười một cái rồi vớ chiếc ba lô đứng lên đi lấy tin.

Đến giờ tan tầm, Thế Cảnh trở về căn nhà rộng lớn của mình chợt nhớ đến Nhược Hạ “Cô ấy đang làm gì?”

Anh liền lấy điện thoại ra gọi cho cô. Sau một hồi đổ chuông cô mới bắt máy. Nghe được giọng của cô, bao mệt mỏi đều tan biến nhanh chóng, khóe môi anh cong lên.

“Em đang làm gì đó?”

“Đi siêu thị mua chút đồ ăn”

Thế Cảnh liền đưa tay lên xem giờ rồi ôn nhu nói “Anh tắt máy trước” không đợi phản ứng của Nhược Hạ anh đã vội tắt máy rồi lao vào phòng tắm.

Bạch Nhược Hạ ngăn người ra, tự hỏi “Hôm nay anh ấy sao vậy nhỉ? Có khi nào do làm việc nhiều quá nên căng thẳng không?”

Bạch Nhược Hạ tiếp tục đẩy xe hàng đi chọn thức ăn cho một tuần. Sau khi trở về nhà, nấu nướng xong lại đi tắm rửa, cả quá trình cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Bing boong! Bing boong!

Ai lại tới giờ này?

Nhược Hạ bước ra mở cửa. Ấp vào mắt mình là một nam nhân đang nở nụ cười làm tan chảy trái tim cô.

Giờ này rồi anh còn đến đây?

Trong lòng rõ là vui như trẻ hời nhưng cô lại điềm nhiên hỏi một câu.

“Vé máy bay từ Lục Bắc đến Châu Thành là bao nhiêu nhỉ?”

“Khá rẻ” anh cười tít mắt.

“Với số tiền lương của em, chỉ cần hai lượt đi, hai lượt về là cả tháng phải tính toán chi tiêu cần kiệm lại. Vậy mà cả tháng nay anh đã tới nhà em chín lần, tổng thể anh đã đi hết mười tám lượt. Anh nói xem, có phải nhà hàng anh làm ăn rất tốt, vừa hay anh lại không biết chi số tiền đó vào đâu?”

Thế Cảnh không bận tâm những lời đó là đang trách hay hờn dỗi. Anh xoa xoa bụng, nói: “Anh đói”

“Anh biết canh giờ lắm” Nhược Hạ phì cười để Thế Cảnh vào nhà.

Sau khi yên vị ở bàn ăn, Nhược Hạ nhìn Thế Cảnh rồi lại nhìn những món ăn mình làm, lại tiếp tục nhìn Thế Cảnh, có vẻ không tự tin, giọng nhẹ nhàng.

“Hay là ra ngoài ăn đi”

Thế Cảnh đang gấp món rau xào định cho vào miệng liền nhìn Nhược Hạ, rau vẫn chưa ăn, miệng vẫn đang mở, ánh mắt hờn dỗi.

“Không được!”

Nhược Hạ tròn mắt nhìn anh, vẫn dụ giọng “Nghe nói em nấu không được ngon, đừng có hối hận”

Nghe nói? Ai nói? Cô ấy đã nấu cho ai ăn? Tạ Hoàn ư?

Thế Cảnh có chút không vui nhưng không nói gì, anh vẫn ăn dù món rau xào thì mặn, món canh thì nhạt, món thịt kho lại vừa nhạt vừa ngọt. Anh nhíu mày nghĩ bụng “Khẩu vị của cô ấy kiểu gì vậy?” rồi lên tiếng châm chọc.

“Khẩu vị không tồi”

Nhược Hạ lườm anh rồi nói “Bếp trưởng đại nhân à, em chỉ là một tay gà mờ, làm sao dám nhận chứ”

Thế Cảnh lại trầm ngâm rồi nói “Trung thực là đức tính tốt”

Nói vậy là sao chứ? Nhược Hạ phụng phịu nhìn anh nhưng không tranh cãi với anh mà yên phận ăn tối. Ăn xong, anh rửa chén bát, cô ngồi ở bàn ăn ngắm dáng vẻ của anh. Trong mơ cô cũng không nghĩ có ngày này, rốt cuộc chuyện này lại là hiện thực.

Nhìn lại đồng hồ đã hơn chín giờ, cảm thấy thời gian bên anh trôi qua nhanh chóng, Nhược Hạ buộc miệng hỏi “Mấy giờ anh lên máy bay trở lại Lục Bắc”

Thế Cảnh lau tay xong bước tới ngồi đối diện cô, cười tíu mắt “Chuyến bay cuối cùng của hôm nay đã quá giờ”

Nhược Hạ tròn mắt.

Quá giờ?

Vậy là anh ở lại. Mà sẽ ở đâu?

Nhược Hạ còn chưa kịp lên tiếng thì Thế Cảnh vờ vịt giả bộ xụ mặt tiếp tục nói “Anh cũng hết cách rồi. Đêm nay đành ở lại vậy”

Nhược Hạ nhìn anh đề phòng “Không phải sẽ ở lại nhà em chứ?”

Thế Cảnh vẫn tiếp tục giả bộ liền gật đầu “Không phải em tính đuổi anh đó chứ?”

Nhược Hạ chớp chớp mắt, nuốt nước bọt, cảm thấy ù ù tai.

Ồ lại? Anh ấy nói...

Nhược Hạ trầm ngâm một lát, cô đành chấp nhận cho Thế Cảnh ở lại đêm nay.

26. Chương 25: Bếp Trưởng Đại Nhân Cầu Hôn

Tình hình thật khó xử, nhà chỉ có một giường ngủ, không thể để cho Thế Cảnh ngủ ngoài sô pha, Nhược Hạ đành nhường lại phòng mình cho anh. Thế Cảnh lại không chịu cho cô ngủ ở sô pha, nhưng anh cũng không chịu một mình ngủ ở ngoài nơi lạnh lẽo ấy. Rõ ràng là có ý đồ! Hai người giằng co mãi, cuối cùng cả hai nằm chung trên giường.

Trong ánh đèn hồng dịu nhẹ yếu ớt của chiếc đèn ngủ, Thế Cảnh nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cô. Anh sát tới bên cô, choàng tay qua ôm người cô. Anh nhắm mắt, giọng nói khàn đặc đầy nam tính và ẩn ý.

“Anh thủ thân như ngọc suốt ba mươi năm nay, chỉ mình em mới được thưởng thức thôi đấy”

Nhược Hạ nghe vậy ngượng đỏ mặt, trong trường hợp này muốn hiểu lảng sang ý khác cũng không thể. Cô lầy chần che mặt mình nhưng bị ai đó kéo chần xuống, lại nghe ai đó thì thầm bên tai.

“Anh rất chính nhân quân tử, chỉ khi có sự đồng ý bằng không anh sẽ yên phận, em có thể yên tâm mà ngủ rồi chứ?”

Nhược Hạ nhìn anh có vẻ dăm chiêu, khoảng cách rất gần, cô đang nằm trọn trong vòng tay của anh. Cảm giác chân thật, hoàn toàn không phải mơ. Cô vùi đầu vào khuôn ngực khỏe khoắn của anh.

Một lúc sau, đôi môi mát lạnh của ai đó cố tình chạm vào môi anh. Thế Cảnh mở mắt ra, nhìn thấy Nhược Hạ đang nhắm nghiền mắt hôn mình, trong người anh dâng lên ngọn lửa hừng hực. Suốt mười năm khát vọng về hạnh phúc bên cô, anh không thể tiếp tục kiềm chế bản thân mình. Nụ hôn trao nhau thật say đắm, cử chỉ anh trao cho cô cũng nhẹ nhàng và âu yếm, đốt cháy đi sự tổn thương mà Tạ Hoàn đã hành hạ cô khi xưa. Và rồi... Chuyện gì phải đến cũng sẽ đến.

Sáng hôm sau Thế Cảnh dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho hai người xong đầu vào đó rồi vào trong phòng để đánh thức Nhược Hạ. Thấy cô cuộn tròn trong chăn ngủ vẫn rất say, anh đứng đó như tượng đài. Nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ, nếu không gọi dậy thì cô sẽ trễ làm mất, nhưng nếu gọi dậy thì cũng đã trễ, anh đành khoanh tay chờ mắt để cô ngủ tiếp. Dù sao anh cũng mong cô nghỉ việc để đến Lục Bắc.

Suy đi nghĩ lại, công việc này cô ấy rất thích, không thể nói nghỉ là nghỉ được. Thế Cảnh đành bấm bụng vào trong gọi cô dậy.

Nhược Hạ nheo mắt nhìn anh vẫn không sao mở mắt ra nổi. Ai bảo đêm qua anh cuồng nhiệt làm tận bốn lần chứ, đã vậy còn nói chuyện tới gần sáng. Nhược Hạ tiếp tục vùi mình vào chăn, đến khi nghe Thế Cảnh bảo là đã bảy giờ rồi thì cô mới hoảng hốt bật người ngồi dậy.

Thế Cảnh ra ngoài bàn ăn ngồi đợi cô.

Khi Nhược Hạ tỉnh táo, trang phục chỉnh tề bước ra thì đã quá trễ. Cô hối hả bước tới lấy giày thì Thế Cảnh nói vọng tới: “Dù sao cũng trễ rồi, ăn sáng đã”

Nhược Hạ quay lại nhìn anh, thấy cũng có lý, cô bước tới bàn ăn. Chợt nhớ ra chuyện gì, ánh mắt cô sáng rực rồi lại rủ rượi bù lu bù loa.

“Tại anh hết đấy. Hôm nay không phải đi làm, vội vã như vậy để đi đâu chứ?”

Mặt Thế Cảnh ngêh ra không hiểu gì, từ tốn hỏi “Sao không phải đi làm?”

Nhược Hạ buông hai chữ “Cuối tuần” nhẹ tựa mây bay nhưng đầy bi thương vì đang tiếc nuối giấc ngủ của mình. Thế Cảnh phì cười “Anh không có khái niệm cuối tuần”

Nhược Hạ long lanh ánh mắt nhìn anh “Vậy... Cuối tuần anh không đi giải trí với bạn bè? Không xem chương trình hay tin tức sao?”

Suốt những năm đó, anh không hề động đến những gì có liên quan đến truyền thông. Cơ bản bởi vì anh sợ, sợ rằng sẽ nhìn thấy tin của Giám đốc tập đoàn đá quý rồi vô tình nhìn thấy hình ảnh bên cạnh anh ta là phu nhân của anh ta, cũng tức là Bạch Nhược Hạ. Và anh cũng sợ rằng, Bạch Nhược Hạ sẽ không từ bỏ cơ hội làm phóng viên mà xuất hiện trên truyền hình.

Anh sợ phải nhìn thấy Bạch Nhược Hạ...

Anh sợ tìm mình sẽ lại đau nhói...

Anh tin rằng, tránh xa thông tin truyền thông là cách tốt nhất để quên được cô...

Nhưng anh đã lầm, càng chạy trốn, anh càng nhớ cô hơn...

Nhưng cũng nhờ như vậy, anh mới không quên được cô, mới có thể bên cô như ngày hôm nay.

Đáng!

Thế Cảnh không cần suy nghĩ liền đáp ngay “Không. Anh không dùng tivi cũng không lướt web”

“Có phải vì vậy mà anh không biết em là phóng viên?” Nhược Hạ cụp mắt xuống lí nhí.

Thế Cảnh không trả lời cũng coi như không nghe thấy. Anh cười rồi nói “Ăn sáng thôi”

Im lặng được một lúc, Thế Cảnh nhìn cô, nghiêm túc nói “Nhược Hạ, công việc này nếu không làm, có được không?”

Nhược Hạ ngược lên nhìn anh, ánh mắt đăm chiêu, mãi vẫn không nghe cô trả lời. Thế Cảnh lại nói “Xem như anh chưa hỏi”

“Tại sao anh lại hỏi như vậy?”

Thế Cảnh cười cười “Không có gì”

Đầu tháng tám, hôn lễ của Elen và Đề Nam cũng đã diễn ra rất êm đẹp. Khi trở về Châu Thành, Nhược Hạ lại nghĩ đến chuyện của mình và Thế Cảnh, cảm thấy như hiện tại rất tốt. Nhưng lại có phần lo lắng, không biết là Thế Cảnh đang nghĩ gì, mối quan hệ giữa hai người sẽ có kết thúc như thế nào.

Hôm đó đi lấy tin về, Nhược Hạ hòa mình vào dòng người tấp nập, nhìn thấy các cặp sánh đôi bên nhau cười nói. Chợt cô lại nhớ đến Thế Cảnh, không biết đến bao giờ mình mới được như thế.

Cô lấy điện thoại ra, lướt danh bạ, bấm vào số của Thế Cảnh. Giọng của Thế Cảnh rất ấm khiến cho Nhược Hạ càng nhớ anh hơn.

“Thế Cảnh... Khi nào chúng ta mới có thể ở bên nhau?”

Người bên kia im lặng, không thấy trả lời, cô chỉ nghe được tiếng xe cộ và tiếng người nói rất giống như nơi cô đang đứng. Nhược Hạ lại nói “Em rất nhớ anh!”

Anh mỉm cười, trầm giọng nói: “Nhược Hạ, chúng ta gặp nhau đi”

“Làm sao gặp được?”

“Chỉ cần em quay người lại”

Nhược Hạ hơi khó hiểu nhưng cũng làm theo lời anh nói, quay người ra sau.

Cũng chính khoảng cách này, ngày cô gặp lại anh sau bao năm xa cách, chỉ có thể nhìn nhưng không thể chạm. Bây giờ cũng khoảng cách như thế, một cảm xúc dâng trào, cô đã có thể chạy tới ôm anh thật chặt, không như lần trước đó. Những người đi ngang qua chỉ ngoảnh nhìn rồi lại đi, không ai quan tâm nhiều. Cứ thế, bọn họ ôm nhau rất lâu.

“Sao anh biết em ở đây?”

Thế Cảnh cười ranh mãnh nói “Anh đã cài đặt định vị trong người em”

Nhược Hạ lườm anh nhưng không nói gì nữa.

Thế Cảnh lấy từ trong túi ra một hộp hình vuông màu đen rất tinh tế, anh mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn được chạm khắc đường nét rất tinh xảo và hài hòa.

Nhược Hạ tròn mắt nhìn anh, nhìn ánh mắt chân tình của anh.

“Anh không biết cầu hôn lãng mạn, anh cũng không biết nói lời hoa mỹ, anh chỉ muốn nói là Bạch Nhược Hạ, em sẽ không thể tìm được vị đầu bếp trứ danh nào lại khen tay nghề nấu ăn của em ngoài anh đâu. Em có biết tại sao các món em nấu tệ hại như vậy mà anh vẫn thấy ngon không? Vì đó là những món do em làm ra, mà em lại là người duy nhất anh yêu, anh yêu tất cả những thứ thuộc về em. Anh muốn cả đời về sau này của mình cũng sẽ được ăn những món do em làm. Vậy nên em hãy gả cho anh nhé!”

Nhược Hạ muôn phần xúc động, khóe mắt ươn ướt, tim cô đập loạn xạ vì những lời này rồi. Nhưng cô phì cười.

“Có phải đây là lời cầu hôn chung của đầu bếp bọn anh không đấy?”

Thế Cảnh khấn trương “Hoàn toàn không. Anh chỉ nói những gì anh nghĩ thôi. Em không được từ chối đâu đây. Việc cầu hôn là của anh, còn đồng ý hay không thì không phải là việc của em. Em nhất định phải gả cho anh”

Nhược Hạ bị câu nói đó chọc cho đến phát cười một trận.

“Vậy là anh đang ép em, không phải cầu hôn”

Thế Cảnh cười nham nhở “Mặc kệ”

27. Chương 26: Chuyện Nhà Của Đề Đại Nhân

Đề Nam đang trong nhà bếp quan sát các đầu bếp làm việc thì điện thoại đổ chuông. Anh vui vẻ nghe máy, không biết là nghe được gì, anh cau mày thống khổ. Anh lớn tiếng hờn dỗi với người bên kia điện thoại.

“Elen, em lại đi sao? Rốt cuộc thì bao giờ chúng ta mới được động phòng đây?”

Các đầu bếp phụ bùm miệng lại cười tủm tỉm. Thế Cảnh từ ngoài bước vào nhìn thấy không hiểu gì. Anh bước tới sau lưng Đề Nam để ngóng chuyện mà mặt vẫn điềm nhiên tựa hồ nước mùa thu.

“Không được, em cho anh câu trả lời đi, chúng ta đã kết hôn được một tháng rồi đó, anh không thể chán đơn gối chiếc được, em lấy anh rồi thì phải chịu trách nhiệm với anh chứ”

Lời này nói ra làm các bếp phụ không thể nhịn được nổi mà cười phá lên. Thế Cảnh nhìn xung quanh rồi ho khan một tiếng. Đề Nam tức giận vì chưa gì vợ mình đã tắt máy, anh quay sang “chém thớt”.

“Các người cười cái gì? Không mau làm việc, có tin là tôi đuổi hết các người hay không?”

Một giọng lạnh nhạt hờ hững cất lên.

“Cậu to gan thật Đề đại nhân. Ngay cả học trò tốt của tôi cũng đuổi”

Đề Nam quay người lại nhìn thấy cái mặt lạnh tanh của người này khiến anh càng tức giận hơn, mặt mày tối sầm cau có.

“Cậu còn dám nói? Cậu biết là Elen rất ngẫu hứng vậy mà còn đề xuất cho cô ấy mở trường học, bây giờ thì hay rồi, ông đây lấy vợ đã một tháng rồi còn chưa động vào được người của cô ấy”

Quả thật anh không biết ngượng, khá thật thà, có gì nói đó.

Thế Cảnh chấp hai tay ra sau, mắt nhìn thẳng, cằm hơi chéch lên rất kiêu ngạo “Đó không phải lỗi của tôi, mà là do bản lĩnh của cậu”

Thế Cảnh quay lưng bỏ ra ngoài góc ngồi quen thuộc của mình

Đề Nam hậm hực bước tới ngồi cùng Thế Cảnh.

“Cô ấy lại đi nước ngoài, tôi thật không hiểu nổi”

Thế Cảnh nhếch môi cười như không cười, trầm giọng nói “Cậu thật là. Có phải nếu là trước đây, hai người sẽ cãi một trận trời long đất lở rồi chia tay không?”

Đề Nam xụ mặt, giọng bắt đầu thấp xuống “Không có. Tôi chỉ là thấy cô ấy coi trọng công việc hơn tôi”

“Cô ấy đi không phải vì công việc”

Không phải vì công việc? Lời này là ý gì?

Đề Nam quay sang Thế Cảnh, ánh mắt ngạc nhiên xen chút mơ hồ.

“Cậu nói vậy là sao?”

Khóe môi Thế Cảnh hơi nhếch lên “Cậu tự tìm hiểu sẽ hay hơn là để tôi nói”

Lúc tờ mờ sáng, cả thành phố đang chìm vào giấc ngủ say, không một tiếng động. Đề Nam ngồi bất động ngoài ban công trong màn đêm tĩnh mịch, gió lạnh thổi vào người cũng không thể dập tắt được ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt cơ thể anh. Đầu óc anh hỗn loạn với mớ suy nghĩ của riêng mình.

Cánh cửa phòng được ai đó mở ra đẩy vào trong. Anh khẽ cúi đầu, giọng nói thê lương bất lực “Về rồi à?”

Elen giật bèn người, nhìn quanh căn phòng không thấy Đề Nam đâu, cô đoán là anh ở ban công. Elen bước đến cạnh anh, cô dịu dàng ngồi xuống ôm lấy anh, cảm nhận được cái lạnh từ chiếc áo phông và da thịt của anh.

“Đề Nam, sao anh lại ngồi ở đây?”

Đề Nam không trả lời, khóe môi mấp máy như muốn nói điều gì. Nhưng anh lại không thể mở miệng, anh muốn được yên tĩnh để suy nghĩ hay anh sợ khi nói ra thì cả hai sẽ cãi vã.

Elen lại dịu dàng ghé sát tai anh “Ngoài này lạnh lắm, anh mà không vào, em sẽ chết cóng theo anh đấy”

Một lúc sau, cuối cùng cũng nghe phản hồi từ Đề Nam. Giọng anh khàn đặc.

“Elen... Em vẫn không tin tưởng anh có đúng không?”

Elen tưởng là Đề Nam còn giận nên cô mỉm cười “Sao anh lại nói vậy, còn giận em sao? Mai em không đi nữa, có được không?”

Đề Nam đứng lên, hai tay chống vào hông, ngửa mặt lên bầu trời đen tối kia, hít một hơi sâu. Anh trầm mặt xuống, con ngươi đen lấy hiện lên sự bất lực.

“Tại sao mẹ em nằm viện, em lại giấu anh? Là em không tin tưởng anh hay vì em không coi anh là người thân, là người nhà của gia đình em?”

Elen lặng người khi Đề Nam biết chuyện. Vốn dĩ cô không muốn giấu, nhưng vì ba của cô phản đối cuộc hôn nhân này, nên ngày cưới đã không đến. Nếu để anh biết mẹ cô bệnh, nhất định anh sẽ đến thăm mẹ cô, nhất định sẽ chạm mặt với ba cô, và rồi, anh sẽ biết chuyện ông phản đối cô kết hôn với anh.

Elen bước tới ôm từ sau lưng Đề Nam, cô vẫn dịu dàng nói “Đề Nam, không phải là em cố ý giấu anh, chỉ là...”

“Elen! Có phải em còn giấu anh chuyện gì, hãy cho anh biết có được không?”

Elen im lặng một lát, có lẽ sẽ không thể giấu anh cả đời được, chỉ bằng đôi mắt.

“Ba em phản đối cuộc hôn nhân của chúng ta” Elen lo lắng nhìn sắc mặt Đề Nam rồi khẩn trương nói “Nhưng Đề Nam à, chỉ cần một thời gian nữa nguôi giận, ông ấy sẽ chấp nhận anh” Elen nhẹ giọng “Nên em mới không nói mẹ em nằm viện, em sợ anh xuất hiện, ba em lại nổi giận sẽ không tốt cho mẹ”

Đề Nam nhăn mặt, đôi mày nhíu lại “Tại sao từ đầu em không nói cho anh biết chứ? Anh sẽ cùng với em đối diện thuyết phục ba em. Em làm anh tức chết đi được”

Elen phụng phịu “Em biết lỗi rồi. Đề Nam, thật ra chuyện cũng dễ giải quyết thôi, dù sao chúng ta cũng kết hôn rồi, ba phản đối cũng không ích lợi gì nữa”

Đề Nam cảm thấy khó hiểu, tại sao ba cô lại phản đối?

“Ba em phản đối là vì nghe nói Đề đại nhân của em đây là người thừa kế tập đoàn Đề Thiên Vận nhưng không chịu nối nghiệp gia, ắt không có hiểu. Ông lại biết anh từng là một công tử đào hoa ăn chơi nên mới phản đối gay gắt. Dù sao chúng ta cũng kết hôn rồi, ba em sẽ không để bụng lâu đâu”

Càng nghe càng ngẫm càng thấy khó hiểu. Anh khó khăn lắm mới hỏi được một câu cả chính anh cũng không hiểu mình đang hỏi gì.

“Vậy tại sao chúng ta kết hôn được nhỉ?”

Elen hiểu câu hỏi của anh là đang hỏi gì, cô tiếp tục giải thích “Vì mẹ em rất có tiếng nói, rất oai đó, ba vì thương mẹ nên không dám trái ý. Mẹ đồng ý cho chúng ta kết hôn nên mới thuận lợi như vậy. Ba cũng đâu thể nào từ bên đó bay về đây cản trở chúng ta. Gia đình em sống bên đó lâu như vậy nên rất coi trọng luật pháp, luật hôn nhân cũng không ngoại lệ”

Đề Nam nhìn Elen như một tia sáng quét qua, anh nhanh chóng phần chấn lấy lại tinh thần. Anh lao tới bế cô lên chạy vào trong phòng. Sau khi đặt cô xuống giường, anh phần khởi cởi toang chiếc áo phông đang mặc vứt xuống sàn nhà. Anh cười ranh mãnh “Động phòng thôi”

Elen la oai oái “Không được, không được. Sáng mai em phải đến công ty sớm để họp, bây giờ trời gần sáng rồi, tha cho em đi ông xã”

“Elen, em có thấy ai cười hơn một tháng rồi mà chưa động vào vợ mình không? Sinh lý của chồng em rất bình thường, không hề có bệnh, thân thể lại cường tráng, tại sao có thể kiêng thít như thế chứ hả?”

Đề Nam hôn lên từng tắc thịt trắng nõn của cô thật mãnh liệt. Đôi tay thoăn thoắt khám phá từng nơi trên cơ thể của cô. Anh quyết không buông tha cho cô hôm nay, dù ngày mai không dậy nổi cũng mặc kệ. Tốt nhất cô nghĩ việc càng tốt, anh dư khả năng nuôi cô và con tương lai của bọn họ.

Elen biết mình không thể chống cự được ông chồng đang hùng hực lửa dục vọng này nên đành phải phối hợp.

Cuộc vui đang lên đến đỉnh điểm, Elen bỗng giật mình, cô hững hờ lên tiếng “Ông xã, anh tại sao không đeo bao?”

Đề Nam nhìn cô cười tít cả mắt, dịu dàng hôn lên đôi môi của cô rồi đáp “Có cháu ngoại bé rồi, coi ba em còn phản đối nữa không”

Ôi trời! Đến lúc vào cuộc yêu rồi mà anh vẫn còn nhớ đến cả chuyện này sao hả?

Đôi mắt cô bỗng mở to ra “Không được! Chúng ta còn trẻ, em chưa muốn có con”

Đề Nam mồ hôi đổ nhễ nhại trên trán và sau lưng, trong hơi thở gấp gấp vẫn còn trí tuệ để trả lời “Anh không biết, đừng bắt anh rút ra lúc này, đó là một tội ác”

“...” (Elen khóc một dòng sông)

28. Chương 27: Vùng Đất Hoa Dã Quỳ

Nhược Hạ ngồi trên taxi, nhìn ra ngoài cửa sổ trông thấy cánh đồng hoa cải trắng rợp trời, trải dài mênh mang trên con đường miền quê. Loài hoa dung dị ấy khiến cho tâm hồn cô phải ngất ngây nhận ra tiết trời đã sang thu.

Bạch Nhược Hạ ôm trên tay hai bó hoa cúc trắng bước đến đứng trước hai ngôi mộ liền kề nhau. Hình ảnh ba và mẹ cô trên mộ bia vẫn rất đẹp, rất trẻ, nụ cười rất hiền hòa khiến cô nhớ lại hình ảnh một gia đình đã từng rất hạnh phúc vào mười năm trước.

Chớp mắt đời người đã trôi qua...

Bạch Nhược Hạ bước đến đặt hoa xuống, cô đặt bàn tay thanh tú của mình lên tấm bia, khóe miệng cong lên.

Đứng bên cạnh mộ, cô im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

“Cha, mẹ! Con gái bất hiếu, không đến thăm cha mẹ thường xuyên” cô lặng người một lúc “Cha, mẹ! Đạo trước con đã gặp lại Thế Cảnh rồi, anh ấy cũng tha thứ cho con rồi. Anh ấy rất tốt với con... À, anh ấy đã cầu hôn con rồi, con sẽ theo anh ấy đến Lục Bắc, cha mẹ đã có thể yên tâm về con được rồi”

Từng thảm hoa trắng muốt, bông bành như mây phủ lên một màu xanh mơn mớn của cỏ cây lay lay trong gió. Cơn gió heo may lá lướt mang theo hương hoa nhàn nhạt, dịu nhẹ khiến cho Bạch Nhược Hạ xoắn xang mang trong mình một nỗi niềm.

Cô nhớ đã có lần, mẹ cô nói rất thích nơi này, chỉ muốn dừng chân nơi đây để sống trọn với mùa hoa cải trắng vào trời thu. Cuối cùng thì bà cũng đã toại nguyện.

Nhược Hạ khẽ cúi đầu chào cha mẹ rồi lặng lẽ bước qua cánh đồng hoa bạt ngàn này để quay trở về.

Ngày tháng thấm thoát trôi qua, rốt cuộc thì hôn lễ của Nhược Hạ và Thế Cảnh cũng đã hoàn thành.

Hai người chung sống với nhau rất hòa thuận và êm đẹp. Nhưng Thế Cảnh tất bật với công việc, một mình Nhược Hạ quanh quẩn ở nhà chờ anh, rất buồn chán.

Trời đã sập tối, Nhược Hạ trong bếp để nấu ăn thì Thế Cảnh ngồi trong phòng làm việc để biên soạn sách. Sau khi cho mắt nghỉ ngơi, anh ngửa người ra lưng ghế, nhắm mắt lại một tí rồi đưa tay lên xoa xoa hai thái dương.

Nhìn lại đồng hồ, anh chợt giật mình khi đã là tám giờ tối.

Bước ra khỏi phòng, anh đi xuống dưới nhà.

Nhìn thấy Nhược Hạ đang gục người ngủ ở phòng khách. Có chút chạnh lòng vì sự vô tâm của mình. Anh tự hỏi phải chăng mình đã quá bận rộn rồi không? Trước đây khi không có cô, anh vẫn làm việc say mê như thế là để không cho bộ não nhớ đến cô. Còn bây giờ, tại sao phải như thế?

Thế Cảnh bước tới bếp hâm nóng đồ ăn rồi dọn ra bàn. Anh dịu dàng bước tới, ngồi xuống hôn lên trán Nhược Hạ, vô tình đã đánh thức cô.

Cô giật mình nhìn anh “Thế Cảnh, anh xong việc rồi à? Để em đi hâm nóng đồ ăn”

Thế Cảnh kéo tay cô lại ôm vào lòng, khẽ giọng “Nhược Hạ, ngày mai em muốn đi đâu?”

Nhược Hạ xoay người lại chớp chớp mắt nhìn anh, dịu giọng hỏi “Ngày mai anh không có việc gì sao?”

Thế Cảnh đặt hai tay lên vai cô, nở ra nụ cười, ôn nhu nói: “Có chứ. Đưa em đi chơi là việc quan trọng nhất”

“Thế Cảnh, anh cứ lo công việc của mình, em không sao đâu”

“Từ mai anh sẽ thu xếp lại công việc, giao nhà hàng cho Đề Nam quản lý, việc ở trường nhận một lớp duy nhất, còn lại thời gian để bên em, có được không?”

“Anh giao cho Đề Nam, vậy Elen thì sao?” Nhược Hạ tròn mắt nhìn anh.

Khóe mắt Thế Cảnh cong lên vì cười “Cậu ta an nhàn quá, Elen mới mệt”

“Thế giờ anh an nhàn quá, em phải ra sao đây?”

Thế Cảnh cười ma mị nhìn Nhược Hạ “Thế phu nhân à, nàng muốn ăn cơm trước rồi hoạt động cơ thể sau? Hay muốn hoạt động cơ thể trước rồi ăn?”

“Không xong rồi, anh không được giao nhà hàng cho Đề Nam quản lý. Anh như vậy sẽ an nhàn mà sinh hư”

Thế Cảnh nhắc bồng người Nhược Hạ lên làm cô la oai oái. Không ngờ anh đặt cô xuống ghế trước bàn ăn, gương mặt thấp thoáng nụ cười, anh nhíu mày nói “Ăn tối thôi”

Vùng đất cao nguyên Thổ Châu của phía tây Tuyên Lạc được thay làn áo mới rực rỡ màu nắng vàng của thảm hoa Dã Quỳ làm xua tan đi cái se se lạnh của ngày thu.

Nhược Hạ mặc chiếc đầm maxi phối ren cổ yếm màu trắng, mang đôi giày xuồng trông rất nhẹ nhàng và nữ tính. Một mình cô mon theo những con đường rợp hoa để tìm kiếm góc độ chụp ảnh. Cô xoay xoay người, nheo mắt vào ống kính, vô tình chụp được một góc hiếm hoi ở trên ngọn đồi.

Thế Cảnh đang ngồi ngược sáng trên ngọn đồi cao nguyên lộng gió giữa một thảm sắc vàng hoa. Có lẽ anh đã nhìn thấy cô đang đưa ống kính về phía mình nên nhoèn môi nở nụ cười. Ánh mặt trời dịu nhẹ lấp lánh những tia nắng lọt qua kẽ lá trên đỉnh đầu của Thế Cảnh khiến cho gương mặt của anh càng đẹp ảo diệu hơn.

Nhược Hạ nhanh chóng bắt chụp khoảnh khắc này. Cô hạ ống kính xuống, tươi cười vẫy tay nhìn Thế Cảnh. Một nụ cười thật đẹp, thật tỏa nắng, sưởi ấm trái tim anh. Nếu trên tay anh cũng cầm ống kính, nhất định sẽ ghi lại khoảnh khắc một cô gái tươi cười vẫy tay về phía chồng mình giữa thảm hoa vàng rực rỡ mà bình dị kia.

Nhược Hạ hắng giọng gọi anh “Thế Cảnh, lại đây”

Cô khom lưng xuống đưa ống kính sát xuống nhàn hoa ngay đó, hình như có một con bướm bướm đang đậu trên nhụy hoa Dã Quỳ.

Thế Cảnh từ từ tiến về phía của cô, anh ôm cô từ phía sau, nhắc bổng người cô lên xoay quanh mấy vòng.

Trong không gian lãng mạn ấy cũng có không ít cặp đôi quanh đó đang tâm tình, bọn họ nhìn đôi vợ chồng vui tươi có nụ cười rạng rỡ vang vọng hạnh phúc này.

Mười ngón tay đan vào nhau bước qua từng con đường rợp hoa, Nhược Hạ vui tươi nói: “Thế Cảnh, em muốn làm nhiếp ảnh”

“Ừm”

“Anh không phản đối sao?”

“Chỉ cần là điều em muốn, anh đều ủng hộ, ngoại trừ việc rời xa anh”

Các ngón tay càng nắm chặt hơn, bọn họ đều nghe đâu đó có tiếng cười nói vọng về từ quá khứ. Giọng nói lãnh lút nghe thật êm tai của cô sinh viên Bạch Nhược Hạ ngành phóng viên theo đuổi anh chàng sinh viên nổi tiếng khoa ẩm thực cao ngạo Thế Cảnh.

—

“Chào hội trưởng, em là Bạch Nhược Hạ, sinh viên năm nhất, khoa Phát thanh - Truyền hình, ngành phóng viên, là hội viên vừa mới tham gia câu lạc bộ của anh”

“Không cần phải giới thiệu với tôi”

“Cần chứ, ít ra cũng phải để anh biết trong danh sách những người theo đuổi anh còn có Bạch Nhược Hạ”

“...”

“Hội trưởng, cái này là gì?”

“Năm tuyết”

“Còn cái này?”

“Ngó sen”

“Vây cái này?”

“Bạch Nhược Hạ, củ cà rốt mà cô cũng không biết sao?”

“Tốt quá, hội trưởng nhớ tên của em rồi”

“...”

—

Cứ thế mà bọn họ nắm tay nhau đi qua từng con đường nhỏ, rời khỏi ngọn đồi rợp hoa này.

29. Chương 28: Ngoại Truyện Vợ Chồng Họ Thế

1. Chuyện nấu ăn

Một hôm bếp trưởng đại nhân từ nhà hàng trở về, thấy ai đó đang nằm trên sofa, một tay cầm bịch snack, một tay bóc lên ăn, hai mắt đang chăm chú xem hoạt hình “tom and jerry”. Anh nhú mày, phụng phịu nói “Anh đói rồi”

Ai đó vẫn không quan tâm, nhàn nhạt trả lời “Anh ở nhà hàng, tại sao không tiện làm mấy món đem về nhà chúng ta ăn?”

Anh bước tới trước mặt che màn hình lại, nhả mặt nói “Không được, lúc cầu hôn, anh đã nói rồi, sau này em phải là người nấu ăn, em đồng ý rồi còn gì?”

Ai đó trầm tư suy nghĩ, cố gắng nhớ lại những lời lúc anh cầu hôn rồi dịu giọng hỏi một câu hờ hững “Em có đồng ý sao?”

Bếp trưởng đại nhân bủ lu bủ loa không chịu, cứ nằn nặc đòi cô nấu.

Từ hôm ấy, người nấu ăn là phu nhân bếp trưởng, các món ăn được vị bếp trưởng gật đầu khen là “dở tệ”

2. Chuyện đôi phó Tiểu Tam

Bình thường Nhược Hạ rất hiếm khi tới lui nhà hàng của chồng mình. Hôm ấy nổi hứng muốn trộm nhìn dáng vẻ lãnh đạm của chồng vốn đã bị mất đi khi sống chung nhà.

Không ngờ lại bắt gặp ai kia đang ngồi cùng với một cô gái thân hình bốc lửa, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống chồng mình.

Nhược Hạ mỉm cười bước tới vỗ vai chồng, vui tươi nói “Anh à, từ bao giờ anh có mắt nhìn người như thế chứ?”

Cô gái kia khoái chí cười mỉm “Em của anh à? Xinh đẹp thật đấy. Chào em, chị là Lã Thư, bạn của Thế Cảnh”

Nhược Hạ tròn mắt ngồi xuống ghế bên cạnh, nói với giọng tiếc nuối “Bạn sao? Sao hôm anh ấy kết hôn, em lại không thấy chị nhỉ?”

“Anh ấy kết hôn rồi?”

“Đúng vậy. Vợ anh ấy mà ghen lên là rất khủng khiếp. Lần trước cô gái kia bị chị ấy cắt tóc không đâu ra đâu, còn cạo đi đôi chân mày rồi quét mỡ trắng lên. Phụ nữ chỉ có gương mặt mà bị vậy là xong đời rồi còn gì?”

Cô ả nghe vậy liền đứng lên bỏ đi.

Nhược Hạ trừng mắt nhìn chồng.

Thế Cảnh nhả mặt “Oan cho anh quá, cô ta là giảng viên của trường Elen, bảo có chuyện cần nói, anh chỉ vừa ngồi xuống là em tới, còn không biết ý đồ của cô ta là gì”

Từ hôm ấy, cô ta không còn dám có ý đồ với vị bếp trưởng đã có vợ này nữa. Tiếng đồn cũng vang xa khắp trường, ai cũng biết vị giảng viên Thế Cảnh có cô vợ khi ghen lên sẽ rất khủng khiếp.

3. Chuyện đặt tên con

Một hôm Nhược Hạ cầm máy ảnh một mình chạy đến núi Nam Vu để chụp phong cảnh. Hôm cô đi, bầu trời trong xanh, mây trắng từng đám từng đám lớp lớp nhau, gió nhẹ nhàng khiến cô có hứng chụp chủ đề về bầu trời.

Trở về nhà, nhìn thấy chồng đang chăm chú với cái laptop. Cô liền chạy lại đưa máy ảnh ra khoe thành tích hôm nay đạt được.

Anh chỉ liếc mắt qua nhìn một chút rồi lại làm việc. Cô đành tự mình xem vậy. Đột nhiên trong đầu lóe ra điều gì, cô quay sang nói với ông chồng mặt lạnh.

“Chúng ta đặt tên cho con là gì nhỉ? Họ của anh, tên của em, thêm một chữ ở giữa, có được không?”

Dứt lời, đôi mắt chớp chớp đợi chồng hồi âm nhưng chồng chỉ nhìn lại bằng ánh mắt đợi chờ cô nói tiếp. Cô nhả ra một câu.

“Thế Thiên Hạ, có được không?”

Thế Cảnh tối sầm mặt khi nghe cái tên này, anh đứng phắt dậy bế cô lên phòng “Chúng ta đi thay trời sinh con thôi”

Sau hôm đó, Nhược Hạ mang thai.

4. Lại chuyện tên con

Nhược Hạ hạ sinh một bé trai kháu khỉnh, rất giống Thế Cảnh. Cô hờn trách tại sao lại không giống cô ở điểm nào, anh nhàn nhạt trả lời.

“Tốt nhất là không nên giống em”

“Anh thật quá đáng”

Elen bước vào thăm hai mẹ con, nghịch cùng đứa bé một lát cảm thấy rất thích đứa bé này. Cô nảy ra một ý nghĩ phải làm thông gia. Cô hỏi tên đứa bé, Nhược Hạ bảo hỏi Thế Cảnh.

Anh nhún vai đáp “Thế Di Thiên”

Elen lẩm nhẩm một lát liền quay sang lườm người vô tội là Đề Nam.

“Anh xem, người ta kết hôn sau, rốt cuộc đã dành sinh con trai trước rồi. Chúng ta phải chịu sinh con gái đây”

Đề Nam vô tội ngơ ngác đáp “Không chịu sinh là em, bây giờ lại trách anh?”

Nhược Hạ mỉm cười nhìn con trai.

Thế Di Thiên... Niềm vui trời ban cho cuộc đời ba mẹ.

30. Chương 29: Ngoại Truyện Vợ Chồng Họ Đề

1. Chuyện chàng rể thuyết phục ba vợ

Hôm đó Elen và Đề Nam bay sang Mỹ để gặp ba mẹ Elen.

Dù là không chấp nhận hôn nhân của con gái nhưng không thể từ mặt không cho con vào nhà ở đất nước xa xôi này.

Elen phụ mẹ làm bánh.

Không biết Đề Nam nói chuyện gì với ba vợ ở ngoài sân vườn mà hai người cười rất khoái chí. Sau khi Elen cùng mẹ đem bánh ra, ba nói với Elen.

“Elen, con là vợ, không được lấn nước ăn hiếp chồng mình, có biết không hả?”

Elen quay sang nhìn thấy Đề Nam nháy mắt với mình.

Sau hôm đó, truy hỏi mãi anh vẫn không nói cho cô biết anh làm bằng cách nào có thể thay đổi được ba. Anh chỉ hỏi cô “Ba mẹ em phục hôn từ khi nào?” chắc hẳn là có chiêu trò mờ ám nào rồi đây mà!

Gia đình vợ cũng hay gọi điện về nhà, câu đầu tiên hỏi thăm là “Con có bắt nạt Đề Nam không?”

2. Chuyện thử lòng

Đề Nam xưa nay vốn nổi tiếng là gã đào hoa nên Elen không lạ gì các bóng hồng đeo đuổi.

Một hôm Đề Nam vào trường tìm Elen, thu hút bao ánh mắt của sắc nữ từ giảng viên cho đến sinh viên. Đề Nam còn ra sức vẫy tay chào đáp lại bọn họ. Elen đương nhiên không thèm để bụng. Thấy vậy Đề Nam nghi ngờ Elen hết yêu mình, anh vội kiếm một cô sinh viên để xem thái độ của vợ mình.

Không ngờ cô ả bám riết lấy anh, không sao thoát được. Elen biết chuyện, thấy anh quá trẻ con, cô không những không ghen mà còn tịch thu hết thẻ tín dụng và quần áo đẹp của anh, không cho động vào người cô suốt một tháng.

Đề Nam khóc lóc khổ sở kể cho Thế Cảnh nghe, Thế Cảnh lạnh nhạt nói “Vợ tôi cũng không ghen, hay là chúng ta hết sức hấp dẫn rồi?”

Đề Nam tưởng thật, tối hôm đó về nhà, anh cởi phăng quần áo vào nhà tắm, nhìn thân thể cường tráng của mình trong gương, cảm thấy không có gì thay đổi. Anh bước ra hỏi vợ “Elen, anh có hấp dẫn em không?”

Kết quả Elen nhìn chồng với ánh mắt như chọn cá ngoài chợ, nhả cho một câu “Ông chủ, tôi mua con này, giảm giá không?”

Đề Nam tức quá liền đề Elen xuống giường “Tăng giá”

“Vậy không mua”

Đề Nam nài nỉ “Phu nhân xinh đẹp, tôi biểu không cho cô, quá hời rồi, cô phải trân trọng đó”

“Quà biểu không ư? Làm gì có chuyện tốt như vậy? Nhất định hàng dỏm, không lấy”

Kết quả hôm đó Elen bị ai đó hành hạ suốt đêm, sáng hôm sau không xuống giường để đi làm nổi.

3. Chuyện đặt tên con

Mỗi lúc bụng Elen một nặng nề, đi đứng bắt đầu khó khăn. Đến ngày sinh vẫn chưa đặt tên cho con. Cô thầm oán trách cái tên đầu sỏ kia, tự mình đặt tên cho con vậy.

Ngẫm nghĩ mãi cô cũng không biết đặt tên gì, quay sang hỏi chồng.

“Ông xã. Chúng ta đặt tên cho bảo bảo là gì bây giờ?”

Không ngờ cái tên ngày thường luôn như một đứa trẻ lại có thể thốt lên ba chữ “ĐỀ HẠNH TÂM”

Elen tròn mắt nhìn anh lặp lại tên con “Đề Hạnh Tâm”

Đề Nam nằm sát tới ôm cô vào lòng, ôn nhu nói “Đề là (chim) hót, vậy thì anh hết cách, không đặt theo ý nghĩa của cái họ được. Hạnh có hai nghĩa, nghĩa thứ nhất là sự may mắn, phước lành. Nghĩa thứ hai là tính nết của con người. Hạnh Tâm nghĩa là người có phước lành, có phẩm chất cao đẹp, con gái chúng ta phải là người có phẩm chất tốt như chúng ta vậy”

Elen mỉm cười nhìn con gái “Con gái, nghe ba con nói không? Con là Đề Hạnh Tâm, sẽ là người có phẩm chất tốt có biết không hả, a...”

_____ HẾT _____

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện mình. Đọc xong nhớ cmt cho mình xin ý kiến nhé. Bộ truyện sẽ còn P2 về Thế Di Thiên x Đề Hạnh Tâm có tên truyện là “Hồi ức khó phai” được up trên wattpad nha, có cả con gái của Trịnh An Trạch (thanh xuân vườn trường)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-niu-chat-tay-1-anh-ay-la-bep-truong-dai-nhan>